

ตัวอย่าง

ปีกผีเสื้อ

ดาราวิน

“ปีกอันงดงามจะนำเธอไปสู่ความฝัน”

ปีกพีเลื้อ

ตาราพิน เขียน
ฉบับ ebook

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
ไม่อนุญาตให้คัดลอกหรือดัดแปลงเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเผยแพร่
เว้นแต่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษร
จากทางสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

บรรณาธิการบริหาร ณัฐพงษ์ กำเนิดทิม
บรรณาธิการเล่ม เพลินตา รักการอ่าน
แบบปก-รูปเล่ม พี่น้องสีคราม
พิสูจน์อักษร ชมพูนุท ปัญญา

จัดทำโดย สำนักพิมพ์พี่น้องสีคราม
395/61 ซอยพงษ์เพชรนิเวศน์
ถนนประชาชื่น แขวงจตุจักร
เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900
e-mail: ibblue_brothers@yahoo.com

จากใจนักเขียน

นิยาย ‘ปีกผีเสื้อ’ เรื่องนี้เคยตีพิมพ์ลงเป็นตอน ๆ ในนิตยสารกุลสตรีมาก่อน โดยใช้นามปากกา ‘ดาราพิณ’ ก่อนจะมา รวมเล่มกับสนพ. สบายดี เมื่อปี 2551

และขณะนี้ได้จัดทำขึ้นในรูปแบบอีบุ๊กส์ สำหรับคนที่พลาดใน ฉบับรูปเล่ม อ่านแล้วก็แนะนำติชมกันได้คะที่หน้าเว็บหรือ <http://www.facebook.com/junita.darapin>

จากใจ
ดาราพิณ (จูนิตา, ญาณา)

สามารถพูดคุยหรือทักทายกันได้ที่แฟนเพจคะ

facebook

www.facebook.com/junita.darapin

เมื่อยินเสียงนาฬิกาปลุกบนโต๊ะตัวเตี้ยข้างเตียง เด็กสาวก็สะดุ้งจากที่นอนอย่างฉับพลัน เธอเดินไปผลักหน้าต่างห้อง ม่านสีขาวลายปักดอกไม้น่ารักพัดไหว เธอสูดดมกลิ่นแรงๆ รู้สึกถึงกลิ่นของฤดูหนาวกำลังแฉะมาทักทาย

“แก้วใจ...ตื่นหรือยังลูก จะไปตลาดกับแม่หรือเปล่า” เสียงตะโกนของผู้เป็นแม่ดังอยู่หน้าห้อง ทำให้เด็กสาวเปิดประตูห้องออกไป

“ไปจ๊ะแม่ เตี้ยแก้วขอล้างหน้าแปรงฟันแป๊บหนึ่งนะ”

“เตี้ยนม่วรอกที่หน้าบ้านแล้วกัน”

แก้วใจวิ่งเข้าห้องน้ำอย่างรีบเร่ง เธอจัดการกับตัวเองอย่างว่องไว ก่อนจะลงมาข้างล่าง ด้วยเสื้อยืดตัวโคร่งสีฟ้าสด กับกางเกงขาสั้นแค้เข้าสีขาว เธอสวมรองเท้าแตะที่วางอยู่ข้างประตู ก่อนวิ่งไปหาแม่ที่นั่งรออยู่มานั่งหน้าบ้าน

“เรียบริ่อยแล้วจ๊ะแม่จ๋า” เธอว่าก่อนจะเสยผมสั้นเคลือบหูอย่างลวกๆ

“ผมเผ้ายุ่งเชียวลูกคนนี่” ผู้เป็นแม่เอ่ย ก่อนจะลูบผมยุ่งๆ ของลูกให้เข้าทรง

“เออะแม่...เดี๋ยวพ่อตื่นขึ้นมาจะหิวแฮะ” แก้วใจเร่ง ก่อนจะหิว ตะกร้าที่วางอยู่ข้างตัวแม่ขึ้นมาถือ แล้วจูงมือแม่เดินลี้วไปยังตลาด อากาศเช้านี้เย็นจัดกว่าทุกวัน ผู้คนที่เดินขวักไขว่หรือแม่แต่ พ่อค้าแม่ค้าทั้งหลาย สวมเสื้อกันหนาวสีสน้หลากหลาย ไม่ต่างจาก ดอกไม้ฤดูหนาว

ขณะที่แม่กำลังเลือกซื้อกุ้งสดอยู่ แก้วใจก็กวาดสายตาไปยัง เด็กสาววัยเดียวกับเธอ ที่กำลังเลือกซื้อข้าวแกงอยู่ วันนี้กานดาใส่ เสื้อกันหนาวสีชมพูหวานใส เหมาะกับหน้าสวยหวานและผิวพรรณ ผุดผ่องเป็นสีระเรื่อของเธอยิ่งนัก พวงผมยาวดำสลวยเคลียไหล่ ถูก รวบไว้ด้วยโบสีเดียวกับเสื้อ กางเกงขาสั้นสีครีมสูงขึ้นมาเหนือเข่า มองเห็นเรียวยาวสวยชวนมอง

ก่อนที่แก้วใจจะได้มองสำรวจอีกฝ่ายต่อ ดวงตากกลมใส่นั้นก็ ช้อนขึ้น ขนตายาวงอนกะพริบไหวคล้ายปีกผีเสื้อพยับ ทั้งสองมอง กันและกันอยู่ครู่หนึ่ง แล้วเด็กสาวแสนสวยคนนั้นจะเดินสะบัดหน้า จากไปพร้อมอาหารที่เธอเลือกซื้อ

“ไปได้แล้วจะลูก ตรงไปร้านขายผักบ้านอมเลยนะ”

“จะแม่...”

“ปีนี้แกโตเป็นสาวแล้วนะแก้ว อายุเท่าไหนแล้วนะ” บ้านอม ร้องทักขึ้น เมื่อแก้วใจกับแม่เดินมาถึงร้านของแก

“สิบเจ็ดปีเต็มพอดีเลยจะป้า” แก้วใจตอบเสียงใส พร้อมรอย ยิ้มเปิดเผย

“ก็เท่ากับยัยกานดาใช่ไหม!”

“จะป้า...” แก้วใจตอบเบาๆ เมื่อนี้ก็ถึงดวงหน้าสวยหวานของ คนที่ถูกเอ่ยชื่อ

“นินทาอะไรลูกสาวฉันอยู่เธอ” หญิงวัยกลางคนที่ยังคงมี คำหน้าสวยเดินเข้ามาหน้าแผงพอดี

“เปล่าหรือแก่จนวล แค่อายุมัยแก้วว่าอายุเท่าัยยกานดาหรือเปล่าเท่า่นั้น” ป้านอมตอบเสียงอ่อย

“ก็มันเรียนอยู่ชั้นเดียวกัน แถมห้องเดียวกันอีกต่างหาก มันก็ต้องอายุเท่ากันสิป้าก็...” นวลตอบเสียงเยาะ

“และจริงอยู่อายุอาจเท่ากัน แต่ความสวยไม่เท่าใช้มัยหนูแก้ว” หันมาตั้งคำถามด้วยรอยยิ้มกับเด็กสาว

“คะ...” แก้วใจตอบด้วยรอยยิ้มกระจ่าง

“แต่แก้วมันเรียนเก่งนะ...เห็นว่าสอบได้เกรดสี่ทุกวิชาเลย” ป้านอมเอ่ยขึ้นเหมือนหมั่นไส้ อีคนช่างเห่อลูกสาว

แก้วใจเอาแต่ยิ้มไม่ว่าอะไร จนกระทั่งแม่ของเธอเลือกซื้อผักได้ตามต้องการ และจ่ายเงินเรียบร้อยก็เดินหน้าไปก่อน แก้วใจจึงยิ้มให้ป้านอมอีกครั้ง ก่อนจะเดินตามแม่ไป

“หมั่นไส้จริงๆ มีผิวทำงานแบงค์แค่นี้ ทำยังกะเป็นเจ้าของธนาคารยังนั่นแหละ” นวลว่าเสียงกระพืดกระพืด นึกถึงสีหน้าเรียบเฉยของคนที่เป็แม่ของเด็กสาว ที่เรียนห้องเดียวกับลูกสาวตัวเองแล้วอดหมั่นไส้ไม่ได้

“แม่นิมเขาก็เป็นยังงั้นแหละ ไม่ค่อยต่อปากต่อคำกับใคร” ป้านอมแก้ต่างให้อีกฝ่ายด้วยลุ่มเสียงอ่อนนุ่ม ทั้งๆ ที่ในใจอยากตะโกนใส่หน้ายายคนที่เห่อลูกสาวว่าซื่อจฉา เห็นคนอื่นเขามีสามีดีกว่าตัวเองไม่ได้ ก็อยากโง่เองนี่หว่า...สวยแล้วงี้ก็ต้องได้ผัวโง่ๆ ไม่ได้เรื่องเหมือนกัน

สมกันยังกับผีเน่ากับโลงผู้ละไมว่า วันๆ เอาแต่กึ่งเหล้า เล่นการพนัน บ้าหวย จะทำมาหากินเหมือนชาวบ้านเขา เป็นไม่เคยจะสนใจทำ วันๆ รอแต่ให้บุญวาสนาวิ่งมาหา บุญาลูกสาวคนสวยจนจะเป็นนางฟ้านางสวรรค์อยู่แล้ว ไม่เคยพบเคยเห็นพ่อแม่แบบนี่ก็มีด้วย

“เอาแค่นี้แหละป้า” นวลยื่นผักคะน้ากำมือหนึ่งให้ป้านอมซัง
“เจ็ดบาท...”

“ไม่แพงไปหน่อยหรือป้า”

“แหม...หน้านี่ก็ยังมีแหละแม่ นวล”

“อ้าว...แม่ นวลซื้ออะไรอยู่ล่ะ” ชายกลางคนร่างท้วม ใบหน้า
อูม ดวงตาเล็กหรี เดินยิ้มเข้ามาหา

“อើ...เฮียเต็ง ไม่คิดว่าจะได้เจอในตลาดอย่างงี้” นวลหันมา
ยิ้มทักทายเสียงหวาน

“ฉันมาธุระแถว ๆ นี้แหละ”

เฮียเต็งเป็นคนกว้างขวางและน่าเกรงขามของคนในอำเภอ
เล็ก ๆ แห่งนี้ เป็นเจ้าของบ่อน เจ้าพ่อเงินกู้ เจ้ามือหวยหวยใต้ดิน
และอีกหลายอย่างที่ชาวบ้านไม่กล้าพูดถึง เฮียเต็งร่ำรวยที่สุดใน
อำเภอนี้ก็ว่าได้

“ไม่ได้เจอแม่ นวลตั้งนาน ยังสวยเหมือนเดิมนา...” เฮียเต็งว่า
ดวงตาเล็ก ๆ นั้นซ่อนบางอย่างที่มากกว่าคำพูดที่เอ่ยออกไป

“อู๊ย...นวลแก่แล้วไม่สวยหรือค่า...แต่ยัยกานดา ลูกสาว นวล
ซิคะสวยมาก สวยถอดแบบแม่เมื่อตอนสาว ๆ เลยล่ะจ๊ะ” นวลเอ่ย
เสียงสูง และมองเฮียเต็งอย่างซ่อนแววบางอย่างเช่นกัน

“งั้นเราไปนั่งทานกาแฟกันดีกว่า จะได้คุยกันนาน ๆ” เฮียเต็ง
เอ่ยเหมือนรู้บางอย่างที่ซ่อนอยู่ในน้ำเสียงและแววตาของอีกฝ่าย

“ก็ได้ค่ะ...” นวลตอบอย่างรวดเร็ว แล้วเดินตามหลังเฮียเต็ง
ไปโดยไม่สนใจผักคะน้าที่ป้านอมใส่ถุงเตรียมให้

“คนเลวกับคนริยามาเจอกันอะไรมันจะเกิดขึ้น” ป้านอม
พึมพำอยู่คนเดียวก่อนจะดึงผักในถุงมาวางรวมกองไว้เช่นเดิม

แก้วใจเดินเข้าห้องเรียน รวบรวมการบ้านของตัวเองและ

เพื่อนๆ มาวางไว้บนโต๊ะอาจารย์ ก่อนจะไปนั่งเล่นใต้ต้นตะแบก พร้อมหนังสือพืดเกิดบุ๊คเล่มหนึ่งที่เธออ่านค้างไว้ตั้งแต่เมื่อคืน เป็นวรรณกรรมเยาวชน เรื่องบ้านมุ่มพู่ แก้วใจชอบหมีพูห์กับเหล่าผองเพื่อน มันน่ารักและรู้สึกดี ๆ กับมิตรภาพที่พวกเขามีให้แก่กัน ถ้าคนเรามีน้ำใจและรักใคร่และพร้อมที่จะช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เหมือนพวกเขา อะไรรอบ ๆ ข้างคงอบอุ่นและงดงามกว่านี้

แก้วใจอ่านไปได้หลายหน้า ก่อนจะได้ยินเสียงออกดเข้าแถว หน้าเสาธง

เมื่อเพื่อนๆ ในห้องเรียนมาขึ้นเรียงแถวตามลำดับ แก้วใจก็ตรวจเช็คดูว่าใครมาเข้าแถวไม่ทัน ตามหน้าที่ของหัวหน้าห้อง เพื่อรายงานให้ครูประจำชั้นรับรู้ตามคำสั่ง...อาทิศย์นี่มีกานดาอยู่คนเดียว ที่เข้าแถวหน้าเสาธงไม่ทันถึงสี่วันเต็ม ๆ รวมวันนี้เข้าไปด้วย

เข้าเรียนได้ครูหนึ่ง กานดาก็โผล่หน้าสวย ๆ เข้ามาในห้องอาจารย์ซึ่งกำลังสอนอยู่ตำหนิเอา แต่กานดาก็ทำเป็นทองไม่รู้ร้อน เดินเข้าไปนั่งโต๊ะประจำของเธอ ซึ่งเป็นโต๊ะตัวหลังสุดของห้องเรียน ซึ่งมีกลุ่มเพื่อนสนิทอีกสามคน นั่งอยู่ไม่ห่างจากกันนัก เป็นกลุ่มสาวสวยของห้องหรือทั้งชั้น ม.6 ก็ว่าได้ เมื่ออาจารย์หันไปอธิบายบทเรียนอย่างตั้งใจอีกครั้ง แก้วใจก็เลิกสนใจกลุ่มสาวสวยของห้องเรียนทันที

หลังออกคาบสุดท้ายดั่งขึ้น แก้วใจกับเพื่อนสนิทสองคนก็รีบลี้วไปยังสนามบาสเกตบอล ซึ่งเป็นกีฬาที่แก้วใจกับเพื่อนสนิทโปรดปรานที่สุด ในขณะที่กานดากับเพื่อนๆ ซึ่งแน่นอนทั้งสามคนสวยน้อยกว่าเธอ ก็ตรงดิ่งไปยังร้านไอศกรีมข้างโรงเรียน ซึ่งเป็นแหล่งรวมวัยรุ่นผู้ชายหญิง เพราะมีอินเทอร์เน็ตและเกมให้เล่นพร้อมไปด้วย

กานดาชอบมาที่นี่ เพราะนอกจากจะได้ทานไอศกรีมอร่อย ๆ

แล้ว ยังได้เล่นอินเตอร์เน็ตและเกมด้วย และที่เธอชอบที่สุดคือเธอ
ได้เป็นจุดเด่นและเป็นเป้าสายตาของผู้คนในร้าน เหมือนทุกที่ที่เธอ
ย่างกรายไป โดยเฉพาะสายตาของเด็กหนุ่มวัยไล่เลี่ยกับเธอ ที่จ้อง
มองเธออย่างหลงใหลนั้น มันทำให้เธอรู้สึกว่าคุณค่าและโชคดีกว่าเพื่อนหญิงคนอื่นๆ

กานดา กำลังจะหยิบเงินจากกระเป๋าสตางค์เพื่อจ่ายค่า
ไอศกรีม ใครคนหนึ่งก็ก้าวเข้ามายืนข้างๆ

“ให้ผมเลี้ยงคุณนะครับ” เสียงนั้นเบาและนุ่มหู จนกานดา
ต้องหันไปมองอย่างสนใจ

และยิ่งแปลกใจเมื่อเห็นว่าเจ้าของเสียงนุ่มหูนั้น เป็นชายหนุ่ม
รูปงาม แต่งตัวดีตั้งแต่หัวจรดเท้าก็ว่าได้ กานดาใจเต้นระทึกและ
ใบหน้าร้อนผ่าวทันที เมื่อเห็นสายตาเขาจ้องมองเธออย่างพิงใจ

“คุณเป็นใคร...” เธอเอ่ยถามเสียงแผ่วลั่น

“ผมธาร์ พิทยา...”

“พิทยาเหรอ นามสกุลเหมือนผู้ว่าฯ” กานดาพิมพ์

“ครับ...ผมเป็นลูกชายคนเดียวของท่าน” เขาตอบฉะฉาน ก่อน
จะยิ้มน้อยๆ ให้เธอ

“ให้ผมเลี้ยงนะครับ” เขาพูดขึ้นสีหน้าจริงจัง

กานดา ยิ้ม...แล้วเอ่ยขอบคุณเบาๆ เขาตามเธอมานั่งร่วมโต๊ะ
ที่มีเพื่อนๆ ของเธอนั่งรออยู่ เพื่อนทั้งสามคนของเธอแทบจะร้อง
กรี๊ดออกมา เมื่อรู้ว่าชายหนุ่มเป็นลูกชายของใคร

กานดา ยังรู้สึกว่าการเกิดมาเป็นคนสวยนั้นดีเช่นไร...เด็กสาว
หลายคนในร้านลอบมองเธออย่างอิจฉา และเด็กหนุ่มอีกหลายคน
เช่นกัน ที่ลอบมองเธออย่างแสนเสียดายและเศร้าสร้อยที่สุด โดย
เฉพาะเด็กหนุ่มตัวผอมสูงที่นั่งอยู่มุมร้านคนนั้น แทบไม่ละสายตา
จากเธอเลยทีเดียว

“โต๊เอ๊ย...อย่างเราๆ ไม่ได้แอมแม่ nang ฟ้านั้นหรือก ออย่าผันไป
หน่อยเลย” เด็กหนุ่มแว่วเสียงเพื่อนที่ดังมาจากไหนก็ไม่รู้ เพราะ
เวลานี้เขารู้สึกเหมือนหัวใจกำลังแตกสลาย และปลิวกระจายเหมือน
ฝุ่นผงที่ไร้ค่า

แก้มของกานดาเป็นสีระเรื่อเมื่อชายหนุ่มเอื้อมมือมาจับมือ
เธอไว้ ขณะที่เธอกำลังจะก้าวลงจากรถเก๋งคันงามของเขา

“พຽ່ງนี้ใจกันที่เดิมนะครับกานดา” เขายื่นหน้ามาพูดใกล้ๆ
ลมหายใจอุ่นๆ นั้นรินรดแก้ม จนใบหน้าร้อนผ่าวพร้อมความรู้สึก
แปลกๆ ที่เด็กสาวแรกรู้่นอย่างเธอ ไม่เคยพานพบมาก่อน

“คะ...” เธออ้อมแอมตอบ

เขายกมือเธอสุดตอมดม ก่อนปล่อยให้เธอลงจากรถ มอง
ตามร่างบางอันนั้นแอนั้ ที่วิ่งเข้าบ้านไปอย่างหมายมาด ก่อนออกรถ
ไปจากบริเวณนั้น

เมื่อกานดาขึ้นบ้านมาก็พบเพียงนรี ซึ่งเป็นน้ำสาวกำลังทำ
กับข้าวอยู่ในครัว

“พอกับแม่ล่ะนารี” กานดาเอ่ยถาม หากสายตากลับเพ่งมอง
ไปที่อื่น ไม่ใช่ใบหน้าอัปลักษณ์ ที่มีรอยแผลเป็นน่าเกลียดของผู้เป็น
น้ำสาว

แต่ผู้เป็นน้ำสาวกลับหันมาจ้องมองหลานสาวตรงๆ แล้วเอ่ย
กลับไปอย่างห้วนๆ

“จะให้อยู่ทีไหนล่ะถ้าไม่ใช่ที่บ่อน แล้วทำไมแกกลับชะมัดค่า
อย่างงี้ละ เป็นผู้หญิงรู้จักดูแลตัวเองซะบ้าง” ท้ายประโยคหันมา
ตำหนิหลานสาว

“นารีไม่ต้องมาว่านะ พอกับแม่ยังไม่เห็นว่าเลย” กานดาโพล่ง
ตอบ ใบหน้าสวยหวานนั้นหงิกงอขึ้นมาทันที

“ก็มันไม่ว่างมาว่าแกเง วัน ๆ เอาแต่เล่นการพนัน...คงเจริญกันสักวันหรอก แกก็เหมือนกันขยันเรียนหน่อยนะ อีกหน่อยจะได้มีวิชาความรู้จะได้พึ่งพาตัวเองได้ เพราะพ่อกับแม่ก็ไม่ได้เรื่องอย่างเงี แกยิ่งควรต้องหัดดูแลตัวเองมากกว่าคนอื่น ๆ เขา สำหรับฉันนะ... ยังไงแกก็เป็นหลาน ฉันยินดีทำงานหาเงินส่งเสียแกได้”

นรีมีอาชีพตัดเย็บเสื้อผ้า และฝีมือของเธอดีพอ ที่คนเกือบทุกระดับในอำเภอเล็ก ๆ แห่งนี้ใช้บริการอย่างมั่นใจ ว่าชุดที่เธอตัดเย็บนั้นประณีตและสวยพอที่จะไปออกงาน หรือใส่ไปไหนต่อไหนได้อย่างไม่อายใคร ถึงแม้อาชีพรับจ้างตัดเสื้อผ้าจะไม่ได้มีเงินทองมากมาย แต่นรีไม่เคยจ่ายอะไรสำหรับตัวเองเกินความจำเป็นของชีวิต เธอจึงมีรายได้พอที่จะรับผิดชอบภายในบ้าน และส่งหลานสาวเล่าเรียนได้ หากอีกฝ่ายไม่ฟังเพื่อนเกินไป

“ชอบคุณคะน้ารี แต่จบมอหกแล้วตาคงไม่ต้องรบกวนน้ารีแล้วล่ะคะ” กานดาเอ่ยเสียงเข้ม เร็วปากสีแดงเรื้อนนั้นยิ้มเข้าหากัน

“แกหมายความว่ายังเง”

“สักวันน้ารีจะรู้ว่าคนที่เกิดมาสวยนั้น ไม่ต้องดิ้นรนกับชีวิตมากมายเหมือนผู้หญิงทั่ว ๆ ไป”

“กานดา! เมื่อไหร่แกจะเข้าใจ ว่าในโลกนี้ไม่เคยมีใครทำอะไรมาอย่างง่ายดาย เราอาจต้องแลกเปลี่ยน ซึ่งอาจไม่คุ้มกับบางสิ่งที่เราเสียไป” น้าเสียงหม่นหมองพอ ๆ กับใบหน้าอัปลักษณ์นั้น

กานดาไม่เข้าใจในถ้อยคำอันเลื่อนลอยของน้าสาว แต่เธอก็เชื่อว่าถ้อยคำนั้น เกี่ยวพันกับใบหน้าอัปลักษณ์ของน้าสาวแน่นอน เธอยังอยากรู้ในบางสิ่งที่น้าสาวยังไม่ยอมปริปากบอกใคร ตอนกานดาเป็นเด็กกานดาเคยเห็นน้าสาวเป็นผู้หญิงที่สวยงาม...แกมยังใจดีให้เงินซื้อขนมอยู่บ่อย ๆ แต่พอน้ารีเข้าไปใช้ชีวิตในกรุงเทพฯ

หลายปี พอกลับมา...น้ำรีที่สวยงามก็หาย มีเพียงน้ำรีที่หน้าตา
อัปลักษณ์ และคอยแต่ดูต่าอยู่เสมอ

“น้ำรีพูดอะไรก็ไม่รู้...ตาไม่เห็นเข้าใจ” สะบัดเสียงตอบก่อน
เดินจากไป

นรีมองตามร่างหลานสาวจนหายเข้าไปในห้อง ด้วยความรู้สึก
ที่หนักอึ้งและรุนแรง จนเธอต้องซบหน้าลงกับท่อนแขนตัวเองอย่าง
โศกเศร้า

ภาพเก่าๆ ที่เคยคิดว่าลืมเลือนไปหมดแล้ว ย้อนกลับมาให้
เห็น เหมือนภาพหนังเก่าที่วนกลับมาฉายซ้ำ นรีไม่อยากให้ฉากจบ
ของหนังเรื่องนี้เป็นเช่นเดิม และเธอไม่อยากให้ชีวิตหลานสาวพาน
พบกับบางสิ่งที่คุณเคยเจอมาแล้ว แต่เธอจะช่วยให้ได้อย่างไร ในเมื่อ
แม่ของมันคอยพรั่นสอน ในสิ่งที่ตรงกันข้ามกับที่นรีคิดอยู่ตลอดเวลา
แม้ผู้เป็นย่าหลอมล้าคัญสำหรับลูก

เมื่อگانดาออกมาจากห้องในตอนเช้าในชุดนักเรียน เธอก็
เห็นพ่อกับแม่นอนเหยียดยาวอยู่บนพื้นห้องโถง กลิ่นเหม็นหึ่งจน
กานดากลับลมหายใจขณะยื่นมอง ก่อนจะเดินเลยไปยังห้องครัว ซึ่ง
นางสาวกำลังตักข้าวต้มใส่ชามให้เธอพอดี

“ทำไมวันนี้ตื่นสายนักล่ะ” นรีถามเสียงเรียบ

“เมื่อคืนทำการบ้านดึกไปหน่อย”

อันที่จริงเธอนอนดึกเพราะนอนกระวนกระวาย ด้วยความ
คิดถึงชายหนุ่มรูปงามที่มีพ่อเป็นถึงท่านผู้ว่านั่นต่างหากล่ะ กว่าเธอ
จะข่มตาหลับได้ ดวงตาพราวระยับของเขา ก็ยังชัดเจนในหัวผืน
ของเธออีกต่างหาก ส่วนการบ้านนะเธอ เธอยังไม่ได้ทำเลย แต่จะ
ไปยากอะไร เพราะป่านนี้นายโตคงยื่นรอเธออยู่หน้าบ้าน พร้อมทั้ง
จะลงมือทำการบ้านให้เธออย่างเต็มใจและยินดีเสียแหละ

และก็ใช้จริง ๆ เมื่อกานดาโผล่หน้ามานอกครัว ก็เห็นเขานั่งบน
แคร่หน้าบ้าน ด้วยท่าทางซิ้มเซาอย่างประหลาด แต่เธอไม่ได้สนใจ
ไปกว่าเรื่องการบ้านของตัวเอง

“เอ้าวันนี้มีคณิตศาสตร์...รีบ ๆ หน่อยนะฉันไม่อยากไปสาย”
เธอลงตบตบจากกระเป๋าส่งให้เด็กหนุ่ม

“ดา...เมื่อวานดากลับกับใคร” เขาหันหน้าเศร้า ๆ มาทางเธอ

“คุณธาร...เป็นลูกชายท่านผู้ว่าไง...เขาใจดีนะเสียงโอดิมฉัน
ด้วย วันนี้เขาก็จะมาหาฉันด้วยแหละ” กานดาพูดด้วยรอยยิ้ม ทำให้
ดวงหน้าสวยแฉล้มนั้นยิ่งชวนมอง บวกกับดวงตาโตเป็นประกาย
สุกใส เหมือนดวงดาวในคืนจันทร์เสี้ยว เด็กหนุ่มมองอย่างปวดร้าว...
อยู่ในใจ

“ดาชอบเขาเหรอ...” เขาถามออกไป แล้วกลืนใจรอฟังคำตอบ
กานดาไม่ตอบแต่พยักหน้าน้อย ๆ แก้มใส ๆ นั้นเป็นสีระเรื่อ
จืด

“เขาทั้งหล่อ รวย และคงแสนดีใซ้มีัยดา” เขาเอ่ยเสียงเศร้า

“เป็นผู้ชายอย่างที่ดาอยากจะเป็นแฟนด้วยจริง ๆ”

เด็กหนุ่มซ่อนหน้าเศร้า ๆ ของเขากับสมุดการบ้านของเธอ
โดยมีกานดานั่งเหม่อไปหน้าแต่มีัย ในขณะเด็กหนุ่มสะอื้นอยู่ใน
ใจอย่างน่าสงสาร

วันนี้เป็นเหมือนเช่นทุกวัน หลังเลิกเรียนกานดากับกลุ่ม
เพื่อนสนิทของเธอก็ตรงดิ่งเข้าไปในร้านประจำ แต่อาจจะแปลกตรง
ที่ กานดาเร่งรีบและกระวนกระวาย จนเพื่อน ๆ แซวอย่างสนุกปาก

“ใจเย็น ๆ นะัยดา ยังไงเขาก็ต้องมาแหละน่า ดาเพื่อนเรา
สวยหยาดเยี่ยมขนาดนี้ ไม่มีชายคนไหนลืมได้ง่าย ๆ ทหรอก” คำ
ปลอบใจของเพื่อน ๆ นั้น ดึงความมั่นใจของเธอกลับคืนมาอีกครั้ง

เท้าที่ก้าวเดินไปข้างหน้าจึงช้าลง และใจที่ร้อนรนก็เยือกเย็นลงอีกครั้ง และจริงอย่างที่เพื่อน ๆ ว่าเมื่อผลึกประตูร้านเข้าไปเห็นชายหนุ่มนั่งรอเธออยู่ที่โต๊ะตัวเดิม เมื่อเขาหันมาเห็นเธอเข้าก็ผุดลุกจากเก้าอี้ตรงดิ่งเข้ามาหา แล้วดึงกระเป๋าจากมือเธอไปถือ

“เดี๋ยวผมสั่งไอศกรีมกับเครื่องดื่มให้นะ” เขาเอ่ยเสียงนุ่มดวงตาคมระยิบจ้องมองเธอ เหมือนกลัวว่าเธอจะหนี เพื่อน ๆ ของกานดา มองอย่างอิจฉา ก่อนจะพากันแยกไปนั่งอีกโต๊ะหนึ่ง ซึ่งอยู่ไม่ห่างจากกันมากนัก

“ไปดูหนังกันก่อนนะ” เขาเอ่ยขึ้น เมื่อกานดาทานไอศกรีมหมดไปแล้ว

“เรื่องอะไรคะ” กานดาถามไปยังนั่นแหละ เพราะไม่ว่าหนังจะฉายเรื่องอะไรก็ไม่สำคัญเท่ากับได้ไปนั่งอยู่ข้าง ๆ เขา

ชายหนุ่มเอ่ยชื่อหนังฝรั่งเรื่องหนึ่ง ซึ่งมีซูเปอร์สตาร์ของฮอลลีวู้ดแสดงนำ

“ค่ะ...” เธอตอบรับสั้น ๆ

“เรียนจบแล้วจะทำอะไรเหรอ...” อยู่ ๆ เขาเอ่ยถึงเรื่องเรียนขึ้นมา

“ยังไม่รู้เลยค่ะว่าที่บ้านจะให้เรียนต่อหรือเปล่า เพราะบ้านดาไม่ได้ร่ำรวยอะไร” น้ำเสียงเธอแผ่วเศร้า เมื่อเปรียบเทียบกับเขาแล้ว ช่างแตกต่างกันนัก

เขาเป็นถึงลูกชายผู้ว่า ซึ่งกำลังร่ำเรียนด้านเศรษฐศาสตร์ในมหาวิทยาลัยชื่อดังของรัฐ และมีโครงการจะไปเรียนต่อปริญญาโทที่เมืองนอกในปีหน้า ส่วนตัวเธอเป็นเพียงเด็กสาวต่างจังหวัด ที่มีพ่อกับแม่เป็นเพียงคนขี่เหล่าและบ้การพนัน

เป็นชนชั้นที่น่ารังเกียจในสังคม แต่เธอก็โชคดีที่เกิดมาหน้าตาสะสวย และเป็นสิ่งเดียวที่เธอมั่นใจ ว่าตัวเองจะหลุดพ้นจากความ

เป็นอยู่ในปัจจุบันไปได้ เมื่อวันนั้นมาถึงเธอจะทำให้พ่อกับแม่เป็นคนใหม่ เหมือนอย่างที่เธออยากให้เป็น...

“ไปเรียนต่อกรุงเทพฯ สิ เราจะได้เจอกันบ่อย ๆ ผมจะช่วยตีวงหนังสือให้ด้วย เรื่องค่าเล่าเรียนก็อย่ากลัวไปเลย กรุงเทพฯ เป็นเมืองใหญ่ และมีงานมากพอสำหรับคนที่ต้องการจะทำ โดยเฉพาะคนที่หน้าตาดีอย่างตา เชื้อมัยถ้าพวกแมวมองมาเห็นตาเข้า รับรองแย่งกันปั้นแน่นอน... วงการบันเทิงค่าตอบแทนเยอะ และก็ไม่ต้องเหนื่อยมากด้วย อย่างตานะถ้าจะเริ่มต้นเพื่อเก็บเงินเรียน วิธีนี้ดีที่สุด และผมพอจะรู้จักคนในวงการอยู่บ้าง หรือถ้าขาดเหลืออะไร ผมยินดีช่วยเหลือเต็มที่ ถ้าตาไม่คิดมาก...”

“จริงหรือคะ...” เด็กสาวเอ่ยเสียงตื่นเต้น

“จริงสิ... และผมก็เชื่อว่าตาทำได้”

“แต่ปีหน้าคุณจะไปเรียนต่อที่เมืองนอกมิใช่หรือคะ” เธอถามเสียงแผ่ว

“บางทีผมอาจจะพักไว้ก่อน... ผมเจอตาแล้ว บอกตามตรงนะว่าไม่อยากไปไหนเลย ทั้ง ๆ ที่อาชีพนี้หน้านี้ผมต้องกลับไปเรียนแล้ว”

กานดาใจหายกับถ้อยคำของเขานัก... หน้าสวย ๆ จึงหม่นหมองอย่างช่วยไม่ได้

“ตาไปเที่ยวกรุงเทพฯ กับผมมัยละ ผมจะพาเที่ยวให้สนุกเลย และลองไปถ่ายรูปทิ้งไว้กับโมเดลลิ่งดู เผื่อจะมีงานเร็วขึ้น แล้วกานดาจะได้มีเงินเพื่อเรียนต่อทันที หลังจากที่จับมอหกที่นี่แล้ว”

กานดานึกภาพของตัวเอง ที่เดินเคียงข้างเขาไปยังที่ต่าง ๆ มันคงเป็นอะไรที่แสนวิเศษ เธออยากให้วันนั้นมาถึงเร็ว ๆ เพราะเธอที่จะอยู่ในอำเภอเล็ก ๆ แห่งนี้เต็มทน อยากไปให้ไกลจากสภาพที่เป็นอยู่เหลือเกิน เธอเพื่อพ่อกับแม่... ที่ทำตัวแย่งลงทุกวัน และรู้สึกอับอาย

ผู้คนที่เห็นทั้งสองกอดคอกันเมา ทะเลาะด่าทอด้วยถ้อยคำหยาบคายในที่ต่าง ๆ และเพื่อนำสาวที่คอยพร่ำบ่นตักเตือนในสิ่งที่เธอไม่เข้าใจ

แต่เมื่อใดที่กานดามีเงินและมีทุกอย่างที่วาดหวังไว้ กานดาจะไม่ลืมพ่อกับแม่เด็ดขาด เธอรู้ว่าท่านต้องการอะไรในชีวิต เรื่องที่กานดาจะอยู่ไหนก็คงไม่สำคัญ...

“ขอตาคิดดูก่อนนะคะ” เธอตอบไปยังนั่นเอง ทั้งที่มีคำตอบในใจอย่างชัดเจนแล้ว

แก้วใจชะงักไปนิดหนึ่งเมื่อผลึกประตู่รั้วบ้านไม้เก่า ๆ ออกมาก็เห็นกานดากำลังลงจากรถเก๋งคันงามของชายหนุ่มหน้าตาดีคนหนึ่ง

รถคันนั้นแล่นจากไปแล้วกานดาก็หันมาเผชิญหน้ากับแก้วใจ “มาบ้านฉันทำไม” กานดาถามเสียงแข็ง มองอีกฝ่ายเหมือนประเมินค่าอยู่กราย ๆ

“ฉันมาเอาเสื้อที่ตัดไว้กับนารีให้แม่” แก้วใจตอบเสียงเรียบ มองอีกฝ่ายอย่างไม่สะทกสะท้าน ก่อนเดินไปจูงจักรยานที่พิงรั้วไม้ แล้วปั่นจากไปโดยไม่รู้ว่ามีสายตาของกานดามองตามอย่างซิงซัง

ทั้งสองรู้จักกันมาตั้งแต่เล็ก แต่ไม่สนิทกัน...เพราะมีความแตกต่างกันหลายอย่าง โดยเฉพาะพื้นฐานทางครอบครัว

แก้วใจมีพ่อทำงานธนาคาร ถึงจะไม่ใช่ตำแหน่งใหญ่โต แต่ก็ทำเอาผู้เป็นเมียและลูกยึดได้ในทุกที่ กานดาคิดอย่างนั้นและเมื่อได้เห็นครอบครัวของแก้วใจ แสดงความรักใคร่อาทรต่อกัน และมีผู้คนกล่าวชื่นชมยกย่องในความดีและน่ารัก ทำให้กานดารู้สึกหมั่นไส้แก้วใจมากขึ้น

ยิ่งสายตากล่าวถึงเธอ มันดูว่างเปล่าเฉยชา เหมือนเธอ

ไร้ค่าไม่มีตัวตน มันทำให้กานดาขัดเคืองใจ ทำไมล่ะ...ก็ในเมื่อเพื่อนคนอื่น ๆ หรือใครต่อใครที่พบเธอ ล้วนมองอย่างชื่นชมและเอ็นโยในหน้าตาอันสะสวยของเธอ แต่แก้วใจ...กลับไม่เป็นเช่นนั้น กานดาอยากรู้เหมือนกันว่าทำไม

กานดาอยากคิดว่าแก้วใจอิจฉาในความสวยของเธอ เหมือนเพื่อนผู้หญิงกลุ่มอื่นเป็นกัน เพราะแก้วใจเป็นเด็กผู้หญิงหน้าตาธรรมดาตามาตั้งแต่ไหนแต่ไร...แต่บางอย่างในแววตาของแก้วใจ ทำให้กานดาไม่ปักใจในความคิดของตนเองนัก...แต่สักวันหนึ่งกานดาจะต้องรู้ความคิดของแก้วใจให้ได้

“กลับชะมิดเซียวนะ” ผู้เป็นหน้าเอ่ยทัก เมื่อกานดาเดินเข้ามาในบ้าน

“ไปดูหนังมา...พอกับแม่ล่ะ”

“ไม่น่าถาม...” ผู้เป็นหน้าย่นให้ ก่อนจะเดินไปจัดการกับงานที่ทำค้างอยู่

“ดาจำแม่กลับมาแล้วจ้า” นวลตะโกนร้องหาลูกสาวเสียงหวาน ในมือมีถุงอะไรไม่รู้เต็มไม้เต็มมือไปหมด

“นั่นแม่ซื้ออะไรมาเออะแยะเซียว” กานดาเอ่ยถาม ก่อนจะดึงของจากมือแม่มาวางไว้บนพื้นห้องโถง

นรีซึ่งนั่งทำงานอยู่อีกมุมของห้อง ชำเลียงมองสองแม่ลูกอย่างระอา ก่อนจะตั้งหน้าตั้งตาทำงานต่อไป

“วันนี้แม่เล่นได้ ก็เลยซื้อเสื้อผ้า รองเท้า กระเป๋าสวยๆ มาให้ลูก แถมมีเครื่องสำอางและครีมบำรุงผิวอีกด้วยนะ”

กานดาดูตื่นตื่นและพอใจกับสิ่งที่แม่ซื้อหามาให้ โดยลืมไปว่าแม่ซื้อของเหล่านั้น จากเงินที่เธอคิดรังเกียจมาตลอด...เพราะมันทำให้เธอไม่ภาคภูมิใจ เมื่อเทียบกับพ่อแม่ของเพื่อนคนอื่น ๆ โดยเฉพาะกับแก้วใจด้วยแล้ว กานดาถึงรู้สึก...แต่เวลานี้ของเหล่านั้นมัน

ลานตาและถูกใจ จนเธอลืมเลือนไปชั่วขณะหนึ่ง

นรีซึ่งไต่ยืนสองแม่ลูกคุยกัน เธออดกลั้นเพื่อไม่ให้โล่งปาก ต่อว่าคนทั้งสอง ด้วยไม่ยอมมีเรื่อง...เพราะสุดท้ายเวลาทะเลาะกับ พี่สาวหรือทุกคนในบ้าน นรีก็ต้องเป็นฝ่ายเจ็บปวดเสมอ ถ้อยคำของ พวกเขาสะกิดรอยแผลในใจ เหมือนพวกเขาจะรู้จักอ่อนของเธอดีว่า อยู่ตรงไหน

ก็เลยได้แต่คำทอพี่สาวและหลานสาวอยู่ในใจ แม่บ้าอะไรมี เงินไม่เคยซื้อหาอะไรที่มันเข้าทำให้ลูกเลย ไม่รู้จะประคองแต่เติม อะไรหนักหนา แค่นี้ก็สยจจนคนพบเห็นเหลียวมอง จนตัวมันเองรู้สึก ว่าตัวเองมีปีกเข้าไปแล้ว สักวันจะรู้สึกว่าการเกิดมาหน้าตาสะสวย เพียงอย่างเดียวนั้น ไม่ได้ช่วยให้มีความสุขกับชีวิตนักหรอก ถ้าโชค ร้ายอาจเจอเรื่องแย่ๆ เหมือนอย่างที่เธอเคยเจอมาแล้วก็เป็นได้

“นารีสวยมั๊ยคะ?” กานดาลองสวมกระโปรงสั้นเหนือเข่าสีขาว พलगหมუნตัวอวดผู้เป็นน้ำสาว

นรีไม่เพียงแต่ไม่ตอบ หากแต่เดินไปจากห้องโถงนั้นเข้าครัว ไปเสียเฉยๆ กานดาถึงกับหน้าจ้อยเลยเหมือนกัน

“อย่าไปสนใจลูก ตัวเองหน้าผี ก็เลยอิจฉาลูกมากกว่า”

เสียงของพี่สาวดังแว่วมาให้ไต่ยืน นรียิ้มเยาะในใจ...ก่อน พึมพำออกมา

“สักวันจะรู้สึก”

บทที่ 2

“โห้ะ จริงหรือลูก!” นวลร้องออกมาด้วยความยินดี เมื่อลูกสาวคนสวยเอ่ยถึงชายหนุ่มรูปงามนาม ‘ธาร พิทยา’ ให้ฟัง

“จริงจ๊ะแม่...เขาชวนดาให้ไปเรียนต่อที่กรุงเทพฯ ด้วย เขาจะช่วยหางานในวงการบันเทิง หรือถ้าดายังไม่มั่งงานทำ เขาก็จะดูแลช่วยเหลือไปก่อน แม่ว่าไงล่ะ?” ท้ายประโยคย่อนถามผู้เป็นแม่

“โห้...ผู้ชายระดับนั้นมาเอ่ยปาก ตกลงไปเลยลูก...อนาคตลูกสะใภ้ท่านผู้ว่าอยู่แค่เอื้อม ไม่นั่นเขาอาจพาลูกไปร่ำเรียนที่เมืองนอกเมืองนาด้วยก็ได้ ลูกก็ต้องทำตัวดี ๆ น่ารัก ๆ กับเขาไว้แต่แม่...ดาของแม่สวยอย่างนี้ เขาคงหลงรักดาหัวปักหัวปำแล้วละ ดาก็แก่งเล่งเล่นตัวนิดหน่อยละกันนะ”

หลังจากสนับสนุนเต็มที่แล้วตบท้ายด้วยคำแนะนำอย่างผู้ชำนาญในการหว่านเสน่ห์

“พ่อคงไม่มีปัญหาอะไรใช้เมียแม่” กานดาถามย้ำอีกครั้ง ทั้ง ๆ ที่ออกจะมั่นใจว่าพ่อคงไม่ขัดข้อง

“ก็คงดีใจแทบกระโดดล่ะไม่ว่า จะได้เป็นพ่อตาคนระดับนั้น ใครจะไม่ดีใจล่ะ”

กานดาเยี่ยมกริมกับคำพูดของแม่

“ทีนี้เราก็จะสบายกันแล้วนะลูก” นวลร้องขึ้นด้วยความยินดี ก่อนมองลูกสาวคนสวยอย่างอย่างปลาบปลืม

“วันศุกร์นี้เราจะพาตาเข้ากรุงเทพฯด้วย ไปดูที่เรียนต่อและพาไปถ่ายรูปรูปทิ้งไว้ให้พวกโมเดลลิ่งดู แต่เรื่องงานตาไม่ค่อยสนใจเท่าไร เพราะตาเป็นแฟนเขาแล้ว ตาก็ไม่จำเป็นต้องทำงานให้เหนื่อยให้มัยแม่”

“จริงจะลูก” นวลเอ่ยตอบก่อนจะคิดถึงผู้ชายคน ที่เธอเคยหมายปองไว้ให้ลูกสาว เฮียเต็งกว้างขวางและร่ำรวยที่สุดในอำเภอหรือในจังหวัดนี้ก็ได้

เมื่อก่อนนวลคิดว่าผู้ชายคนนี้ เหมาะที่จะให้ลูกสาวฝากชีวิตไว้ด้วย ถึงแม้จะมีวัยคร่าวพ่อและมีครอบครัวอยู่ก่อนแล้ว แต่บารมีและความร่ำรวยของเฮียเต็ง เป็นสิ่งที่นวลเห็นว่าจำเป็นกับชีวิตลูกสาว ที่สำคัญเธอกับสามีก็จะได้สบายไปด้วย

แต่เมื่อลูกสาวคนสวยของเธอหาคนที่ดีกว่าเฮียเต็งได้ เธอก็ยินดี ลูกชายทำนุผู้ว่าฯไม่เพียงแต่ร่ำรวยและมีเกียรติเท่านั้น แต่ยังมีหนุ่มและหล่อเหลา เหมาะสมกับลูกสาวคนสวยของนวลยิ่งนัก แต่นวลก็ยังไม่คลายวิตกเกี่ยวกับเงินที่นวลและผัวไปหยิบยืมเฮียเต็งมาเล่นการพนัน เงินที่ยืมครั้งละไม่มากแต่บ่อยเข้าก็กลายเป็นเงินก้อนใหญ่ที่นวลและผัวไม่มีวันหามาใช้คืนได้

มีเพียงลูกสาวคนสวยของเธอเท่านั้น ที่จะหามาได้แต่คงไม่ใช่วิธีที่นวลเคยคิดไว้แล้วละ ลูกสาวของเธอนอกจากสวยแล้ว ยังเก่งและฉลาดในการเลือกสรรมากกว่าเธอหลายเท่า

แกว้ใจกับแม่ของเธอมาส่งพ่อขึ้นเครื่องบินในตัวเมือง เพราะสุดสัปดาห์นี้พลจะเข้าสัมมนาพร้อมกับสถาบันการเงินอื่น ๆ ใน

กรุงเทพฯ

“นั่นหนูกานดาเนี่ยนา” แม่ของเธอเอ่ยขึ้น แก้วใจจึงหันไปตามสายตาแม่ เห็นกานดาในชุดกระโปรงแสนคลีนเข้ารูป เดินเคียงข้างชายหนุ่มรูปงามเข้ามาในบริเวณที่พักผู้โดยสาร

“พ่อไปก่อนนะลูก” พ่อหอมแก้มแก้วใจ ก่อนหันไปยิ้มให้แม่ แล้วเดินไปยังช่องผ่านขึ้นเครื่อง

“กลับเถอะลูก” แม่ดึงแขนแก้วใจให้ลุกจากเก้าอี้ พอดีกับที่กานดาหันมาเห็นเข้าพอดีเด็กสาวทั้งสองหันมาจ้องตากันหนึ่ง กานดายิ้ม...เป็นครั้งแรกในชีวิตที่ได้ที่เธอยิ้มให้อีกฝ่าย แต่แก้วใจก็รู้ว่ารอยยิ้มนั้นไม่ใช่อย่างมิตรไมตรี หากเป็นไปอย่างเยาะหยันและมีชัยอยู่ในที

แก้วใจยิ้มตอบบ้าง เป็นรอยยิ้มที่เยือกเย็น แต่ทำให้อีกฝ่ายสะท้านด้วยความขุ่นใจ

“นั่นแฟนเขาเหรอลูกท่าทางดูดีนะ หน้าตาก็ออกจะคู้่นๆ” นิมเอ่ยขึ้นเมื่อกลับมาถึงบ้านแล้ว

“ที่โรงเรียนเขาเล่าว่าผู้ชายคนนั้น เป็นลูกชายท่านผู้ว่าฯ” แก้วใจตอบ แล้วเดินไปรินน้ำเย็นให้ผู้เป็นแม่และตัวเอง

“มีหน้า...เคยเห็นเมื่อปีก่อนในงานวันเกิดท่านผู้ว่าฯนั่นเอง แต่แม่ได้ข่าวว่าเขาเจ้าชู้นะลูก ก็คงเจ้าชู้เหมือนพ่อเขานั้นแหละ นี่ก็ได้ข่าวว่าท่านผู้ว่าฯเองก็เลี้ยงเด็กสาว ๆ ไว้อยู่เหมือนกัน”

“เขาจะจริงจังกับกานดามั้ยคะแม่?” อยู่ๆ แก้วใจก็ถามอย่างเป็นกังวล

“ทำไมเป็นห่วงเขาเหรอ” แม่ถามยิ้มๆ

“ไม่เชิงหอรอกแม่ แต่ยังไงก็เป็นลูกผู้หญิงเหมือนกัน แล้วเราก็เห็นกันมาตั้งแต่เล็กแต่น้อย” แก้วใจว่า แล้วแม่อีกตั้งเธอเข้ามาถอด

“ลูกของแม่น่ารักอย่างจ้เสมอ แม่กับพ่อภูมิใจที่ลูกเป็น

อย่างนี้ ลักวันนะแม่เชื่อมั่นว่ากานดาจะเสียดายที่ไม่ยอมคบหากับ ลูกสาวของแม่”

“ก็แก้วไม่สวยนะแม่กานดาเลยไม่ให้เข้ากลุ่มเดียวกับเขา”

“ความสวยไม่ใช่สิ่งสำคัญสำหรับผู้หญิงนะ และที่แน่ๆ มัน รอยราได้ตามเวลา โดยเฉพาะความสาวของผู้หญิงนั้นแสนสั้นจะตาย การใช้ชีวิตอย่างมีค่าและเรียนรู้สิ่งต่างๆ ในโลกอย่างชาญฉลาดเป็น สิ่งที่ถูกผู้หญิงควรทำ และยิ่งกว่านั้นผู้ชายฉลาดเขาไม่เลือกผู้หญิง เพียงแค่ความสวยอย่างเดียว แต่ก็มีไม่น้อยที่ผู้ชายหลงใหลเพียง ปีกสวยของผีเสื้อ โดยไม่สนใจว่ามันจะมีคุณค่าอย่างไรต่อมวล ดอกไม้”

แก้วใจยิ้มสดใส มองแม่อย่างทิ้งในความคิดและคำคมนั้น

วัยอย่างสี่สิบของน้า ถึงแม้ความสาวความสวย จะร่วงโรยไป ตามกาลเวลา หากความงามที่คนเป็นสามีเคยเห็นมาตลอดตั้งแต่ที่ รู้จักกันมายังคงอยู่ เพราะเป็นนามธรรมที่ไร้รูป แต่มีพลังพอจะตรึง ในหัวใจมิรู้คลาย

เหมือนคุณความดี ที่วันเวลาไม่อาจพรากมันไปได้”และสิ่งนี้ ลูกสาวของเธอได้เรียนรู้ ไปพร้อมกับความจริงอื่นๆ ในชีวิต ที่เธอ และสามีเฝ้าสั่งสอนมาตลอด พร้อมทั้งเปิดดวงตาและความคิดของ ลูกให้กว้างไกล ในการมองโลกและผู้คน

เมื่อก้าวผ่านประตูเหล็กตัดสลักลายงดงามเข้ามา กานดา ถึงกับตะลึงในความใหญ่โตของตัวบ้าน รอบๆ บริเวณกว้างขวาง และเต็มไปด้วยต้นไม้เล็กใหญ่ให้สีสันต่างกันไป น้ำในสระที่อยู่ตรง กลางของเรือนสองหลังล้อมรอบ สีเขียวเข้มใสดุจกานดาอยาก กระโดดลงไปแหวกว่าย

ชายหนุ่มพาเธอเข้ามาในบ้าน ซึ่งเป็นเรือนฝั่งซ้าย เด็กรับใช้

ในบ้านวิ่งเข้ามาถือกระเป๋าของกานดาจากมือเขา และยกมือไหว้เธอ
อย่างนอบน้อม

ธารหันไปสังเกตเห็นรับใช้ให้เตรียมอาหารเข้าสองชุด แล้วเขา
จัดแจงให้เธอพักในห้องหนึ่ง ซึ่งตกแต่งไว้อย่างดี กานดาชอบแจกัน
เซรามิคสีน้ำเงินเข้ม ที่ปักกุหลาบสีเหลืองสดใสบนโต๊ะมุมห้อง ที่มี
โซฟาลายหมากรุกสีสดใสสำหรับนั่งเล่น วอลเปเปอร์สีนวลสว่าง
และผ้าม่านสีขาวพลิวั้น ทำให้บรรยากาศในห้องดูอบอุ่น

“ชอบมั๊ย” ชายหนุ่มกระซิบถามข้างๆ หู

“คะ...ห้องน่ารักมากเลย” เธอซอ้นตามองเขา และใจก็เริ่ม
สั่นไหว เมื่อเขาก็มองจุมพิตแก้มสวยเธอเบาๆ

“ผมดีใจที่ตาชอบ งั้นดาล้างหน้าล้างตา แล้วไปทานอาหาร
เข้ากัน ผมจะรอที่ห้องทานข้าวเลยละกัน...ตามสบายนะ” เขายิ้ม
อย่างอบอุ่นก่อนเดินยิ้มกริ่มออกไป

กานดาตามองสำรวจห้องพักของตัวเองอย่างตื่นตาตื่นใจชั่วคราว
ก่อนเดินเข้าห้องน้ำ และเธอก็เสียเวลาชื่นชมห้องน้ำที่ตกแต่งไว้
อย่างสวยงามนั้นอยู่นาน และเมื่อเธอออกไปยังห้องทานข้าวที่มี
ชายหนุ่มรออยู่ก็กินเวลาเกือบครึ่งชั่วโมง

“บ้านคุณสวยจังเลย สวยไปหมดทุกมุม” กานดาเอ่ยขึ้นมอง
ชายหนุ่ม ดวงตาเปิดเผยสิ่งที่ซ่อนอยู่ข้างในจนหมดเปลือก

“บ้านสวยๆ ก็น่าจะเหมาะกับผู้หญิงสวยๆ นะ” เขาทัก
ประโยคให้เธอสิงโลด

“เรือนั้นล่ะคะใครอยู่” กานดาชี้ไปยังอีกฝั่ง ที่มองผ่าน
กระจกบานใหญ่

“ของคุณพ่อคุณแม่ ตอนนี้ไม่มีใครอยู่หรอก นานๆ จะขึ้นมา
สักครั้ง ส่วนหลังนี้เป็นของผมคนเดียว เพราะผมเป็นลูกชายคนเดียว
ของคุณพ่อคุณแม่ครับ” เขาพูดยิ้ม ดวงตาเป็นประกายหวาน

“เหงาเหมือนกันนะ...อยู่คนเดียวนี่” เขาว่า แล้วดึงมือเธอมา
กุมไว้

“ตกลงมาเรียนต่อกรุงเทพฯ นะ ผมจะได้ไม่เหงา ที่อยู่บ้านนี้
คนเดียว”

แก้มของกานดาแดงเรื่อขึ้นมาทันที เธอรู้ว่าเขาหมายถึงอะไร
“คะ...” เธอรับคำง่าย ๆ อย่างเอียงอาย

เมื่อทานอาหารเช้าเสร็จแล้ว เขาก็พาเธอสำรวจรอบ ๆ บ้าน
ที่เต็มไปด้วยสีเขียวของแมกไม้หลากพันธุ์ จากนั้นเขาก็พาเธอออกไป
ข้างนอก ที่แรกที่เขาพาเธอไปก็คือห้างสรรพสินค้าใหญ่ ที่มีผู้คน
พลุกพล่านพอสมควร

กานดาเคยมาเที่ยวกรุงเทพฯ กับน้าเมื่อตอนเป็นเด็ก แต่
นั้นก็นานมาแล้ว ตั้งแต่สมัยที่น้าสาวของเธอไม่เป็นอย่างเช่นทุกวันนี้

ถึงแม้กรุงเทพฯ จะมากมายไปด้วยหนุ่มสาวหน้าตาดี แต่
กานดาก็เรียกสายตาของผู้คนได้ไม่ต่างจากที่บ้านเกิด เพราะความ
สวยน่ารักของเธอ เป็นไปแบบไม่ต้องปรุงแต่งอะไรมากเหมือนเช่น
หนุ่มสาวในเมืองใหญ่ หน้าเรียวยาวใสของเธอมีเพียงแป้งฝุ่นกับ
ลิปมัน ผมสวยเคลือบไพล์ก็ดำกลับตามธรรมชาติ รูปร่างสูงเพรียว
ได้รูปในชุดกระโปรงสั้นเหนือเข่ากับเสื้อเข้ารูปสีหวาน พร้อมรองเท้าว
สานแบบเรียบก็ดูเตะตาผู้คนได้เป็นอย่างดี

ชายหนุ่มพาเธอเข้าไปในร้านเสื้อชื่อดัง แล้วให้เธอเลือกดูได้
ตามใจชอบ

“ดาเลือกไม่ค่อยเป็นหรอกคะ ไม่รู้ว่าแบบไหนที่เขานิยมกัน
คุณธารเลือกให้ดาแล้วกันนะคะ”

ชายหนุ่มเลือกได้ประมาณสามชุด กานดาก็ร้องขึ้น

“เยอะไปหรือเปล่าคะ ดาเกรงใจคุณธาร” เธอรู้สึกอย่างนั้นจริง ๆ
เพราะเขาดูจะใจดีและให้เธอมากเกินไปสำหรับคนเพิ่งคบหากัน

“ไม่ต้องเกรงใจหรอก ผมมีความสุขที่ได้ซื้ออะไรให้ดา” เขาหยิบขึ้นมาอีกสองชุด ก่อนหันไปทางแผนกรองเท้า และตามด้วยกระเป๋าแบรนด์เนมชื่อดัง สุดท้ายคือชุดว่ายน้ำอีกสามชุดซึ่งล้วนหลากหลายหลากสไตล์

เมื่อข้าวของเต็มไม้เต็มมือแล้ว เขาก็พาเธอเข้าไปทานไอศกรีมในร้านแห่งหนึ่ง ที่มีวัยรุ่นชายหญิงนั่งกันอยู่เต็มไปหมด แต่เธอก็สามารถดึงสายตาพวกเขาเหล่านั้นได้ไม่ยาก อีกทั้งชายหนุ่มที่เธอเคียดข้าง ก็รูปหล่อและดูดีตั้งแต่หัวจรดเท้า”

“ดูสิ...ใครๆ ก็มองดา” ชายหนุ่มกระซิบ

“มองคุณธรรด้วยค่ะ” เธอกระซิบตอบ

ขณะที่ทั้งสองกำลังมองตากันอย่างหวานซึ่งนั้น ก็มีผู้ชายดอกไม้คนหนึ่งเดินมาสะกิดไหล่กานดา

“น้องคะ”ขอพี่คุยด้วยได้มั๊ย” เขาเอ่ยอย่างกระตือรือร้น พลังสำรวจหน้าสวยของกานดาอย่างตั้งอกตั้งใจ

เด็กสาวทำหน้างุนงง แต่ชายหนุ่มกลับเอ่ยขึ้นว่า

“คุณนั่นเอง ผมรู้จักคุณ”

ชายหนุ่มหันมาทางกานดา “เขาเป็นแมวมองชื่อดัง ที่ป้าใครต่อใครให้ตั้งมาหลายต่อหลายคนแล้ว”

กานดาจึงยกมือไหว้ผู้ชายดอกไม้คนนั้น และชายหนุ่มก็เป็นคนเจรจาแทนกานดาเองทั้งหมด ซึ่งตกลงว่าพุ่มนี้กานดาจะไปถ่ายรูปทั้งไว้ที่โมเดลลิงของเขา เมื่อแมวมองชื่อดังคนนั้นจากไปแล้ว ก็ดูเหมือนจะมีแมวมองอีกหลายคนเข้ามาเจรจาด้วย ซึ่งชายหนุ่มก็มีหน้าที่พูดคุยให้

“เห็นมั๊ย” ผมบอกแล้ว วงการนี้ไม่ใช่เรื่องยากเย็นสำหรับคนหน้าตาดี ๆ แต่ถ้าดาไม่ยอมทำก็ตามใจนะ เพราะผมยินดีช่วยเหลือและดูแลดาได้อยู่แล้ว”

กานดา ยิ้มให้เขาอย่างซึ่งใจ ก่อนจะเอ่ยขึ้นว่า
“ดาโชคดีจังค่ะ ที่เจอผู้ชายดี ๆ และน่ารักที่สุดอย่างคุณธาร์”
“ถ้าผมน่ารักจริง ดาก็รักผมเลยสิ” เขาทำเสียงอ่อน ก่อนดึง
มือเธอไปกุมไว้ แล้วไลเบา ๆ ที่ฝ่ามือ ทำให้เด็กสาวสะท้านไปทั้งใจ
รู้สึกเหมือนมีผีเสื้อนับพันกางปีกพยับไหวในช่องท้อง และโอบบิน
ไปตามความรู้สึกอันลึกล้ำ

แก้วใจกับแม่ของเธอกำลัง่วนอยู่กับการรดน้ำต้นไม้ที่สวน
หลังบ้าน เมื่อเด็กหนุ่มเดินเข้ามาหาด้วยท่าทางหงอย ๆ

“อ้าว! โต มีอะไรหรือเปล่า” แก้วใจร้องถาม

“หวัดดีครับแม่” เด็กหนุ่มหันไปยกมือไหว้แม่ของเพื่อน

“ท่าทางเหมือนคนไม่สบายนะเรานะ” คนสูงวัยถามขึ้นอย่าง
ห่วงใย

“ไม่สบายใจนิดหน่อยครับ” เด็กหนุ่มตัวพอมสูงตอบอย่าง
เลื่อนลอย

“มีอะไรที่แก้วพอจะช่วยได้บ้างล่ะ” แก้วพาเพื่อนเข้าไปนั่งบน
แคร่ใต้ต้นมะม่วง

“ดาเขาไปกรุงเทพฯ กับผู้ชายคนนั้น” เมื่อเด็กหนุ่มปริปาก
ออกมา แก้วใจก็รู้ทันทีที่เกิดอะไรขึ้นกับเขา

“มันอาจจะไม่มีอะไร” แก้วใจเอ่ยอย่างไม่ค่อยมั่นใจนัก

“เราเป็นห่วงคนกรุงเทพฯ ไร้ใจไม่ได้หรอก” เขาพูดอย่างซื่อ ๆ

“ยังไงก็เป็นชีวิตของเขาละ เราทำได้ก็แค่เป็นห่วง”

“แต่เราเจ็บนะแก้ว เราทำอะอะไรเพื่อให้ดาเขาพอใจ และช่วย
เหลือในเรื่องเรียนมาตลอด แต่ดาเขาไม่เคยเห็นความดีของเราเลย”

“แต่ดาเขาไม่เคยคิดอะไรกับนายเกินกว่าเพื่อนมิใช่หรือ”
แก้วใจแย้ง จริงอยู่กานดาอาจจะให้ความสนิทสนมกับโต แต่นั่นก็

แค่เพื่อนใคร ๆ ก็ดูออก และผู้หญิงอย่างกานดาไม่มีเป้าหมายที่สูงกว่า
นายโต้อยู่แล้ว เรื่องนี้ใคร ๆ ก็รู้

“แต่ตาเขาก็ไม่เคยสนิทกับผู้ชายคนไหนเท่ากับเรานะ”

แก้วใจส่ายหน้า จนต่อถ้อยคำที่จะโต้ตอบเพื่อน เด็กหนุ่มจึง
กลับไปด้วยท่าทางที่ไม่แตกต่างจากตอนมานัก

“วัยรุ่นน่ารัก” นิ่มเปรยเบา ๆ แก้วใจยิ้มน้อย ๆ แล้วถามได้
ขึ้นว่า

“ทำไมนะแม่ เวลาที่ผู้หญิงให้ความสนิทสนมกับผู้ชาย ทำไม
ผู้ชายจะต้องคิดว่าผู้หญิงมีใจ”

“ผู้ชายไทยก็อย่างงี้แหละลูก แต่ผู้ชายที่มองอะไรกว้างออกไปก็มีนะ”

“แต่มีน้อยใช้มั้ยคะแม่”

“ของดีมีน้อยเสมอแหละลูก”

แก้วใจหัวเราะกับถ้อยคำของผู้เป็นแม่

“แล้วแก้วล่ะรักชอบใครบ้างยังล่ะลูก” เป็นคำถามเรียบง่าย

“แม่ถามแก้วบ่อยจังเรื่องนี้ แก้วก็บอกแล้วไง ตอนนี้อยู่ไม่ถึง
กับรักชอบใครเป็นพิเศษหรอก แต่ก็แอบปลื้มนายแดนนะ เพราะเขา
เล่นบาสเก่งมาก” แก้วใจเอ่ยชื่อเพื่อนชายคนหนึ่งที่ยังเรียนอยู่คนละ
ห้องกับเธอ

“แดน...ลูกชายของป้าพิศใช้มั้ยลูก”

“ค่ะ”

“เขาไม่หล่อนี่ลูก” นิ่มเปรย

“แต่เขาเล่นบาสเก่งใจแม่ แต่เขาคงไม่ชอบแก้วหรอก เพราะ
มีสาว ๆ สวย ๆ ปลื้มเขาออกเยอะแยะ” แก้วใจพูดน้ำเสียงปกติ
เหมือนไม่ได้รู้สึกกับสิ่งที่พูดอยู่นัก

ผู้เป็นแม่ยิ้มกับถ้อยคำของลูกสาว แล้วเอ่ยขึ้น

“ในตัวคนเราทุกคนมีสิ่งพิเศษซ่อนอยู่ด้วยกันทั้งนั้น เพียงแต่จะมีอีกคนที่พิเศษกว่าค้นพบเข้าสักวัน แต่ต้องรอเวลาเท่านั้นแหละ”

แก้วใจยิ้มกับคำปลอบโยนแบบแฝงแง่คิดของแม่ ก่อนจะหัวเราะเบาๆ เมื่อแม่เล่าถึงเรื่องที่เจอกับพ่อครั้งแรก แม่เล่าหลายครั้งหลายครา จนแก้วใจจำได้เกือบทุกบททุกตอนก็ว่าได้ แต่เธอก็ยังฟังเรื่องราวของผู้ให้กำเนิดอย่างไม่รู้เบื่อ เพราะภูมิใจที่เธอเกิดมาจากความรักของคนสองคนอย่างแท้จริง

นวนลวงโทรศัพท์ลงด้วยรอยยิ้มแฉ่งขึ้น ก่อนหันมาทางผู้เป็นผัว ซึ่งนั่งรอคอยฟังข่าวจากลูกสาวคนสวยอย่างใจจดใจจ่อ

“ยายดาบอกว่าบ้านช่องเขาใหญ่โตมาก บริเวณก็กว้างขวาง ดาบอกเหมือนความฝันเลยที่ได้อยู่ในบ้านหรูอย่างนั้น วันนี้เขาก็ซื้อเสื้อผ้าและข้าวของอะไรต่อมิอะไรให้ลูกเยอะแยะไปหมด แล้วยายดา ยังบอกอีกว่ามีคนติดต่อให้ไปเป็นดาราก็มี เห็นมัยพีแวงว่าลูกเรากำลังจะสบายแล้ว” นวลเขย่าแขนแวงอย่างตื่นตื่น

“งั้นข้าก็หมดห่วง จะห่วงก็แต่เรื่องหนี้เสียเติงนั้นแหละ” เขากล่าวอย่างเป็นกังวล

“จะห่วงไปทำไมในเมื่อลูกเราเป็นแฟนกับคนมีเงิน แล้วลูกเราก็กำลังจะได้เป็นดาราด้วย เงินแค่นั้นลูกคงหาให้เราได้ว่าแต่พี่เถอะ ช่วงนี้ก็อย่าเพิ่งไปกู้ยืมเสียเติงเขาอีกล่ะเดี๋ยวมันจะยุ่งยากไปกันใหญ่” ตบท้ายด้วยการปรามผู้เป็นผัว

“เออๆ แต่ตอนนี้ต้องฉลองกันหน่อยแล้วแก”

“เอาสิพี่ แหม...มีลูกสาวสวยนี่มันดีจริงๆ เลยนะ”

ว่าแล้วคู่สร้างคู่สม ก็เดินร้องเพลงกอดคอกันไปยังร้านขายเหล้าที่หัวมุมถนน ปล่อยให้หนี้รั้งครุ่นคิดอย่างรุ่มร้อน เพราะห่วงใยในตัวของหลานสาว

นรีไม่รู้ว่ากานดาจะกล้าขนาดนั้น ใช้สินะ...เธอเองก็เคยกล้าอย่างนั้นมาก่อนเหมือนกัน บางทีมันอาจถึงเวลาที่นรีต้องบอกบางอย่าง เกี่ยวกับบาดแผลน่าเกลียดบนใบหน้าของเธอให้หลานสาวรับรู้ เพื่อบางทีกานดาจะเรียนรู้อะไรได้บ้างจากชีวิตที่ผิดพลาดของเธอ แต่บางเรื่องเธอต้องยอมรับ ว่าการบอกเล่ายากแก่การรับรู้และเข้าใจ นอกเสียจากต้องเผชิญด้วยตัวเองเท่านั้น

กานดาเดินออกมาจากห้อง ในชุดที่ชายหนุ่มเลือกซื้อให้วันนี้ ซึ่งเป็นชุดราตรีสีน้ำเงิน ช่วงไหล่มีเพียงสายเล็ก ๆ พาดผ่าน เห็นเนื่อवलเนี่ยนของวัยสาวเปล่งปลั่งละอองตาคนมองยิ่งนัก

“ดาสวยเหมือนนางฟ้าเลย” ชายหนุ่มอุทานเสียงแผ่ว ก่อนจะดึงเธอเข้าไปกอดหลวม ๆ แต่กระนั้นร่างบาง ๆ ของเด็กสาวก็สั่นสะท้าน เลือดสวในกายแล่นพล่านไปทั่วร่าง และหัวใจที่อ่อนเยาว์ก็โลดแล่นไปถึงไหน

“ขอบคุณค่ะ” เธอพึมพำก็บอกกว้างนั้น

เขาหอมแก้มเธอเบา ๆ แล้วจูงมือไปขึ้นรถ เพื่อออกไปดินเนอร์ที่โรงแรมหรูริมแม่น้ำแห่งหนึ่ง

กานดา รู้สึกว่าร่างเธอเบาบางกว่าปกติ เมื่อสายตาชื่นชมของผู้คนในร้าน พุ่งตรงมาที่เธอเป็นจุดเดียว เธอทานอาหารได้น้อยกว่าทุกวัน รู้สึกว่าอ้อมอยู่ตลอดเวลา เหมือนเธอไม่รับรู้ความรู้สึกใดอื่น นอกจากปลาบปล้มในความโชคคิของตัวเอง ไม่คิดว่าสิ่งที่เคยวาดหวังไว้จะเดินมาถึงรวดเร็วอย่างนี้ มันเหมือนความฝัน ความฝันที่งดงามและสวยหรู ของเด็กผู้หญิงที่เกิดมาพร้อมหน้าตาสะสวยอย่างเธอ

ไฟสลัวพร้อมเสียงเพลงบรรเลงที่คลอเบา ๆ และแสงสะท้อนระยับไหวบนผิวน้ำเป็นระลอกน้อย ๆ สร้างบรรยากาศที่แสน

โรแมนติคยิ่งนัก ชายหนุ่มรูปงามที่เพียบพร้อมไปทุกอย่างในชีวิต กำลังสารภาพความในใจกับเธออย่างอ่อนหวาน และพรั่นถึงสิ่งที่จะทำร่วมกันในอนาคต

ชายหนุ่มจุมพิตมือกานดาเบาๆ เมื่อเธอเอ่ยความในใจตอบ เขาอย่างเอียงอาย ทำทางสุภาพอ่อนโยนนั้น ทำให้เด็กสาวยิ่งชื่นชม และหลงใหลเขามากขึ้น

“ขอทดลองดื่มไวน์บ้างนะคะ” เธอเอ่ยขึ้น เมื่อเห็นว่าเขาตม น้ำสียสวยในแก้วทรงสูงนั้นแก้วแล้วแก้วเล่า ในขณะที่เธอได้ตมเพียง น้ำส้มคั้นเท่านั้น

“เดี๋ยวก็เมาหрок เพราะถึงไม่ใช่เหล้าแต่ก็มีแอลกอฮอล์ เหมือนกันนะ” เขาท้วงขึ้น

“เขาก็ไม่เห็นเป็นไร ก็ตามกับคุณธรรนะคะ ไม่ได้มีคนเดียว สะท้อนอย” เธอได้ตอบ

“ตามใจ” เขาคล้อยตาม

รสชาติแรกที่ปลายลิ้นสัมผัสดูแปลกและไม่ร่อยอย่างทีคิด กานดาจึงตมเข้าไปเพียงนิดหน่อยเท่านั้น แล้วหันมาตม น้ำส้มคั้น ของเธอตามเดิม

ชายหนุ่มยิ้มให้เธอ ก่อนจะยกแก้วไวน์ขึ้นตมรวดเดียวจนหมด แก้ว เพราะตมเข้าไปมากนั่นเอง ชายหนุ่มจึงเดินเซเมื่อเดินลงจากรถ ที่คนขับพามาจอดถึงหน้าบ้านของเขา

กานดาพุงชายหนุ่มเข้าไปในห้องพักของเขา

“ดาไปพักเถอะ ผมไม่เป็นไรหрок แค่มึนหัวนิดหน่อยเท่านั้น” เขาพูดเสียงเรียบ

กานดาเดินออกไปจากห้องชายหนุ่มอย่างเซื่องช้า เพราะนี่ เป็นห้วงชายหนุ่มอยู่ครามครัน

เมื่อกลับเข้าห้องพักตัวเองเรียบร้อยแล้ว เธอนั่งเหม่อบนโซฟา

ดาหมากรุกสี่สไลด์ ดวงตามองผ่านกระจกใสไปบนฟ้า ที่ดารดาษด้วยดวงดาว เธอยิ้มที่มุมปากน้อย ก่อนจะดึงกุหลาบขาวที่ปักอยู่ในแจกันเซรามิคสีน้ำเงินมาดมดม เด็กสาวรู้สึกว่าคุณดวงดาว ไม่วไกลเกินจะเอื้อมถึง หากคนเรามีความฝัน และมีสิ่งสำคัญอยู่กับตัว ที่เป็นเหมือนสะพานให้ก้าวเดินไปคว้าในสิ่งที่ต้องการอย่างไม่ยากเย็น

“ถึงแม้เราจะไม่ได้เกิดมาในครอบครัวที่เพียบพร้อม แต่เราก็โชคดีที่เกิดมาสวย” กานดาพิมพ์ปากกับกุหลาบสีขาว และดวงดาวบนปากฟ้าอย่างสุขใจ แล้วเดินฮัมเพลงเข้าห้องน้ำ เธอใช้เวลาอนอนแช่น้ำอุ่นในอ่างขนาดใหญ่อยู่นาน ก่อนจะออกมาจากห้องน้ำ

กำลังค้นหาชุดนอนที่เตรียมมาในการเป่าเดินทางใบย้อมก็ได้ยินเหมือนเสียงแก้วแตกดังมาจากห้องข้างๆ ความหวังใยต่อชายหนุ่ม ทำให้เธอเดินลื่นล้มลุกประทุห้องของตัวเองตรงไปยังห้องนอนของเขา โดยลืมไปว่าเนื้อตัวมีเพียงชุดคลุมห่อกายเท่านั้น

“คุณธาร! เป็นอะไรหรือเปล่าคะ” เธอผลัดประทุห้องเข้ามาด้วยสีหน้าตื่นๆ

เห็นชายหนุ่มกำลังก้มเก็บเศษแก้วที่กระเจายเกลื่อนห้องใสถึงขยะ

“ผมทำแก้วน้ำแตกนะครับ กำลังจะทานยาแก้ปวดหัว พอตีซุ่มซำไปหน่อย” เขาเงยหน้าส่งยิ้มให้เธอ

“ขอโทษดาด้วยนะที่ทำให้ตกใจ”

“ดาก็แค่เป็นห่วงคุณ เตี้ยวให้ดาช่วยนะคะ” เธอเดินมาขลุกเข้าข้างๆ เขา

“อย่าเลยเตี้ยวเศษแก้วบาดนิ้วเอา โอ๊ย!” เขาอุทานเสียงดังเมื่อรู้สึกเจ็บแปลบที่ปลายนิ้ว

“ตายแล้ว! เจ็บมัยคะ คุณธารเรียกเด็กมาเก็บดีกว่านะคะ เตี้ยวดาจะดูแลให้”

“ครับ” เขารับคำง่าย ๆ แล้วกดโทรศัพท์ภายใน ไปยังเรือนพักคนงาน ให้มาจัดการกับสิ่งที่เขาทำค้างไว้ ก่อนจะให้กานดาทำแผลในห้องนั่งเล่น

“ขอบคุณครับ” เขาเอ่ยขึ้นด้วยรอยยิ้มเชียว เมื่อเธอปิดพลาสติกที่แผล หลังจากล้างด้วยน้ำยาฆ่าเชื้อแล้ว

“ตกลงคุณธารทานยาหรือยังคะเนี่ย” เด็กสาวถามอย่างห่วงใย

“ยังเลยครับ แต่ว่าตอนนี้ไม่ปวดแล้ว เห็นความห่วงใยที่ตามมาต่อผม รู้สึกหายเป็นปลิดทิ้งเลย”

แก้มใสของกานดาเป็นสีระเรื่อขึ้นมาทันที กับถ้อยคำอ่อนหวานของชายหนุ่ม

“จริง ๆ นะครับ ดาเหมือนดอกไม้ที่มีกลิ่นหอม ทำให้ใครได้พบเห็นหรืออยู่ใกล้ ๆ มีความสุขและก็คลายความเจ็บปวดทั้งหมดที่มี”

กานดา มองตาซึ่ง ๆ ของชายหนุ่มอย่างเอียงอาย และเขาก็ดึงเธอเข้าไปกอด รู้สึกอุ่นวาบเมื่อร่างที่แทบจะเปลือยเปล่าของตัวเอง ชบแน่นกับแผ่นอกกว้าง ที่อัดแน่นด้วยเนื้อหนังของคนหนุ่ม

“ผมรักดาเหลือเกิน อยากจะให้วันที่เราได้อยู่ร่วมกันมาถึงเร็ว ๆ รั้มั้ย...ผมอยากกอดดาอย่างนี้ตลอดไป” ลมหายใจที่เคลียแก้มและใบหูนั้นร้อนผ่าว ร่างของเด็กสาวก็สั่นเทา เหมือนดอกไม้ใกล้บอบบาง ที่สิ้นสะท้านเพียงแค่สายลมแผ่วเบา

เธออยากผลักร่างเขาให้ออกห่าง เพราะเกรงลมหายใจของตัวเองจะขาดห้วง แต่ก็ซ้าเกินไป เมื่อเขาก็้มลงจูบเรียวปากอ่อนนุ่มของเธอ มันเนิ่นนานและอ่อนหวาน รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นปุยนุ่นที่ล่องลอยไปตามสายลมอันอ่อนโยน

เช้าวันเสาร์อย่างนี้แก้วใจชอบไปทำบุญที่วัดกับแม่ หลังจากที่นั่งพับเพียบฟังแม่กับหลวงตาที่เป็นเคารพนับถือของคนในอำเภอ สนทนาธรรมะกันอยู่นาน จนแก้วใจรู้สึกว่าคุณเป็นตะคริว ก็เลยเดินลงมานั่งรอแม่ใต้ต้นลำทมมที่อยู่ไม่ไกลจากกุฏินัก แดดอุ่นของฤดูหนาวจางไปแล้ว แต่บรรยากาศอันเงียบสงบก็ทำให้แก้วใจรู้สึกอุ่นในใจ และปลอดภัยเป็นที่สุด

การเข้าวัดไม่ว่าจะตั้งใจมาทำบุญ หรือมาเดินเล่นชมความงามของวัดวาอาราม แต่ความรู้สึกที่ได้เมื่ออย่างก้าวเข้ามาในบริเวณอันศักดิ์สิทธิ์แห่งธรรมะนี้ คือความสงบ...ไม่ต่างกัน

แม่เดินมาหาด้วยใบหน้าอึมเฉิบ แม่ก็เป็นเช่นนี้ทุกครั้ง เมื่อได้สนทนากับหลวงตา เหมือนความสุขจะลอยอวลอยู่รอบๆ ตัว

“ความสุขของคนเรานะลูก ไม่จำเป็นต้องไขว่คว้าอะไรมากมายมาครอบครอง แค่มิบางอย่างที่เราเชื่อมั่น...ความสุขมันก็เกิดขึ้นได้ไม่ยาก” แม่พูดขณะคล้อยแขนเธอเดินออกไปยังหน้าประตูวัด แก้วใจยิ้มกับคำพูดของแม่

“แต่ความสุขของคนเราแตกต่างกันนี่คะแม่”

“ความสุขก็เหมือนกันทั้งนั้น แต่คนเราสร้างรูปแบบความ

ต้องการไม่เหมือนกันเท่านั้น” สองแม่ลูกหยุดการสนทนาเพียงแค่นั้น เมื่อผู้คนที่เดินสวนทางมาทักทายไม่ขาดสาย

“นี่แก้วรู้เรื่องที่ยัยกานตามันขึ้นไปกรุงเทพฯ กับลูกชายท่านผู้ว่าหรือเปล่า” ป่านอมเดินมาหยุดอยู่ตรงหน้าสองแม่ลูก พร้อมคำถามซึ่งทำให้แก้วใจลำบากที่จะพูดถึง

“ไม่รู้จะป้า...” เธอปดไปเพราะไม่อยากจะพูดถึงเรื่องคนอื่น

“แห่ม...ป่านะหมั่นไส้แม่มันมากเลย โอ๊ย...โฆษณาว่าจะได้มีลูกเขยรวยและมีเกียรติ มันบอกว่าในอนาคตลูกสาวมัน จะได้เป็นคุณหญิงคุณนาย ป้าว่าเขาจะหลอกเจาะไขแดงลูกสาวละไม่ว่า เป็นแม่ที่พิลึกพิลั่นจริงๆ แทนที่จะห้ามปรามลูก กลับปล่อยให้ไปกับผู้ชายสองต่อสอง ทั้งที่เพิ่งรู้จักกันได้ไม่กี่วัน”

แก้วใจกับแม่ฟังป่านอมอย่างหนึ่งเงียบ เหมือนไม่มีอะไรจะพูดต่อประโยค ให้การสนทนามีรสชาติอย่างที่ยึดฝ่ายต้องการ ก่อนขอตัวเดินกลับบ้าน

กานดาตื่นขึ้นมาในเวลาใกล้เที่ยง รู้สึกใจหายวูบที่ข้างกายว่างเปล่า เธอควานหาเสื้อคลุมที่ข้างเตียงมาสวมใส่ ก่อนจะเดินออกจากห้อง ตรงมายังห้องนั่งเล่น มองผ่านกระจกบานกว้าง เห็นชายหนุ่มกำลังแหวกว่ายอยู่ในสระน้ำสีเขียวเข้มอย่างเปลิดเปลิน เมื่อเขาเห็นเธอก็โบกมือให้ แล้วปีนขึ้นจากสระตรงมาหาเธอ

ทั้งสองยืนประชิดกันระหว่างช่องประตูห้องนั่งเล่น ก่อนที่ชายหนุ่มจะดึงเธอเข้าไปกอดแนบแน่น

“ไปว่ายน้ำกันดีกว่านะ ใส่ชุดว่ายน้ำสีฟ้าที่ผมซื้อให้นะ”

“ค่ะ...” กานดาเดินเข้าห้อง โดยมีสายตาหวานไหวของเขามองตามอย่างมีความหมาย

เมื่อเธอกลับออกมาอีกครั้ง เขาก็จัดแจงถอดเสื้อคลุมออกให้

ยิ้มอย่างพึงใจที่เห็นร่างบาง แต่อัดแน่นด้วยวัยแรกรุ่นนั้นอยู่ในชุดที่เขาต้องการ ซึ่งเป็นชุดว่ายน้ำแบบทูพีช เขามองอย่างชื่นชมและหลงใหล ก่อนอุ้มเธอลงสระ

ทั้งสองแหวกว่ายน้ำสี่เหลี่ยมเข้ม สลับกับการกอดจูบปรำรัก สลับกันไปมาอยู่ร่วมชั่วโมง ชายหนุ่มก็อุ้มเธอเข้ามาในบ้าน ตรงไปยังห้องน้ำ...

กานดาแค้นแดงปลั่งเมื่อรู้ว่าเขาต้องการอะไร ถึงแม้จะรู้สึกกระดากและขัดเขินอยู่บ้าง แต่เธอก็ไม่อยากจะขัดใจเขา และตัวเธอเองก็มีอาจต้านแรงปรารถนาอันลึกล้ำนั้นได้ เป็นพลังเร้นลับอันน่ากลัว ที่เด็กสาวแรกรุ่นอย่างเธอไม่เคยรู้มาก่อน

มันยากจะควบคุม เหมือนมีแรงดึงดูดมหาศาลดึงดูดใจให้กระโจนเข้าหา อย่างไม่รู้สึกลัวหวาดหวั่นกับสิ่งใด พຽຽນี้โลกจะดับ หรืออะไรจะเกิดขึ้น แต่ความรักความฝันของเธอ ยิ่งใหญ่กว่าอะไรทั้งหมด เธอไม่สนใจและรับรู้อะไรทั้งนั้น นอกจากความปรารถนาของตัวเอง

“เดี๋ยวผมจะไปดูระนอกบ้านแป็บหนึ่งนะ คารอผมอยู่ที่บ้านนี้แหละ” ชายหนุ่มเอ่ยขึ้น หลังจากได้ในสิ่งที่ต้องการแล้ว

“ให้ตาไปด้วยไม่ได้เหรอคะ” เธอพูดเสียงแผ่ว

“ผมไปดูระให้คุณพ่อ นะครับ...อย่าดื้อสิ” เขาจูบแก้มเธอเบาๆ ก่อนเดินออกจากห้องพักของเธอไป

เด็กสาวนั่งซิมมอยู่ในห้องนั้นเพียงลำพัง มีอะไรบางอย่างเกิดขึ้นยามมองเขาเดินจากไป เหมือนมีบางอย่างจากตัวเธอปลิวคว้าง ล่องลอยไปในสายลมแรง แต่ความเชื่อมั่นในคุณสมบัติที่ตัวเองมีบวกกับความเชื่อที่ว่าผู้ชายที่ไหนก็ชอบผู้หญิงสวยทั้งนั้น เธอจึงดึงตัวเองกลับมา แล้วพ้อใจกับทุกสิ่งที่เกิดขึ้นรอบๆ ตัวได้อย่างไม่ยากเย็นนัก

กานดาเดินออกจากห้องพัก ลสำรวจไปรอบ ๆ บริเวณบ้าน ก่อนทรุดนั่งที่ศาลาในสวนหลังบ้าน ที่มีมรดกดอกไม้หลากหลายพันธุ์ สีสีนสวยงาม แข่งกันบานสะพรั่งอย่างท้าทายเหล่าภมร ผีเสื้อปีกสวยตัวหนึ่งบินโฉบมาดมดมสีเหลืองของดาวเรือง...ก่อนโฉบบินจากไปยังสีแดงสดของกุหลาบงาม และวนเวียนเซยชมเหล่ามรดกดอกไม้ ทั่วสวนสวยอย่างนั้นไม่รู้หน่าย

เธอก็กิจกรรมของผีเสื้อช่างน่าเบื่อ...ในช่วงชีวิตแสนสั้นของมัน ทำไมไม่ขยับปีกสวยของตัวเอง ออกไปไกลจากมรดกดอกไม้ไป ณ ที่ซึ่งไม่เคยไป...บางที่ชีวิตอันแสนสั้นของมันอาจมีค่ากว่านี้ กานดาคิดอย่างคนที่ทะเลาะทะเลาะ ไม่พอใจในวิถีของตน...คืนรณ ไขว่คว้ายึดติดในสิ่งที่ยิ่งมองเห็นด้วยดวงตาเท่านั้น

หายไปเกือบครึ่งวันชายหนุ่มก็กลับมาด้วยสีหน้าเบิกบาน เขากอดเธอหลวม ๆ ก่อนส่งกลองของขวัญเล็ก ๆ ให้

“อะไรคะ...” กานดาถามเสียงตื่นเต็น

“เปิดดูสิครับ...” เขาพูดด้วยรอยยิ้มพรราว

กานดาค่อย ๆ แกะของขวัญ มือสั่นน้อยอย่างคนตื่นเต็น เมื่อสายตาสัมผัสกับสิ่งที่ซ่อนอยู่ เธอก็อุทานอย่างยินดี

“น่ารักจังเลยคะคุณธาร”

สร้อยคอทองคำขาวพร้อมจี้เพชรรูปหัวใจ น่ารักและมีความหมาย โดยที่คนได้รับไม่ต้องถามไถ่อะไรมากมาย กานดาหอมแก้มชายหนุ่มพร้อมกับคำขอบคุณ

“ผมดีใจที่ตาชอบ...อย่างน้อย ๆ ผมก็อยากตอบแทนตาบ้าง” เขากะซิบถ้อยคำที่เธอไม่ค่อยเข้าใจนัก แต่เวลานี้ไม่เหมาะที่เธอจะมาคิดเล็กคติน้อย เพราะเธอก็ปลาบปล้ำกับของขวัญชิ้นใหม่ที่เขานำมาให้นัล...

“แม่จำ...มาตุลี มีผีเสื้อปีกสวยสวย มาเกาะดอกดาวกระจาย ด้วยแหละ” แก้วใจร้องขึ้นอย่างตื่นเต้น

นี่เมื่อกำลังเตรียมตัวเข้าครัว เดินออกมาหาลูกสาวที่แปลงดอกไม้ ก็เห็นว่าอีกฝ่ายกำลังจับจ้องอยู่กับผีเสื้อปีกสวยอย่างตื่นเต้น

“น่าสงสารมันนะแม่ มันมีอายุยืนยาวแค่ไหนวันเอง” แก้วใจพึมพำ

“แต่แค่วัน...มันก็ทำประโยชน์ให้มวลดอกไม้ได้แพร่พันธุ์ หากผีเสื้อมันหลงระเหิงกับปีกแสนสวยของตัวเอง จนลืมทำหน้าที่สำคัญต่อมวลดอกไม้ มันจะเป็นผีเสื้อที่มีคุณค่าได้อย่างไร และชีวิตอันแสนสั้นของมันก็คงสูญเปล่า”

“แม่กำลังจะบอกอะไรกับแก้วเธอคะ” ผู้เป็นลูกมองหน้าเธอยิ้ม ๆ

“แม่จะบอกกับลูกว่า...ความสวยความงามของผู้หญิงมันไม่ยืนยาว ไม่ต่างจากชีวิตของผีเสื้อ หากคนเรามัวแต่หลงระเหิงกับปีกอันสวยงามของตัวเอง จนลืมดำเนินชีวิตไปตามวิถีที่เหมาะสมกับตัว สุดท้ายก็ไม่ต่างจากผีเสื้อ ที่มีเพียงปีกที่สวยงามเท่านั้น...การใช้ชีวิตและวิถีที่เลือกเดิน จะเป็นตัวกำหนดคุณค่าของผู้หญิง ไม่ใช่รูปลักษณ์ภายนอก”

“แต่ผู้คนส่วนใหญ่ชื่นชมผีเสื้อ เพราะปีกอันสวยงามของมันเท่านั้น เขาไม่สนใจหรอกว่าผีเสื้อ มีคุณค่าต่อมวลดอกไม้อย่างไร และไม่สนใจด้วยว่ามันจะรู้สึกอย่างไร เมื่อถูกพรากชีวิตก่อนถึงเวลา เพราะมนุษย์คิดว่าอย่างไรเสียมันก็ต้องตาย...แค่ตายก่อนแค่วันสองวันคงไม่เป็นไร เขาจึงเก็บมาใส่ขวดโหลไว้ดูเล่น...” แก้วใจว่าสีหน้าจริงจัง

“ผีเสื้อปีกสวยมาเจอคนประเภทนี้ก็โชคร้าย...”

“อ้าว! สองแม่ลูกทำอะไรกันอยู่เอ่ย” เสียงทักที่ดังจากเบื้องหลัง

ทำเอาแก้วใจกับแม่หันไปมองพร้อมกัน

“พ่อ...กลับมาแล้วหรือคะ ไหนบอกจะกลับพุงนี้ไง” แก้วใจ
ร้องถาม เดินมาเกาะแขนผู้เป็นพ่ออย่างดีใจ

“นั่นซิคะ...” นิมิตtingกระเป๋าดูทางใบย่อมจากมือสามีมา
ถือไว้

“ตอนแรกคิดว่าวันนี้จะล้มมนาเสร็จตอนค่ำ แต่นี่บ่ายๆ ก็
เสร็จแล้ว พ่อก็เลยมีโอกาสเดินซื้อของฝากให้ลูกกับแม่ แล้วก็รีบขึ้น
เครื่องตรงดิ่งมานี่ไงล่ะ”

“จ้ะวันนี้แก้วก็ไม่ต้องทานข้าวเย็น แล้วก็ฟังแม่บ่นถึงพ่อแล้ว
ลึคะ” แก้วใจยิ้มล้อเลียนผู้เป็นแม่

“ลูกคนนี้ลื้ออยู่ได้ ก็แม่เป็นห่วงว่าอาหารทางโรงแรมจัดให้จะ
ถูกปากพ่อหรือเปล่า”

“จริงของแม่ล่ะ...อาหารที่ไหนก็ไม่อร่อยเท่าฝีมือแม่เขาหรอก”
ผู้เป็นพ่อว่ายิ้มๆ ในสีหน้า

“เฮ้อ...หวานกันเข้าไปปุนนี้แล้ว แก้วจะไปดูของฝากจากพ่อ
ดีกว่า” ว่าแล้วก็คว้ากระเป๋าเดินทางของพ่อจากมือแม่ ก่อนเดินลี้ว
เข้าบ้านไปก่อน

“ขอบคุณคะพ่อ...” สักพักแก้วใจก็วิ่งเข้ามาถอดรองเท้าอย่างยินดี
มีหนังสือที่เธอบ่นอยากอ่านอยู่เล่ม เป็นวรรณกรรมเยาวชนที่ผู้คน
กล่าวขวัญว่าสนุกนักหนา แต่แก้วใจยังไม่มีโอกาสได้ซื้อหา เพราะ
ราคาค่อนข้างแพง ทั้งที่เป็นวรรณกรรมเยาวชนแท้ๆ แต่แก้วใจโชค
ดี ที่พ่อกับแม่รักการอ่านและสนับสนุนปลูกฝังให้เธอรักตามไปด้วย

ถึงแม่แก้วใจจะเป็นลูกคนเดียว แต่เธอก็ไม่รู้สึกลีเกง เพราะ
เธอมีโลกส่วนตัว ที่ถึงแม่จะเป็นเพียงตัวหนังสือ แต่มันก็พาเธอใน
สถานที่ต่างๆ ที่เธอยังไม่เคยรู้ ทำให้เธอได้แง่คิดดีๆ ในชีวิต

“พ่อเจอหนูกานดาบนเครื่องด้วย แต่งตัวสวยมาก...ผู้คนมอง

ตามแทบจะคอเคล็ด” พ่อเอ่ยขึ้นเสียงเรียบ

“เขากลับคนเดียวหรือคะ” แก้วใจถามขึ้น สีหน้ามีรอยกังวล หน่อย ๆ

“เห็นกลับคนเดียวนะลูก”

แก้วใจทำหน้ามึน เหมือนผิดหวังในคำตอบนั้น

“เป็นห่วงเขาล่ะสิ...คูลิพ่อ หนูदानะเขาไม่เคยคิดว่าลูกเป็น เพื่อนหรือ เจอหน้าก็เข็ด แต่ลูกเรลล...คูห่วงใยยัยดา”

“ยังงี้ก็เป็นลูกผู้หญิงด้วยกัน แก้วไม่ยอมให้เขาเจอเรื่อง ร้าย ๆ”

คำพูดของลูกสาว ทำให้ยิ้มต้งร่างบางนั้นมากอดหลวม ๆ

กานดาปรายตาไปที่น้ำสาวที่นั่งสอยผ้าอยู่มุมห้องโถง หลัง จากโผล่หน้าเข้ามาในบ้าน แล้วมองไม่เห็นพ่อกับแม่

“น้ำรี...พ่อกับแม่ล่ะ” เธอถามเสียงแข็ง รู้สึกขุ่นใจกับที่ท่า ไม่ยินดียินร้ายของน้ำสาว

“ก็อยู่ที่ที่เคยอยู่นั้นแหละ” ตอบโดยไม่ละสายตาจากงานที่ ทำอยู่

กานดาทำฮึดฮัดอยู่ชั่วครู่ ก่อนหัวข้าวของที่ได้มาจากเมือง ใหญ่เดินเข้าห้อง กระทบประตูปิดเสียงดังโครม เหมือนอยาก ระบายความขุ่นใจทั้งหมดที่มีอยู่ ตั้งแต่ที่รู้ตัวก่อนออกเดินทางไม่กี่ นาที ว่าชายหนุ่มไม่กลับมาด้วยอย่างที่ตกลงกันไว้ตั้งแต่ตอนไป กรุงเทพฯ เพราะเขาติดธุระด่วน เป็นธุระสำคัญของครอบครัวที่ชี้แจง ให้เธอฟังไม่ได้

ถึงแม้เขาจะบอกเธอว่า จะตามมาหาอีกสองวันข้างหน้าก็ เถอะ แต่เธอก็ไม่วายขัดเคืองใจอยู่ดี เพราะรู้สึกกว่าตัวเธอสำคัญน้อย กว่าอย่างอื่นในชีวิตเขา...มันเป็นเรื่องที่เธอไม่ได้คิดถึงมาก่อนด้วยซ้ำ

เธออยากให้เขาอยู่ใกล้ๆ คอยพะเน้าพะนอเธอไม่ห่าง เพราะเวลานี้เธอไม่ได้เป็นแค่คู่รักธรรมดา เธอเป็นของเขาเท่าๆ กับที่เขาก็เป็นของเธอเช่นกัน...และรวมถึงทุกสิ่งทุกอย่างที่เขามี

นรีวางผ้าที่กำลังสอยค้างไว้ ก่อนตัดสติใจเดินไปเคาะประตูห้องหลานสาว

“นารีมีอะไร...” เสียงกระด้างดังมาจากในห้อง

“น้าอยากคุยกับดา อยากรู้ว่าดาไปเจออะไรมาบ้าง”

“นารียังสนใจว่ายังมีดาอีกคนในบ้านหลังนี้ด้วยหรือ” เสียงตอบกลับมาเต็มไปด้วยความน้อยใจ

“ออกมาคุยกับน้าข้างนอกเถอะดา น้าจะเล่าเรื่องที่ดาอยากรู้เกี่ยวกับแพลบนหน้าของน้า จะเล่าทุกอย่างเลย”

ประตูห้องเปิดออกมาแทบจะทันทีที่นรีพูดจบ

“จริงๆ นะนารี” กานตามองน้าสาวอย่างไม่เชื่อใจนัก

“เถอะ...ถ้าแกอยากรู้ และน้าก็หวังนะว่าเรื่องของน้า จะทำให้แกคิดอะไรที่เข้าท่ากว่าที่แกทำอยู่เวลานี้”

ใบหน้าสวยๆ ของกานดาตั้งขึ้นมาทันทีเมื่อถูกตำหนิตรงๆ แต่พอนึกถึงเรื่องราวที่กำลังจะออกมาจากปากผู้เป็นน้า เธอก็ปรับสีหน้าให้ราบเรียบได้อย่างน่าแปลก เพราะความอยากรู้อยากเห็นนาน แต่อีกฝ่ายทำเหมือนนิยายลึกลับ ที่ยังไม่พร้อมจะเปิดเผยเรื่องมานั่นเอง ที่เหมือนยิ่งจุดความอยากรู้อยากเห็นของกานดามากขึ้นตามลำดับ

นรีเดินมานั่งยังเฉลียงกว้าง ที่ยื่นออกไปนอกชาน พิงหลังกับราวระเบียง ชันเข้าชันออก ดวงตาเศร้าโศกนั้นทอดมองไปข้างหน้าอย่างเลื่อนลอย

“ตอนที่ฉันเป็นสาวนะ ฉันก็สวยไม่แพ้แกหรือกะยัยดา เพียงแต่ฉันผิวคล้ำเท่านั้นเอง ไม่ใช่ผิวขาวอมชมพูอย่างแก”

ภาพเก่าๆ ของน้าสาวในความคิดของเด็กน้อยคนหนึ่งในเวลา

นั่น คงไม่ผิดเพี้ยนจากความเป็นจริงนัก แต่อะไรล่ะ ที่ทำให้น้ำสาว
แสนสวยของกานดา กลายมาเป็นหญิงวัยสามสิบแปดที่มีใบหน้า
อัปลักษณ์ด้วยแผลน่าเกลียด และรูปร่างอ้วนจุทอจะทะจนมองไม่
เห็นรูปทรงที่เคยงดงาม เพราะแม่ของกานดา อายุมากกว่าน้ำรีแค่
ปีเดียวแต่ยังเหลือเค้าสวย และรูปร่างก็ยังคงดูดีกว่า

“เกิดอะไรขึ้นคะ...” กานดาถามอย่างร้อนใจ เมื่อเห็นอีกฝ่าย
เงียบไป

คำถามของผู้เป็นหลานกระตุ้นม่านตาของนรีให้ขยายกว้าง
จนเห็นภาพต่าง ๆ ในอดีตเลื่อนผ่านเข้ามาตามลำดับ...

ร่างสูงโปร่งในชุดกระโปรงสั้นเข้ารูปเดินอวดเร็ววขาสีแทน
สวย ผ่านสายตาผู้คนเข้ามาในแผนกเสื้อผ้าของห้างสรรพสินค้าใหญ่
แห่งหนึ่ง ที่เธอเป็นพนักงานขายอยู่ ส่งยิ้มกรวดทักทายชายหนุ่ม ซึ่ง
โพล่หน้าพันทักันมาเมียงมอง โดยไม่ใส่ใจสายตาหลายคู่ของผู้หญิง
ทั้งสาวมากและสาวน้อยทั้งหลายในบริเวณนั้น ซึ่งลอบมองอย่าง
หมั่นไส้ หนักกว่านั้นก็คือชิงชังเลยก็มี

แต่เธอก็หาแยแสไม่ แม่ผู้หญิงพวกนั้นล้วนอิจฉาเธอ...ที่มี
ผู้ชายมารุมรัก หลงใหลเอาใจสารพัด ทำไ้ได้ในเมื่อเธอโชคดีที่
เกิดมาสวย รูปร่างอวบอืดสมส่วน อายุอานามก็ยิ่งอ่อนเยาว์กว่า
แม่ผู้หญิงที่อิจฉาพวกนั้นอยู่มาก

“รีครับ...วันนี้ป๊อบซื้อผ้าพันคอมาฝาก” ชายหนุ่มเดินเข้ามา
ใกล้ พร้อมยื่นถุงกระดาษให้นรี

“ขอบใจจะป๊อบ” นรีเอ่ยขึ้นด้วยรอยยิ้มสดใส เมื่อเอื้อมมือรับ
ของจากเขา

“สวยจังเลยป๊อบ...รีชอบมากเลยล่ะ” ดวงตาเป็นประกาย
หวานเมื่อมองไปที่เขา

“ป๊อบตีใจที่รีชอบ...งั้นเย็นนี้ผมไปส่งรีนะครับ” ชายหนุ่มอาสา
อย่างกระตือรือร้น

“อ้อ...ไว้วันหลังละกัน คือตอนค่ำรีมีธุระไปเยี่ยมญาติที่
โรงพยาบาล นะป๊อบนะ” เธอขยับเข้าไปเกาะแขนเขาอย่างอดอ้อน
จนชายหนุ่มยิ้มอย่างพึงใจ

“ได้ครับ” เขาเอ่ยขึ้น แล้วเดินไปยังแผนกรองเท้า ที่เขาเป็น
พนักงานขายอยู่

“શેอะ...ฝันไปเถอะ นายกระจอก” เธอพิมพ์อย่างเยาะหยัน
แต่ก็เก็บผ้าพันคอผืนสวยลงกระเป๋าถือของตัวเอง

พอถึงเวลาเลิกงาน เธอก็รีบวิ่งไปยังลานจอดรถ ซึ่งมี
ชายหนุ่มคนหนึ่งจากแผนกของเล่นเด็ก ยืนคอยอย่างกระวนกระวาย
ข้างๆ รถมอเตอร์ไซค์ แต่พอเห็นร่างสูงของนรีเดินตรงมาหา เขาก็
เปิดยิ้ม...

“ไปกันได้แล้วจะชั้ย รีหิวจะแย่แล้ว”

ชายหนุ่มส่งหมวกกันน็อคให้เธอ แล้วรีบสตาร์ทเครื่อง เมื่อ
ร่างเธอเกาะเอวเขาเรียบร้อยแล้ว ก็พารถมอเตอร์ไซค์พุ่งทะยานไป
ข้างหน้า มุ่งตรงไปยังร้านอาหารญี่ปุ่นชั้นดี ที่หญิงสาวบอกอยาก
ทานในคืนนี้

“พรุ่งนี้เราไปดูหนังกันมัย...” ชายหนุ่มเอ่ยขึ้น ขณะทานอาหาร
กันอยู่

“ช่วงนี้รีไม่อยากจะออกไปไหนเท่าไร ไม่ค่อยมีตังค์เลย เดือน
นี้รีก็ต้องส่งเงินไปให้แม่ที่กำลังป่วยอยู่ เลยไม่อยากจะออกไปเที่ยว
ไหนบ่อยๆ มันเซ็งๆ นะออกไปข้างนอกแล้วเห็นของสวยๆ แล้วก็
อดซื้อไม่ได้” เธอพูดเสียงเศร้า ใช้มือที่ว่างพันปลายผมเล่นอย่าง
เหม่อลอย

“ชั้ยพอมืออยู่เหมือนกัน เต็มวีเอาของผมไปใช้ก่อนก็ได้”

ชายหนุ่มเอ่ยขึ้นอย่างมีน้ำจิตน้ำใจต่อคนที่หมายปอง

“ซี่ย่น่ารักจังเลย” นรีโน้มหน้าเข้าไปหอมแก้มชายหนุ่มแล้ว
เบา และมองตาเขาอย่างมีความหมาย

แต่พอวันรุ่งขึ้น อีกครึ่งชั่วโมงก่อนเวลานัดหมายสำหรับการ
ไปดูหนังอย่างที่ตกลงกันไว้ตั้งแต่เมื่อวาน นรีก็โทรยกเลิกบอกว่ามี
ธุระด่วน จะต้องเดินทางไปเยี่ยมแม่ที่บ้านเกิด เพราะพี่สาวเพิ่งโทร.
มาบอกว่าอาการแม่ทรุดหนัก ชายหนุ่มได้ยินฟังเช่นนั้นเขาก็
ปลอบโยน บอกวันรุ่งขึ้นจะโอนเงินเข้าบัญชีเธออีกห้าพัน เพื่อเธอ
จำเป็นจะต้องใช้อีก เธอพิมพ์ขอบคุณเขาเสียงปนสะอื้น แต่พออีก
ไม่กี่นาทีต่อมา เธอก็รีบไปปั้มน้ำมันที่อยู่ตรงข้ามห้างสรรพสินค้า
เพราะที่ตรงนั้นมีชายหนุ่มคนหนึ่ง รอคอยเธออยู่ในรถเก๋งกลางเก่า
กลางใหม่

ชีวิตของนรีวนเวียนอยู่กับการหลอกลวงผู้ชาย โดยที่ผู้ชาย
เหล่านั้นไม่เคยระแคะระคาย เธอรู้สึกที่ตัวเองช่างเกิดมาโชคดี ที่
เกิดมาหน้าตาสะสวย รูปร่างดีสมส่วน แม้เธอจะเรียนจบเพียงมัธยม
ต้น แต่เธอก็คิดว่ามันไม่ใช่เรื่องสำคัญที่จะต้องนึกถึง

ในเมื่อสิ่งที่มีอยู่เวลานี้ มันมากพอที่จะทำให้ชีวิตตัวเอง
อยู่ได้อย่างสุขสบาย จะชวนขวายเป็นวิชาความรู้ไปทำไมให้มากมาย
เพื่อที่จะใช้วิชาความรู้เลี้ยงตัวเองนะเธอ เป็นเรื่องของคนที่ไม่สวย
และไม่มีผู้ชายหน้าไหนเหลียวมองมากกว่า

สำหรับเธอ แค่ส่งยิ้มให้ ชายตามองอย่างอ่อนหวาน ผู้ชาย
หน้าโง่เหล่านั้นก็พร้อมที่จะกระเด็นข้าวของเงินทองให้ เธอจะใช้
ชีวิตอย่างนี้ต่อไป トラบใดที่ยังไม่มียังไม่ยั้งไม่มีผู้ชายคนไหน ทำให้เธอ
รู้สึกว่าเธอเป็นทุกอย่างที่เธอต้องการ พอที่นรีจะหยุดทุกอย่างใน
ชีวิตเพื่อเขาได้

แล้วในที่สุดผู้ชายที่นรีรอคอยและฝันถึงมาตลอด ก็ก้าว

เข้ามาในชีวิตของเธอจนได้ นรีไม่ลังเลที่จะทิ้งทุกอย่างในอดีตไว้เบื้องหลัง

เขาเป็นนักธุรกิจวัยกลางคน ที่ถึงแม้จะมีครอบครัวแล้ว เขาก็ยังดูดีและยังเจ้าชู้กรุ่มกริมอยู่ตลอดเวลา นั่นคงเป็นลักษณะเฉพาะของผู้ชายที่มีเงินกระมัง และมันไม่ใช่เรื่องแปลกหรือว่ายากเย็นอะไรที่เขาจะพึงใจนรีแทบจะทันทีเมื่อบังเอิญโชคชะตาเป็นใจ...เสน่ห์ของเธอมัดใจเขาได้อยู่หมัด เขาทิ้งผู้หญิงที่เคยรัยล้อมเขาจนหมด แม้แต่ผู้หญิงที่เขาแต่งงานด้วย

ตอนนั้นนรีไม่คิดถึงอะไร นอกจากอิมเอมกับความสุขในชีวิตชีวิตที่เป็นไปตามฝัน...ฝันของผู้หญิงที่หน้าตาสะสวยเท่านั้น ที่จะสามารถหาผู้ชายที่เพียบพร้อมในทุกอย่างมาเป็นคู่ครอง มาดูแลปรนเปรอความสุขและความต้องการในชีวิตของเธอ ความสุขที่เหมือนนายล้อมตัวเธอไว้ไม่ให้หลุดออกนอกกรอบ ไม่ให้ครุ่นคิดถึงเรื่องใด นอกจากอิมเอมกับทุกสิ่งที่มีให้

เวลานั้นนรีคิดได้แต่เพียงว่า ตัวเองช่างเกิดมาโชคดี และยังยามใจในสิ่งที่ตนมี...จนหลงลืมผู้ชายทุกคนในอดีตอย่างสิ้นเชิงตามประกาศนียบัตรที่ได้ในสิ่งที่ตนต้องการแล้ว แต่ผู้ชายในอดีตที่เธอเคยล่องลอยเพื่อข้าวของและสิ่งมีค่าทั้งหลาย โดยเฉพาะหัวใจรักที่ทุ่มเทให้เธอนั้น พวกเขายังไม่ลืมเธอ...พวกเขาหันหน้าเข้าหากัน ปลอดภัยกันและกันอย่างเข้าอกเข้าใจ

ความรักความลุ่มหลงที่ต่างทุ่มเท กลายเป็นคลังแค้นและชิงชัง ด้วยรู้สึกว่าเป็นลูกผู้ชายของพวกเขาถูกเหยียบย่ำ คำว่าเพื่อ “ศักดิ์ศรี” “ จึงเกิดขึ้น

วันนั้นเป็นวันที่ดีในชีวิตของนรีก็ว่าได้ หลังจากดินเนอร์ในห้องอาหารหรูของโรงแรมชื่อดัง เขาสวมแหวนหมั้นราคาหลายแสน

กับนิ้วนางข้างซ้ายของเธอ ก่อนที่เธอจะตระกองกอดเธอไปเต็มร่าง เป็นบรรยากาศที่สุดแสนโรแมนติก ไม่ต่างจากภาพยนตร์ที่เธอเคยดู ตอนนั้นนรีรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นนางเอก...ที่มีผู้ชายที่ดีพร้อมอย่างเขามารักใคร่ แน่نونเขาก็ไม่ต่างจากพระเอก

เขาขลุกอยู่กับเธอเกือบค่อนรุ่ง ก่อนผลุนผลันออกไป เพราะมีโทรศัพท์ ลูกชายวัยเก้าขวบของเขาป่วย นรีรู้สึกขุ่นเคืองใจที่ถูกขัดจังหวะ แต่เธอก็ได้แต่เก็บงำไว้ในใจ ไม่ให้เขาล่วงรู้ เพราะคิดว่ายังไม่ถึงเวลา รอให้เธอได้แต่งงานและมีลูกกับเขาก่อนเถอะ เธอจะทำทุกอย่างที่อยากจะทำ แต่วันนั้นก็มาไม่ถึง...นรีเพิ่งเข้าใจว่าในโลกนี้ไม่มีใครเกิดมาพร้อมโชคและวาสนาเพียงอย่างเดียว หากแต่การกระทำของตนเองต่างหาก คือตัวกำหนดหนทางชีวิตอย่างแท้จริง

วันนั้นหลังจากที่เดินออกจากห้องไปไม่ถึงลิบนาที เสียงเคาะประตูดังขึ้น นรีคิดว่าเขาคงลืมกุญแจรถ ไม่คิดเรื่องร้ายใดๆ จะเกิดขึ้นในชีวิต ก็เธอมีความสุขออกอย่างนั้น จะให้นึกถึงเรื่องอื่นได้อย่างไร

และเมื่อเธอเปิดประตูห้องด้วยรอยยิ้มแจ่มจ้า พวกเขาก็กรูกันเข้ามา ในตอนนั้นนรีจำไม่ได้ว่าใครเป็นใคร...แต่พวกเขาทั้งหมดความทรงจำเธอด้วย การรื้อข้าวของที่เคยซื้อกำนัลเธอ ซึ่งนรียังเก็บซุกอยู่ในกล่องมุมห้อง และในชอกตู้เสื้อผ้าหรือแม้แต่นชั้นเก็บของบางคนก็ป้าสำเนาใบฝากเงินเข้าบัญชีเธอใส่หน้าอย่างโกรธเกรี้ยวคลุ้มคลั่ง...ใช่พวกเขาเสียสติไปแล้ว ด้วยคิดว่าถูกผู้หญิงอย่างเธอเหยียบย่ำศักดิ์ศรี

เธอดันนกรีดร้อง...แต่ไม่มีเสียงใดๆ เล็ดลอดออกจากปาก เธอและออกจากห้องนั้นเลยก็ว่าได้ ร่างเปลือยเปล่าของเธอถูกย้ายจากผู้ชายพวกนั้นอย่างเจ็บปวดสาหัส...ศักดิ์ศรีของพวกเขาถูก

ทดแทนด้วยความชั่วร้าย...ที่ความเป็นลูกผู้ชายไม่อาจจริงไว้ได้

เมื่อพวกเขาออกจากห้องไปด้วยความรู้สึกสะใจ ที่คิดว่าได้เรียกศักดิ์ศรีของตัวเองกลับคืนมาได้ แต่ความชั่วร้ายยังรายล้อมตัวเธออยู่ นรีสะอื้นกับพื้นห้อง ร่างกายเปราะเปื้อนด้วยเลือด และหยาดน้ำแห่งศักดิ์ศรีของพวกเขา แต่เวลาผ่านไปราวครึ่งชั่วโมง เธอก็สามารถลุกขึ้นชำระร่างกายตัวเองให้สะอาดหมดจด มีเพียงรอยใจเท่านั้นที่ยังรู้สึกถึงบาดแผล แต่ไม่นานมันคงลบเลือนไปได้ และก็ใช้จริง ๆ ผ่านไปราวสามเดือน ทุกอย่างก็เป็นเหมือนเดิม ความสุขยังเป็นของเธอ ด้วยเธอกำลังจูมมือเธอเข้าประตูวิวาร์

คำคืนอันแสนวิเศษที่เธอรอคอยเดินทางมาถึง นรีอยู่ในชุดเจ้าสาวสีขาวเกาะอกเข้ากับร่างสูงเพรียวของเธอ ดวงหน้าสวยพริ้มนั้นถูกตกแต่งด้วยช่างฝีมือดี ยิ่งเพิ่มความสวยเด่นให้กับนรียิ่งขึ้น บวกกับแววตาคมหวานทำทนายของเธอ ที่เป็นประกายระยับเหมือนดวงดาว นรียิ่งสวย สง่า จนแขกผู้หญิงที่มาในงานจ้องมองอย่างริษยา เธอรู้สึกเวทนาผู้หญิงเหล่านั้นเหลือเกิน ชีวิตนี้เกิดมาเป็นได้แค่นั้นหรือ? นรีตั้งคำถามในใจอย่างเหยียดหยัน

กระทั่งถึงเวลาเข้าห้องหอ...ฝันร้ายที่สุดในชีวิตของนรีก็อุบัติขึ้น และคำตอบที่เธออยากรู้ก่อนหน้านั้นก็กระจ่าง...ผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งเคยเป็นอดีตของเขา...ก็ผวาเข้ามาผลักเธอล้มลงกับพื้น ก่อนจะราดน้ำกรดใส่หน้าสวย ๆ ของนรี มันเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว

ผู้คนหวาดกลัวแตกฮือกันหมด แม้แต่เจ้าบ่าวก็กระโจนเข้าไปหลบอยู่เบื้องหลังคนอื่น ทั้งเธอให้กรี๊ดร้องอย่างโหยหวนเพียงลำพัง กระทั่งพนักงานโรงแรมช่วยเหลือพาส่งโรงพยาบาล

ขณะที่นรีลืมตาขึ้นในโรงพยาบาล เธอหันไปมองรอบ ๆ ห้องหวังจะพบเขาหรือใครสักคน...แต่ก็ว่างเปล่า มีเพียงเธอนอนคนเดียว

ตาย กับใบหน้าที่เป็นแผลเหวอะหวะน่าสยดสยอง เธอสะอื้นออกมา
อย่างเจ็บปวดโหยหวน วันแล้ววันเล่าคืนแล้วคืนเล่าความฝันเธอ
แตกดับ โลกกำลังจะทลายลงตรงหน้า...ทุกอย่างรอบตัวเป็นสีดำ จน
เธอมองไม่เห็นสีอื่นต่าง ๆ ของชีวิตอีกต่อไป

ในที่สุดเขาก็จากไป มีเพียงเธอกับเงาความคิด ที่เคลื่อนไหว
ภายใต้ลำนึกอันเจ็บปวดเท่านั้น ถึงแม้ทางการแพทย์จะก้าวไกล
สามารถทำให้ใบหน้าเธอ กลับมาสวยเหมือนเดิมได้ แต่เขาก็ไม่
ต้องการของที่มียอดตำหนิ นั่นแหละหนีถึงเข้าใจว่าความรักที่เธอคิด
ว่าได้ครอบครองมันแล้ว แท้จริงนั้นเป็นเพียงภาพร่าง ที่เธอวาดขึ้น
เพื่อความสมบูรณ์ของภาพฝัน มันเป็นแค่นั้นจริง ๆ

การได้มีเวลาอยู่กับตัวเองนานวันเข้าความคิดหนึ่งแวบผ่าน
หนทางสายหนึ่งซึ่งเธอไม่เคยมองเห็น กระจ่างชัดในยามนั้น...หนทาง
ที่ไม่สว่างไสวด้วยแสงไฟฝัน หรือแรงทะเยอทะยานใดๆ และรอบ
กายอาจไม่ใช่มวลดอกไม้ส่งกลิ่นหอมระริน...แต่สิ่งหนึ่งเธอตระหนัก
ได้ในเวลานั้น ก็คือความนิ่งเรียบคล้ายผืนน้ำที่ไร้แรงคลื่น แต่ความ
สุขความสงบก็ซ่อนอยู่ในนั้น แล้วเธอก็มองเห็น

หมอและพยาบาลต่างงุนงงและไม่เข้าใจ เมื่อนรีปฏิเสธการ
ทำศัลยกรรมใบหน้า พวกเขาของเธอเหมือนคนบ้า ไร้สติ...แต่ก็คงจะ
ใช้อย่างที่พวกเขาคิด หากแต่เป็นคนบ้า ไร้สติ ที่มีความสุข ความ
สงบกับชีวิต เป็นการค้นพบที่ต้องแลกเปลี่ยน ด้วยบทเรียนอันขื่นขม
และเศร้าโศก แต่เธอก็ยังมีชีวิตอยู่ เพื่อเดินไปวิถีใหม่ที่ได้เลือก

นรีกลับมาบ้านด้วยใบหน้าอัปลักษณ์ ต้องต่อสู้กับสายตาของ
คนรอบ ๆ ข้างพร้อมเสียงนินทาว่าร้าย ตามด้วยอยากรู้อยากเห็นใน
สิ่งที่เกิดขึ้น แต่เธอก็ยังนิ่งเงียบ ไม่ต่างจากคนเบื้อบ...และเรียนรู้
การใช้ชีวิตอย่างแท้จริง ชีวิตที่ต้องพึ่งพาตัวเอง ด้วยการเข้าไปสมัคร
เรียนตัดเย็บเสื้อผ้าในตัวเมือง

นรีใช้วิชาชีพที่ร่ำเรียนมานั้นเลี้ยงตัวเอง เป็นเสาหลักในบ้าน
หลังนี้ บ้านที่มีพี่สาวและพี่เขยเอาแต่กินเหล้า เล่นการพนัน...บ้าน
ที่มีหลานสาวซึ่งหลงระเรีงกับเปลือกนอกอันสวยงามของตัวเอง
จนหลงลืมการใช้ชีวิตตามวิถีที่เหมาะสม เป็นผีเสื้อปีกสวยที่โง่เขลา

นรีถอนหายใจเสียดัง เมื่อมองไปยังกานดา ที่นั่งมอมตม
อย่างตระหนกและไม่เข้าใจ

“ถ้าดาเป็นน้ำรินะ ดาจะไม่ยอมแพ้และจะไม่ทำอะไรโง่ ๆ
อย่างน้ำรินหรือก ดาจะต้องไปให้ถึงจุดที่ตัวเองฝันไว้ไม่ว่าอะไรจะเกิด
ขึ้น” เด็กสาวเม้มเรียวปากแน่น ถึงแม้จะสะเทือนใจในสิ่งที่เกิดขึ้น
กับผู้เป็นน้ำสาว แต่กานดาก็ยังไม่ยอมรับในสิ่งที่น้ำสาวของเธอเลือก
เด็ดขาด

ชีวิตที่ต้องซุกตัวอยู่แต่ในบ้านโทมม ๆ เอาแต่ก้มหน้าทำงาน
ไม่เห็นสีสันใด ๆ ในชีวิตเลย แล้วจะมีความสุขได้อย่างไร

“มันไม่ใช่การยอมแพ้หรือชนะอะไรหรอกนะ แต่มันเป็นทาง
เลือกทางหนึ่งของชีวิต ที่สงบและมีความสุขได้ก็เท่านั้น” นรีแย้ง
สีหน้าเป็นกังวลขณะทอดมองผู้เป็นหลานสาว

“ถ้าน้ำรินมีความสุขกับชีวิตที่เป็นอยู่...ก็อยู่ไปสิ มันเป็นเรื่องของ
น้ำรินอยู่แล้ว แต่ดาอยากไปให้ไกลกว่านี้ และดาจะทำมันให้ได้ด้วย
ไม่ว่าจะแลกด้วยอะไรก็ตาม...”

“ถ้าแกเชื่อมั่นอย่างนั้นก็ตามใจ แกอาจจะโชคดีกว่าน้ำก็เป็น
ได้” นรีกล่าวอย่างท้อใจ มองเห็นหนทางที่ตัวเองเคยเดินผ่านมา
ชัดเจนในห้วงคิด

“ดาก็เชื่อเช่นนั้น...และที่สำคัญดาไม่เหมือนน้ำริน ดาจะไม่ยุ่ง
หรือข้องเกี่ยวกับคนที่ไม่ใช่เป้าหมายแท้จริงให้เสียเวลา” กานดา
อยากจะทำหน้าที่น้ำสาวตรง ๆ มากกว่าที่พาตัวเองไปเกลือกกลั้ว
กับพวกผู้ชายกระจอก เพื่อสิ่งของและเงินทองเพียงเล็กน้อยของ

พวกมัน หากแต่ยังเห็นใจเมื่อรับรู้ในสิ่งเลวร้ายที่เกิดขึ้น...จึงไม่โพล่ง
ออกไปตรงๆ

“เถอะนะ...ฉันเตือนแกได้ก็เท่านั้นแหละ ฉันเป็นน้ำของแก ยัง
ไงฉันก็เป็นห่วง”

“ขอบคุณค่ะ...” เธอเอ่ยขึ้นเบาๆ ก่อนจะเดินเข้าห้องไป

ข่าวกานดาพบกับลูกชายผู้ว่าฯ กระจายไปทั่วอำเภอ เล็ก ๆ เริ่มจากในโรงเรียน เมื่อเพื่อนร่วมกลุ่มทั้งสามคนของกานดา ยังคุยฟุ้งสุดฤทธิ์ว่ากานดาจบมัธยมปลายแล้วก็จะไปเรียนต่อใน กรุงเทพฯ ตามความต้องการของธาร

ส่วนนวลกับแวงอยากจะอวดบุญวาสนาของลูกสาวแสนสวย เลยก้าวประกาศทั้งในตลาด บ่อนและร้านเหล้า...ปากต่อปากคำต่อ คำ เรื่องรักของกานดากับลูกชายคนเดียวของท่านผู้ว่าฯ ก็เลยกลาย เป็นหัวข้อสนทนาของผู้คนในอำเภอเล็กๆ แห่งนั้น ซึ่งต่างก็มีมุมมองกันไปคนละทาง...แต่ที่เหมือนกันคือ การเฝ้าดูความสัมพันธ์ของคนทั้งคู่ว่าจะลงเอยรูปแบบใด

หลังเลิกเรียนกานดารีบกลับบ้านทันที เธอเบื่อสายตาจับจ้องของผู้คน ที่มีทั้งชื่นชมและริษยา เบื่อคำซุบซิบซึ่งเต็มไปด้วยถ้อยคำรุนแรง ที่บังเอิญเธอได้ยินเข้าเต็มสองหู

“เขาหลอกฟันล่ะไม่ว่า คนระดับนั้นเขาจะมาเอาผู้หญิงธรรมดา ที่พ่อแม่เป็นคนชี้เหล้าบ้ำการพนันไต่ยังงิ ถึงจะสวยเป็นนางฟ้านางสวรรค์ มันก็ไม่สำคัญเท่ากับเกียรติของเขาหรอก เชื่อมั๊ยะ!”

นั่นคือคำพูดของพวกเขาผู้ชาย ที่กานดาไม่เคยปรายตามอง...เป็นพวกต่ำต้อยไร้ค่าในสายตาเธอ คำพูดนั้นทำให้เธอรู้สึกเกลียดชังและแขงพวกมันมากยิ่งขึ้น ผู้ชายที่นินทาว่าร้ายผู้หญิง ช่างซึ่ซลาดและไม่เป็นสุภาพบุรุษ หรือพวกมันจะเป็นผู้ชายที่แอบนุ่งกระโปรงเป็นบางครั้ง...กานดาได้แต่คำทอพวกมันอยู่ในใจอย่างแค้นเคือง

“เป็นไรไปละ...หน้าหงิกมาเชียว”

เมื่อก้าวขึ้นบ้าน ผู้เป็นน้ำสาวก็ถามไถ่

“เมื่อพวกปากหมาชอบนินทาว่าร้าย เห็นใครดีกว่าไม่ได้”

กานดาพรั้งพรัลิ่งที่อยู่ในใจออกมาอย่างมีโทสะ

“แกจะโกรธแค้นพวกเขาไปทำไม ในเมื่อแกเลือกจะเป็นคนเด่นคนดังของที่นี่เอง แกก็ต้องรับเรื่องนี้ให้ได้ลิ...” นรีเอ่ยเสียงเรียบ

“แต่ตาไม่ได้เลือกที่จะเป็นซึ่ปากเน่า ๆ ของใครนะน้ำรี” กานดาโต้ หน้าสววย ๆ นั้นแดงก่ำด้วยอารมณ์ขุ่นเคือง

“มันเป็นสิ่งที่เลี่ยงไม่ได้อยู่แล้ว แกคิดว่าตัวเองเป็นใคร ที่จะสามารถควบคุมทุกอย่างให้อยู่ในความต้องการของตัวเองได้ แกทำตัวเหมือนพวกดาราด่า ที่พอมือชื่อเสียงหน่อย ผู้คนให้ความสนใจกลับตีโพยตีพายเรียกร้องถึงสิทธิส่วนบุคคล เมื่อถูกถามหรือต้อนจนมุมในเรื่องที่ไม่ดีของตน” นรีเปรี้ยบเปรย

“คอยดูนะ...ตาจะไปจากที่นี่ให้ได้ ตาเกลียดชังที่เกลียดผู้คน และตาก็เกลียดบ้านโทรม ๆ หลังนี้ด้วย” กานดาพ่นวาจาออกมาเหมือนน้ำร้อนที่เดือดได้ที่ ก่อนจะหมุนตัวเดินเข้าห้อง

กานดาเดินวนไปมาในห้องหลายรอบ แต่ยังไม่คลายความร้อนระอุที่เดือดพล่านอยู่ภายใน เขาบอกว่าจะกลับมาหาเธอวันนี้... แล้วนี่ทำไมเขายังมาไม่ถึง หรือว่าจะแวะไปหาคุณพ่อคุณแม่ของเขาในเมืองก่อน แต่อย่างไรก็ควรจะโทรมาบอกเธอก่อน ว่าอุ่นใจอยู่

นานนับชั่วโมง จึงตัดสินใจโทร.เข้ามือถือของธาร แต่ไม่มีสัญญาณตอบรับ จึงลองโทร.ไปที่บ้านในกรุงเทพฯ ซึ่งชายหนุ่มเป็นคนที่เบอริไว้ให้เธอเอง

ขณะรอคนมารับสาย ใจของกานดาหวาดหวั่นขึ้นมาอย่างแปลกประหลาด ทั้ง ๆ ก่อนหน้านั้นมันไม่เคยเกิดขึ้น เพราะเธอเชื่อมั่นในคุณสมบัติที่ตัวเองมีนั้นกระมัง แต่พอได้ยินคำนิทนาบว่าร้ายของผู้คนมากเข้า กานดาเกิดความรู้สึกไม่มั่นใจขึ้นมาเช่นกัน และนั่นเองคือที่มาของความโกรธแค้น ที่กานดารู้สึกอยู่ในเวลานี้...

“ต้องการพูดสายกับใครคะ” คนรับเป็นเสียงผู้หญิง

“คุณธารอยู่มั๊ยคะ?” ถามไปแล้วก็กลั้นใจรอฟังคำตอบ

“ไม่อยู่ค่ะ...”

ใจเธอขึ้นขึ้นมามากขึ้นที เพราะคิดว่าเขากำลังเดินทางมาหา

“เขามาที่จังหวัด...” กานดาเอ่ยชื่อจังหวัดบ้านเกิดของตัวเองที่บิดาของเขาเป็นพ่อเมืองอยู่ในเวลานี้

“ไม่ใช่หรอกคะ คุณธารไปเรียนต่อที่อังกฤษแล้ว”

“ไม่จริง!”

“จริงสิคะ! จะไปโกหกทำไม ฉันอยู่ที่นี้มานาน รู้ทุกอย่างเกี่ยวกับคนในบ้าน ว่าแต่คุณเถอะเป็นอะไรกับคุณธารละ อย่าบอกนะว่าเป็นคู่รัก เพราะคุณธารมีคู่หมั้นแล้ว ตอนนี้อยู่ที่อังกฤษโน่น เรียนจบเขาก็จะแต่งงานกันทันที”

กานดาวางโทรศัพท์ลงด้วยมืออันสั่นเทา ก่อนจะกรีดเสียงอย่างเจ็บปวด...จนนรีซึ่งกำลังอยู่ในครัว วิ่งเข้ามาดูด้วยความตื่นตระหนก

“ดา...นั่นแกเป็นอะไร บอกน้าสิ!” นรีเข้าไปประคองร่างหลานสาว ที่ทรุดอยู่กับพื้นห้องนั้นอย่างห้วงใย แต่กานดาก็ยังไม่ยอมปริปาก มีเพียงเสียงสะอื้นเบา ๆ ที่เล็ดรอดออกจากเรียวปากสั้น

ระริกนั้น และก่อนที่นรีจะถามไถ่อะไรอีก กานดาก็วิ่งออกจากบ้านไป

สวนหย่อมหลังโรงเรียน..เด็กหนุ่มกำลังทอดสายตาไปยัง บึงบัว ซึ่งมีเหล่าผีเสื้อหลากสีสั่นโฉบบินแวะเวียนมาทักทาย...ก่อนเห็นร่างบางของเด็กสาว ที่เขากำลังครุ่นคิดอย่างร้อนรุ่มในอก กำลังเดินเข้ามาหา...ด้วยดวงหน้าเศร้าหมอง

“เป็นอะไรเธอดา...” เด็กหนุ่มถามไถ่อย่างห่วงใย

“ไม่สบายใจนิดหน่อย” กานดาตอบอย่างขอไปที ดวงตาเศร้าสร้อยมองไปอย่างไร้จุดหมาย

“มีอะไรที่เราช่วยได้ก็บอกนะดา...เราเป็นห่วง” ท้ายประโยคอันอ่อนเอื้อนนั้นทำให้กานดาหันมามองเขา

“ชอบใจโต...นายเป็นเพื่อนที่ดีจริงๆ เป็นผู้ชายเพียงคนเดียวในชีวิตที่เห็นว่าดาเป็นเพื่อน” เธอยิ้มบางๆ ให้เด็กหนุ่ม แต่เขากลับแอบร้องไห้ในใจ

“วันศุกร์หลังเลิกเรียนแล้ว ดาจะเข้ากรุงเทพฯ“ อยู่ๆ กานดาก็เอ่ยขึ้น

“ไปตามเขาเธอ” เด็กหนุ่มถาม

“ไม่เชิง...แต่ดาอยากรู้ความจริงด้วยตัวของตนเอง” หลังจากครุ่นคิดมาหลายวัน กานดาก็ตัดสินใจจะเข้ากรุงเทพฯ บางทีมันอาจจะไม่ใช่อย่างที่คนรับใช้บอก กานดาอย่งอยากที่จะหวัง เพราะสิ่งที่เธอสูญเสียไปมันมากมาย เกินว่าเธอจะนั่งเฉยโดยไม่ทำอะไร...เธอเบื่อคำนิทาว่าร้ายของผู้คนที่ริษยา เบื่อสายตาของพวกเขาผู้ชายที่ต่ำต้อยไร้ค่าพวกนั้น...ซึ่งมองเธออย่างเยาะหยัน

“เราจะไปเป็นเพื่อนนะดา เพราะกรุงเทพฯ ออกกว้างใหญ่ มีอะไรจะช่วยให้คุณลืมมันได้” เด็กหนุ่มพูดเสียงแผ่ว

“ชอบใจนายมากโต” กานดาเอ่ยอย่างซึ่งใจ อย่างน้อย ๆ เธอก็ยังมีเพื่อน เป็นเพื่อนคนเดียวที่มีอยู่ในเวลานี้ก็ว่าได้ เพราะหลังจากธาร์ไม่มาหาเธอตามที่นัดหมายกันไว้ เพื่อนร่วมก๊วนของเธอทั้งสาม ก็เริ่มนิทาเธอตามคนอื่น ๆ บ้างแล้ว กานดารู้สึกเจ็บปวด เพราะคิดว่าทั้งสามเป็นเพื่อน...แต่แท้ที่จริงพวกเขาต้องการเข้ากลุ่มกับเธอ เพียงเพราะต้องการเป็นเป้าสายตาของใครต่อใครตามเธอเท่านั้น

ทั้งสามก็ไม่ต่างจากผู้หญิงคนอื่น ๆ ที่ริษยาในความสวยของเธอ กานดาจะไม่สวีนคบหากับพวกนั้นอีกต่อไป และอยากจะรู้พวกมันจะเป็นจุดเด่นได้ เหมือนอย่างเวลาที่ย่างกรายไปกับเธอมั้ย? เพราะถึงแม้ทั้งสามจะเป็นคนหน้าตาดี แต่ก็ไม่ได้อยู่ในระดับที่เรียกว่าสวย...เหมือนอย่างที่เป็นสัณนิษ

“นี่ก็ค่าแล้ว เดี่ยวเรากลับกันเถอะนะดา” เด็กหนุ่มเอ่ยขึ้น กานดาพยักหน้า

โตปั่นจักรยาน โดยมีเด็กสาวที่เขาหลงรักนั่งซ้อนท้าย เขาอยากให้ระยะทางยาวไกลไม่มีที่สิ้นสุด...อยากมีช่วงเวลาเช่นนี้เป็นนิรันดร์

“ทำไมปั่นช้าจังละ ดาเมื่อยขาแล้วนะ” กานดาเอ่ยเสียงติดหูตึง

เด็กหนุ่มปั่นจักรยานเร็วขึ้น...กระทั่งมาจอดนั่งตรงหน้าบ้านไม้เก่า ๆ ของกานดา

“ขอบใจ...เดี๋ยวพุงนี้เจอกันที่โรงเรียน” พุดจบกานดาก็หมุนตัวขึ้นบ้าน เจอพ่อกับแม่นั่งหน้าเค็รยดอยู่ในห้องโถงพอดี

“ยัยดา...ตกลงเรื่องลูกชายท่านผู้ว่าฯ เป็นไง ใคร ๆ เขาก็พูดกันใหญ่ว่าเราฝันเพื่อง” นวลถามลูกสาวเสียงแข็ง

“อีกไม่กี่วันนี้แหละก็รู้ทุกอย่าง” ตอบสั้น ๆ ก่อนจะเดินเสียง

เข้าห้องไป ปล่อยให้หนวลกับแวงมองตามอย่างวิตกกังวล

“มันซึกยังโง่ๆ แล้วนะนั่งหนวล” แวงเอ่ยขึ้น

“จะกลัวทำไมเล่า...ผิดพลาดมาเสียตั้งก็ยังมีอยู่ เกิดมาสวย
ชะอย่างหาผู้ชายดีๆ มาทำตัวไม่ยากเย็นหรอก”

“จริงของแก...นั่งหนวล ผู้ชายคนไหนๆ ก็ชอบผู้หญิงสวยทั้งนั้น
หน้าผีใครอยากจะมอง” แวงแกล้งพูดเสียงดัง เพื่อคนที่ง่วนอยู่ใน
ครัวจะได้ยินบ้าง

นรีเองก็ได้ยินทั้งหมดด้วยกัน แต่ก็ไม่อยากจะด้วย เพราะคิด
ว่าคงไม่มีประโยชน์อะไร แถมตัวเองจะโดนด่าเจ็บๆ แสบๆ เสีย
เปล่า แต่นรีห่มั่นไส้ไอ้พี่เขยตัวร้ายจริงๆ แหม...แดกดันอยู่เรื่อยเรื่อง
หน้าตาอัปลักษณ์ของเธอ ที่ตอนเธอยังเป็นนรีคนสวย ยังแอบมุด
มุ้งเธอตั้งหลายที ดีที่ว่าเธอรู้ตัวถีบมันออกมาก่อน พี่สาวเธอก็รู้...
ตอนนั้นยังด่าเธอยับเยิน หว่าให้ทำพี่เขย นรียังเคยด่ากลับว่าผู้ชาย
เฮงชวยอย่างนี้ มีเพียงพี่หนวลเท่านั้นแหละที่กระตือรือร้นไปได้ ตอน
นั้นนรีถูกพี่สาวตะเพิดออกจากบ้าน และไม่ได้ติดต่อกันอีกเลย

กระทั่งนรีกลับมาด้วยใบหน้าอัปลักษณ์นั้นแหละ ถึงยินยอม
ให้อยู่บ้านได้ แต่ไม่ใช่เพราะเวทนา แต่เพราะรู้ว่านรีไม่สามารถทำให้
ผิวของตัวเอง มุดมุ้งเข้าไปหาได้อีกต่างหาก และตอนนั้นแม่ก็ป่วย
หนัก ต้องการคนดูแลอย่างใกล้ชิดพอดี นรีก็เลยได้อยู่บ้านนี้อย่าง
เต็มใจจากพี่สาว

แต่แม่ก็อยู่ได้ไม่นาน ไปเร็วกว่าที่ใครๆ คิด อาจเป็นเพราะ
แม่ไม่ยอมเห็นหน้าตาอัปลักษณ์ของเธอก็เป็นได้ เพราะแม่ของเธอก็
มีความคิดไม่แตกต่างจากพี่สาวของนรีเวลานี้นักหรอก ลูกคือสิ่ง
มีค่าที่แปรเป็นวัตถุราคาแพงลิบลั้ว ที่จะบันดาลให้คนเป็นพ่อกับแม่
สุขสบายได้

แต่นรีก็เป็นอย่างที่ไม่ต้องการไม่ได้ เพราะเธอค้นพบว่า ความ

อัปลักษณ์ไม่ได้เลวร้ายกับชีวิต แต่มันเป็นเหมือนเกราะป้องกันความ
เลวร้ายจากผู้คน หรือแม้แต่ว่าตัวเองต่างหาก...เธอจึงมีความสุขกับ
ชีวิตที่เป็นอยู่เวลานี้ อย่างไม่ต้องการอะไรอีก นอกจากความสงบ

เมื่อลงจากรถไฟที่สถานีหัวลำโพงก็เป็นเวลาเกือบห้าทุ่ม
ด้วยความร้อนใจกานดา ก็พาเด็กหนุ่มขึ้นรถแท็กซี่ตรงดิ่งไปยังบ้าน
ของชายหนุ่มทันที เธอบอกชื่อซอยกับคนขับ แล้วนั่งเฝ้ายามไปตลอด
ทาง ในขณะที่เด็กหนุ่มลอบมองเธออย่างหวาดหวั่นและสับสน กลัว
ว่าเธอจะผิดหวังและกลัวว่าตัวเองจะเจ็บปวด แต่มนุษย์ย่อมห่วงใย
ตัวเองเป็นที่ตั้ง เขาเลยภาวนา...ขอให้เธออย่าได้เจอผู้ชายคนนั้น เขา
ไม่ใช่คนดีอย่างที่เธอคิดฝัน ผู้ชายคนนั้นเป็นแค่คนหลอกลวง และ
ตอนนี้เขาก็หนีเธอไปไกลแสนไกล ไม่มีทางที่กานดาจะตามเจอ

“จอดตรงหน้านั่นแหละค่ะ” เสียงของกานดา ทำให้ร่างของ
เด็กหนุ่มสะดุ้งเล็กน้อย เขามองไปรอบ ๆ ตัวอย่างงุนงง

“ลงมาสิโต...ถึงแล้ว” นั่นแหละเขาจึงลงจากรถแท็กซี่
แล้วไปทรุดตัวนั่งข้างกำแพงสูง

กานดาเดินไปกดกริ่ง ปรก.โพล่หน้าออกมา ทำท่าเหมือนจะ
จำเธอได้

“หนูนั่นเอง...คุณธารไปเมืองนอกแล้ว คงอีกนานกว่าจะกลับ”
เหมือนจะรู้ว่ากานดาจะเอะอะไร

“ขออนุญาตเข้าไปในบ้านหน่อยได้มั๊ย...” เธอยังอยากจะรู้ให้
กระจ่างกว่านี้

“บ้านไม่มีคนอยู่เลย...ทั้งสองหลัง คูลิ...ไฟในบ้านยังไม่ได้เปิด
เลย คุณท่านก็ไม่ได้กลับมาเลยช่วงนี้ หนูกลับไปเถอะ...คุณธารเขา
เป็นอย่างนี้แหละ เจ้าชู้ ทั้ง ๆ ที่มีคู่หมั้นอยู่แล้ว และหนูก็ไม่ใช่คนแรก
ที่คุณธารพามาบ้าน เพราะถือว่าแฟนตัวเองอยู่เมืองนอก ก็เลยพาผู้

หญิงมาบ้านบ่อย ๆ หนูกลับไปเถอะนะมีดคำอย่างนี้มันอันตรายนะ”

กานดาหันหลังเดินกลับมาทรุดนั่งลงข้าง ๆ เด็กหนุ่ม ซึ่งกำลังรอคอยเรื่องราวอย่างใจจดใจจ่อ แต่กระนั้นเขาก็ยังไม่ถามไถ่อะไรเธอ เพียงเอยขึ้นอย่างหวังใญ่ว่า

“ดา...ไม่เป็นไรนะ”

“อ้อ...ดาไม่เป็นไรหรอก” น้ำเสียงนั้นเด็ดเดี่ยว ช่างแตกต่างจากที่ทำเรื่องซิมของเธอเหลือเกิน

เด็กหนุ่มคิดว่าเธอคงจะร้องไห้ฟูมฟาย และเขาจะถือโอกาสปลอบโยนซับน้ำตาให้ แต่ก็เปล่า...เพราะนาที่ต่อมาเธอก็ผุดลุกขึ้นยืน แล้วเดินไปข้างหน้า เขาเสียอีกที่ยังนั่งอยู่ที่เดิม มองไปรอบ ๆ ตัวอย่างเงอะงะ...แล้ววิ่งตามหลังเธอไปเหมือนนีกขึ้นได้

เด็กหนุ่มมองไปรอบ ๆ ตัวอย่างหวาดหวั่น ค่าที่มันปกคลุมไปด้วยความสลัวลงจากแสงไฟข้างทาง ซอยนี้ลึกและเปลี่ยวสำหรับเวลาใกล้เที่ยงคืนอย่างนี้ แต่กานดาคงไม่รู้ลึกอะไร นอกจากเดินคุ่มไปข้างหน้า พร้อมกับความคิดอันเจ็บปวดและคลั่งแค้น กระทั่งยินเสียงมอเตอร์ไซค์วิ่งมาเคียดข้างสองคัน

“ให้พี่ไปส่งมัยน้อง อีกไกลนะกว่าจะถึงปากซอย” หนึ่งในนั้นพูดขึ้นอย่างมีน้ำใจ แต่เด็กหนุ่มเห็นแววตามันที่จับจ้องไปทางกานดา ส่อแววชั่วร้าย

“ไม่เป็นไรครับ...” เขาปฏิเสธเสียงนุ่ม ทำยังก้าวไปข้างหน้าพร้อมกับกานดา

“เถอะไม่ต้องเกรงใจ ยังไงพี่ก็จะไปปากซอยอยู่แล้ว” มันยังถือไม่เลิก

“บอกว่าไม่ไปไง หนูหนักหรือไง” กานดาตะเบ็งเสียงอย่างเหลืออด

“พูดดี ๆ ก็ได้น้องสาว คิดว่าสวยแล้วจะพูดอะไรก็ได้หรือไง”

มันขับรถขวางหน้าทันที วินาทีนั้นเด็กหนุ่มตัวลั่นด้วยความกลัว เขาเป็นเพียงเด็กหนุ่มตัวผอมสูง จะไปสู้กับรูปร่างผู้ชายสูงใหญ่ตั้งสองคนได้อย่างไร

“พี่ครับ...ผมขอโทษแทนเพื่อน” เด็กหนุ่มลະล่ำลือลักบอก

“ขอโทษอย่างเดียวกคงไม่พอหรอกน้อง มันต้องมีอะไรทดแทน” มันทั้งสองจ้องมองกานดาอย่างเผยความต้องการ

วินาทีนั้น...ความพลุ่งพล่านด้วยความโกรธแค้นที่มีต่อชายหนุ่มมลายไปสิ้น มีแต่ความหวาดกลัวจู่โจมเข้ามาในหัวใจอันแหลกสลายของเธอ

“อย่างนะ...ช่วยด้วย!” กานดากรีดเสียงขึ้นทันที เมื่อหนึ่งในนั้นกระโจนเข้าหาเธอ และอีกคนกำลังเล่นงานเด็กหนุ่มจนทรุดลงไปกองกับพื้น ร้องครวญครางด้วยความเจ็บปวด

กานดาพยายามเหวี่ยงตัวเอง ออกจากวงแขนแข็งแรง ที่รัดรอบตัวเธออย่างเหนียวแน่นแต่ก็ไม่สำเร็จ...ได้แต่กรีดเสียงร้องขอความช่วยเหลืออย่างน่าเวทนา ขณะที่เธอจะถูกอุ้มเข้าไปในพงหญ้าข้างถนน ก็มีเสียงรถแล่นใกล้เข้ามา...วินาทีนั้นแหละที่กานดาเป็นอิสระ...เธอวิ่งไปพุงเด็กหนุ่ม ขณะที่มันทั้งสองควรถจากไปด้วยความเร็ว

โชคดีที่รถวิ่งมาเป็นแท็กซี่ ทั้งสองเลยนั่งไปยังจุดหมาย...เพื่อกลับไปยังที่เดิม ไปเผชิญหน้ากับความจริง ไปฟังคำนิทนาบว่าร้ายและสาวยตาเยาะหยันของผู้คนในบ้านเกิด แต่คนอย่างกานดาไม่มีวันยอมแพ้อะไรง่าย ๆ เหมือนอย่างน้ำสาวของเธอ เธอจะต้องไปถึงจุดหมายอย่างที่เธอวาดหวังไว้ จะลบล้างคำกล่าวร้าย และแววตาเยาะหยันของผู้คนในอำเภอเล็ก ๆ นี้ให้ได้

ในขณะที่รถไฟแล่นไปได้ไม่นาน เด็กหนุ่มก็ผล็อยหลับ ใน

ขณะที่กานดา ยังเพ่งมองไปนอกหน้าต่าง มองฝ่าความมืดด้วยจิตใจ
อันห่อเหี่ยว ความหวังใดๆ ที่เคยมีก่อนหน้านี้ เลือนหายไปใพบริบ
ตา เหมือนม่านละคร ที่รูดปิดเมื่อการแสดงฉากสุดท้ายสิ้นสุดลง

กานดาขอสัญญากับตัวเองว่า 'ไอ้ผู้ชายคนนั้น' มันต้องชดใช้
ในสิ่งที่ทำกับเธอ...และที่เธอเกือบถูกเดินลั้งคมข่มขืน ความสวย
ของเธอไม่ได้มีไว้ให้พวกกามมนุษย์เซยชม หากมีไว้เพื่อผู้ชายซึ่ง
เพียบพร้อมไปด้วยทุกอย่าง ที่เธอวาดหวังไว้เท่านั้น แต่ชายหนุ่มคน
นั้นก็ทำลายทุกอย่างลงอย่างง่าย ๆ เขาก็ไม่ต่างจากพวกเดินลั้งคม
พวกนั้น เพียงแต่วิธีการแตกต่างกันเท่านั้น ลักวันเธอจะต้องเอา
คืนให้ได้ จะทำให้มันจดจำเธอไปจนวันตาย ลักวัน...

เด็กสาวแสร้งรุ่นที่สูญเสียพรหมจรรย์ เพื่อทะยานสู่ความฝัน
กลับเห็นเพียงชิ้นส่วนของความฝันกระจายในสายลมแรง เหลือเพียง
ความอาฆาต...ที่มีต่อชายหนุ่มคนนั้น โดยไม่ฉุกคิดเลยสักนิดว่าตัว
เธอเองต่างหาก ที่ทะยานไปข้างหนักรวดเร็วเกินไป และข้ามขั้นตอน
ที่ติงาม มันย่อมสะกดบ้างเป็นเรื่องราวธรรมดา

กานดาขบคิดเรื่องต่างๆ ที่จะทำต่อไปในอนาคตทั้งคืน จนรุ่ง
เช้ารถไฟจอดที่สถานีบ้านเกิด เธอจึงเดินลงจากรถด้วยท่าทาง
อ่อนเพลีย

“ดา...คงไม่ได้นอนเลยสิท่า” เด็กหนุ่มเอ่ยขึ้น หน้าตาที่ถูก
ทำร้าย เห็นร่องรอยได้ชัดเจนขึ้น

“ขอบใจนะโตะ...สำหรับทุกสิ่งที่ทำเพื่อดา” เธอเอ่ยเพียงแค่นั้น
ก่อนเรียกมอเตอร์ไซค์รับจ้าง ตรงไปที่บ้านทันที ปล่อยให้เด็กหนุ่ม
มองตามอย่างมีความหวัง

เมื่อผลึกประตูรั้วบ้านเข้าไป กานดาน้ำสาวกำลังออกไป
ตักบาตรพอดี

“กลับมาแล้วหรือ...” นรีเห็นหน้าสวย ๆ ของหลานสาวแล้วก็

พอจะนึกออกว่าเกิดอะไรขึ้น จึงไม่ซักถามอะไรมาก...ได้แต่ภาวนา ให้หลานสาว เห็นหนทางที่จะเดินต่อไปข้างหน้าด้วยวิธีการรอบคอบ และพึ่งพาตัวเองได้ มากกว่าเอาชีวิตและความหวังไปฝากไว้กับผู้ชาย ซึ่งคิดว่าเขามีทุกอย่างและพร้อมที่จะให้...ชีวิตมันไม่เคยง่ายอย่างนั้นเลย

กานตามองหน้าผู้เป็นน้ำ เหมือนจะพูดอะไรสักอย่าง แต่ก็เงียบ..ตัดลึนใจเดินขึ้นบ้านไปในที่สุด เจอพ่อกับแม่นอนเกลือกกลิ้งบนพื้นห้องโถงกว้าง...กลิ่นเหล้าคลุ้งคลุ้ง

“อ้าว...ตากลับมาแล้วหรือลูก” นวลลืมตาขึ้นมาเห็นลูกสาว ยืนจ้องมองอยู่

“แม่ก็เห็นนี่...” กานดาตอบอย่างหงุดหงิด

“เอ๊ะ! ลูกคนนี่ถามดี ๆ นะนี่” นวลลุกขึ้นนั่ง มองหน้าหม่น ๆ ของลูกสาว แล้วโพล่งออกไปว่า

“ทำหน้าอย่างนี้แสดงว่า...แกโดนมันหลอกฟันแล้วก็เผ่นไปเมืองนอกแล้วใช่ไหมล่ะ”

“แม่!” กานดาแหวเสียงขึ้น ทำให้ผู้เป็นพ่อลืมตาขึ้นบ้าง

“เป็นอะไรแต่เช้าเชียว คนจะหลับจะนอนนะ” พุดจบแวงก็หลับต่อ

“ช่างเถอะ...แกอย่าทำอารมณ์เสียเลย ไอ้คนนั้นมันไม่เอาแก คนอื่นก็ยังมีที่อยากจะได้แก จะไปเสียใจทำไม...เกิดมาสวยหาพัวไม่ใช่เรื่องยาก” นวลจบประโยคลง ด้วยการล้มตัวลงนอนซ้าง ๆ ผู้เป็นพัว ปล่อยให้ลูกสาวมองอย่างขุ่นเคือง

กานดาอยากร้องไห้...เธอมองไปรอบ ๆ ตัวอย่างเคเว้งคว้าง ก่อนก้าวเข้าห้องตัวเอง แล้วปล่อยให้คนอื่นออกมาอย่างคับแค้นใจ เป็นครั้งแรกที่เธออยากให้ใครสักคนอยู่ข้าง ๆ แล้วปลอบประโลมเธอ ด้วยถ้อยคำอันอ่อนโยน

ตั้งแต่มีเรื่องเกิดขึ้น...ก็ดูเหมือนจะมีเพียงโตเท่านั้นที่ห่วงใย เธออย่างแท้จริง แต่กานดา ก็ยังไม่คลายโศกเศร้า หรืออ่อนใจอะไรได้ เพราะเธอต้องการความรู้สึกนั้นจากคนเป็นพ่อแม่มากกว่า แต่เธอรู้อยู่ดีว่าไม่มีวันได้...นอกเสียจากว่าเธอจะทำให้พ่อกับแม่พอใจเท่านั้น

เธอเป็นลูกที่เต็มใจด้วยความหวังของพ่อแม่ ความหวังจะสุขสบายจากการที่ลูกสาวมีคู่ครองร่ำรวยเท่านั้น กานดา รู้สึกว่าค่าของคนเป็นลูก ไม่ได้แตกต่างไปจากวัตถุสูงค่าชิ้นหนึ่งเท่านั้น สำหรับความรู้สึกของเธอ

กานดา นอนร้องไห้จนผล็อยหลับไปในที่สุด ตื่นขึ้นมาในตอนบ่ายก็ได้ยินเสียงพ่อกับแม่คุยกัน...

“ดูยัยแมวลี...สวยก็ไม่สวยนะ แต่ก็หาตัวรวยๆ ได้ กลับมาบ้านที่ก็ขับรถเก่งมา พ่อกับแม่มันนะฮึดแล้วฮึดอีก แถมยังสร้างบ้านหลังใหม่ให้พ่อกับแม่ด้วยนะ แล้วเมื่อไหร่เราจะได้ฮึดจริง ๆ บ้างนะ พี่แวง” นวลเอ่ยถึงเพื่อนบ้าน ก่อนหันมาตั้งคำถามเข้ากับผู้เป็นพี่

“แกก็ไปถามลูกสาวของแกเองสิ...ฉันเองซักไม่แน่ใจแล้วละว่า มันจะเป็นอย่างที่เราคิดกันไว้ อุตส่าห์เลี้ยงดูอย่างดี ยุงไม่ให้ไต่ไรไม่ให้ตอม บางทีนะเราอาจจะต้องอยู่บ้านโทรม ๆ หลังนี้ไปจนตายก็ได้...”

กานดา กล้ากลืนความรู้สึกปวดร้าวไว้ในอก ลูกชิ้นมองไปนอกหน้าต่างอย่างเหม่อลอย...เธอถามตัวเองซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่าจะจัดการกับชีวิตตัวเองเช่นไร...แต่ยังไม่มีคำตอบชัดเจนในเวลาสั้น ด้วยสมองยังหนักอึ้งและความรู้สึกยังไม่คลายจากความเจ็บปวดคั่งแค้น

ขณะที่แก้วใจเดินเข้าไปเปลี่ยนเสื้อผ้าในโรงยิมเพื่อฝึกซ้อมบาสเก็ตบอลเหมือนเช่นทุกวัน เธอก็ได้ยินเพื่อนนักเรียนหญิงที่กำลังเปลี่ยนเสื้อผ้าอยู่คุยกัน

“สมน้ำหน้าัยยกานดานะถูกหลอก แหม...ฉันหมั่นไส้ทำทาง
หยิ่ง ๆ เชิด ๆ ของมันมานาน ทำยังกะตัวเองมีปีกยังงั้นแหละ ฉันละ
สะใจจริง ๆ ที่มันกลายเป็นแม่นางฟ้าตกสวรรค์ไปแล้ว”

“ฉันก็ว่ายังงั้นแหละ ถึงจะเกิดมาสวย แต่พ่อแม่ก็...ก็เป็นคน
ชั่วเหล่า บ้าการพนัน ใคร...เขาจะอยากไปเกี่ยวดองด้วย ยิ่งคนที่เขา
ดีพร้อมอย่างลูกชายท่านผู้ว่าฯ ก็คงแค่หลอกฟันเท่านั้น ก็อยากเกิด
มาสวยเกินหน้าเกินตาคนอื่นนี่ทำไม่ละ ใช้มัยพวกเรา”

“เห็นด้วยจ๊ะ” ตบท้ายด้วยการหัวเราะครื้นเครง

เมื่อแก้วใจเดินเข้าไปในสนาม เธอก็ได้ยิน ‘นายแค้น’ คนที่
แก้วใจแอบปลื้ม...กำลังเอยถึงกานดาในทางเสียหายกับเพื่อน ๆ ของ
เขา เธอก็เลยได้รู้...ว่าผู้ชายที่เธอแอบปลื้มนั้นไม่ได้มีอะไรต่างจาก
ผู้ชายคนอื่น ๆ ในโรงเรียน

แก้วใจรู้สึกสงสารกานดา และคิดว่าความสวยของกานดาเป็น
เหมือนดาบสองคมในชีวิต มีเพศตรงข้ามให้ความสนใจ แต่เพศ
เดียวกันก็ริษยา บวกกับนิสัยใจคอที่เยอหยิ่งถือดีในตัวกานดา ยิ่ง
ทำให้เพื่อนผู้หญิงด้วยกันเกลียดชัง และหมั่นไส้ได้ง่าย เวลาพลาด
พลั้งอะไรไป แทนที่จะได้รับคำเห็นใจและปลอบโยน กลับได้ยินแต่
เสียงเยาะหยันซ้ำเติม แม้แต่พวกผู้ชาย ที่เคยมองกานดาเป็นนางฟ้า
นางสวรรค์ ตอนนี้...มองกานดาเหมือนผู้หญิงใจง่ายคนหนึ่งเท่านั้น

หลังจากข้อบาสฯ...แก้วใจก็เดินไปยังลานจอดรถเพื่อเอา
จักรยานของเธอ พอดีเจอไต้หนึ่งซึ่มอยู่ใต้ต้นตะแบก

“ยังไม่กลับเหรอไต้” แก้วใจทักทาย

“เพิ่งซ้อมบอลเสร็จนะ ยังรู้สึกเหนื่อยอยู่เลย” เด็กหนุ่มตอบ
เสียงเนือ ๆ

“แต่ดูท่าทางนายเหมือนมีอะไรในใจนะ เรื่องดาหรือเปล่า”

แก้วใจถามออกไปตรง ๆ ตามนิสัยของเธอ

โตนี่งันไปชั่ววิตใจ ก่อนพยักหน้าซ้ำ ๆ

“สงสารดาเขานะ...” โตตอบเสียงแผ่ว แต่ในน้ำเสียงนั้นแฝงความรู้สึกบางอย่างไว้เช่นกัน

“เราก็เห็นใจดาเขาเหมือนกันนะ”

“ตาคงดีใจ...เพราะขนาดเพื่อนกลุ่มเดียวกับดา ยังเลิกคบกับดาแล้ว หว่าดาจะทำให้พวกเขาดูไม่ดีไปด้วย มันแย่มากเลยนะที่คิดยั้งนี้” เด็กหนุ่มพูดอย่างมีอารมณ์

ใช่...เวลานี้เขาโกรธทั้งนั้น ไม่ว่าใครจะพูดอะไรเกี่ยวกับกานดา โดยเฉพาะเรื่องที่เอาเขาเข้าไปเกี่ยวข้องด้วย เพื่อนผู้ชายบางคนปากหมา หว่าเขาเป็นไอ้ทึม บ้างว่าเขาสมควรไปไกลนามากกว่า ค่าที่คอยดูแลช่วยเหลือกานดาในเรื่องเรียนมาตลอด แต่กลับได้กินแห้ว...ถูกสุนัขพันธุ์ดีคาบไปรับประทาน

เขาไม่ชอบให้ใครมาว่าเป็นไอ้ทึมหรือว่าตัวมีเขา เขาไม่ได้โง่...เขาจะต้องพิสูจน์ให้ใคร ๆ รู้ให้ได้

“เราไปก่อนนะ...” แก้วใจบอก ก่อนบ่นจักยานออกจากบริเวณนั้นไป ปล่อยให้เด็กหนุ่มครุ่นคิดถึงสิ่งที่เขาจะทำ ลบล้างคำสบประมาทของเพื่อน ๆ

เดือนหน้าก็จะสอบปลายภาคแล้ว ใคร ๆ ต่างกระตือรือร้นในการอ่านหนังสือ และต่างพูดถึงสถานที่เรียนแห่งใหม่ สำหรับกานดาชีวิตเธอยังคงเหมือนเดิม ครุ่นคิดและเคียดแค้นต่อทุกสิ่งรอบ ๆ ข้าง ไม่มีกะจิตกะใจจะทำอะไร แม้แต่สมุดเรียนยังไม่มီးอะไรให้อ่าน เพราะขาดเรียนบ่อย หรืออยู่ในห้องเรียนเธอก็มีวแต่เหม่อลอย ไม่ได้สนใจกับการเรียน...หรือขีดเขียนตามที่อาจารย์บอก ซึ่งเวลาปกติกานดาก็ขาดความสนใจต่อการเรียนอยู่แล้ว พอเกิดเรื่อง...

ความสนใจในการเรียนนั้นแทบไม่มีเลยก็ว่าได้

อย่างไรก็ตามเธอยังอยากที่จะเรียนให้จบมอหก เพราะถึงเธอไม่ได้สนใจการเรียนเท่าไร แต่เธอก็ยังอยากที่จะเรียนต่อ แต่ไม่ใช่เพราะเรียนเพื่อรู้ และประกอบอาชีพเพื่อเลี้ยงตนเองเหมือนผู้หญิงคนอื่น ๆ ที่ไม่มั่นใจว่าจะมีใครมาดูแล แต่เธอต้องการมีในทุกสิ่ง เพื่อให้ตัวเธอมีค่าและสมบูรณ์ยิ่งขึ้นต่างหาก ไม่ใช่สวยอย่างเดียว แล้วไม่มีการศึกษา...มันดูไร้ค่าในสายตาของผู้คน นั่นแหละคือความหมายของการเล่าเรียนของกานดา

ใกล้สอบอย่างนี้ คนที่จะทำให้เธอผ่านพ้นการเรียนในช่วงนี้ไปได้ ก็คงมีแต่โตเท่านั้น ที่ผ่านมาก็มีเขาช่วยเหลือมาตลอด ไม่ว่าจะเป็นการบ้าน หรือรายงาน เขาเป็นเพื่อนที่คอยไม่น่าเชื่อ นี่ถ้ากานดาเป็นผู้หญิงธรรมดา ที่ไม่มีความฝันอันงดงามฝังอยู่ในหัว ปานนี้เธอคงยอมรับเขาเป็นแฟนได้ แต่บังเอิญกานดาไม่ใช่ผู้หญิงธรรมดาคนนั้น...

ไม่ว่าโตจะดีกับเธอแค่ไหน เขาก็เป็นได้แค่เพื่อน แต่แค่นี้ก็ถือว่าดีที่สุดแล้ว เพราะกานดาไม่เคยให้ความสนิทสนม ถึงขั้นเป็นเพื่อนกับผู้ชายคนไหนมาก่อน มีโตนี่แหละ...คือผู้ชายคนเดียวที่กานดาไวใจที่สุด และเธอก็เชื่อในความดีและความซื่อของเขา

“ตาจะไปบ้านโตนะน้ารี ไม่ต้องรอทานข้าว” กานดาหันไปบอกน้าสาวที่กำลังง่วนอยู่ในครัว

เมื่อก้าวลงจากเรือน ก็ได้ยินเสียงบันลือตามหลัง

“ค่ามีตปานนี้ ฝนฟ้าก็ทำท่าจะตกแล้ว”

กานดา มองขึ้นไปบนฟ้าที่ดูหม่นมัว เห็นเมฆลอยลี้วไปข้างหน้าอย่างไม่หวาดหวั่น ดีสิ...ค่ามีตอย่างนี้ใคร ๆ ก็อยู่แต่ในบ้าน ไม่เสนอน้ามามองเธอ แล้วนินทาว่าร้ายให้ได้ยิน กานดาเบื้อเสียงนกเสียงกาเต็มที

“โต...โตเปิดประตูให้ตาหน่อย” กานดาตะโกนเรียกเด็กหนุ่ม

อยู่หน้าบ้าน ซึ่งมีต้นลำไยยืนต้นอยู่ข้างรั้ว

โตไพล่หน้ามาดูทางหน้าต่างห้อง พอเห็นว่าเป็นใครก็รีบวิ่งลงมาเปิดประตูรั้วบ้านให้

“ทำไมมาชะงะคำ มีอะไรให้เราช่วยหรือเปล่า” เป็นคำถามเดียว เช่นทุกครั้ง ที่กานดาเหยียบย่างมาหาถึงบ้าน

“จะยิ้มสมมุจฉฉวิชาพุทธศาสนานะ และก็...” กานดาบอกไปอีกหลายวิชา

“ได้...ได้ยวดขึ้นบ้านก่อนลิ ยืนอยู่ตรงนี้ได้ยุดักพอดิ บนต้นลำไยเนี่ยก็มิงูเขียวด้วยนะ เมื่อก่อนยังหล่นมาใส่หัวเราเลย” พอพูดถึงงูเท่านั้นแหละ กานดาก็เดินขึ้นบ้านแทบจะทันที ทั้งที่ตอนแรกตั้งใจจะรออยู่ที่หน้าบ้าน เพราะรำคาญสายตาพ่อแม่และพี่สาวของเด็กหนุ่ม แต่พอขึ้นเรือนปรากฏว่าบนบ้านไม่มีใครเลย

“ไม่มีใครอยู่หรือ” กานดาถามขึ้นอย่างแปลกใจ

“ไม่อยู่หรือ...คินนี้พ่อแม่กับพี่วรรณ เขาไปเฝ้าไข้ลุงนัสที่บ้านโนน” เด็กหนุ่มเอ่ยถึงลุงที่กำลังป่วยหนัก

“หรือ...” กานดาพิมพ์ในลำคอ นั่งลงบนพื้นห้องซึ่งจัดไว้สำหรับนั่งเล่นและดูทีวี

“เดี๋ยวดรอแป็บหนึ่งนะ” เด็กหนุ่มพูดจบก็เดินตรงไปยังห้องส่วนตัวของเขา ที่อยู่ด้านซ้ายมือ

กานดาออกไปรอบ ๆ บ้านอย่างอึดอัด บ้านของเด็กหนุ่มเป็นบ้านไม้เก่าพอ ๆ กับบ้านของเธอ หลังเล็กกว่าด้วย...เครื่องเรือนก็ไม่มีอะไร นอกจากโต๊ะกินข้าวสี่คน และเก้าอี้ยาวที่ชันกว้าง

กานดาสะดุ้งเมื่อได้ยินเสียงฟ้าคำราม เห็นเส้นสายสีขาวยับพาดผ่านตา สงสัยฝนจะตกแน่แล้ว...

“โต โต ได้หรือยังนะ ทำไมช้าจัง ฝนจะตกแล้วนะ” ลิ่นเสียงสายฝนก็พร่างพรูลงมาราวปาฏิหาริย์ กานดาตัดสินใจจะเดินไปเคาะ

ประตูห้องของเด็กหนุ่ม แต่พอจะยกมือขึ้นเท่านั้น เธอก็ต้องร้องกรี๊ดออกมาด้วยความตกใจ เมื่อไฟในบ้านดับวูบ ทุกสิ่งทุกอย่างรอบข้างมืดมิดไปหมด เป็นอย่างนี้บ่อยในอำเภอเล็กๆ แห่งนี้ เวลาที่ฝนตกหนัก

ประตูห้องเปิดออก เธอเห็นเงาของคนที่อยู่หน้าห้อง จึงโผล่เข้าไปเกาะไว้แน่น

“โต! ไฟดับ ทำไงดี” กานดาพูดรัวเร็วอย่างกังวลใจ

แต่อีกฝ่ายยังนิ่งเงียบ...กานดารู้สึกแปลกใจ และยิ่งเพิ่มความประหลาดใจมากยิ่งขึ้น เมื่อร่างของเธอถูกอีกฝ่ายโอบกอดรัดแน่น

“ดา...เรารักตามากนะ” เสียงเด็กหนุ่มลั่นสะท้าน ความหวังไหว หรือเพราะยังฉลาดต่อสิ่งที่จะทำ...ก็ไม่อาจรู้

“โต! นี่นายจะทำอะไร ปล่อยเราเดี๋ยวนี้!” กานดาแผดเสียงขึ้นแข่งกับเสียงฟ้าร้อง พยายามสะบัดร่างให้หลุดจากอ้อมแขนของอีกฝ่าย

“เรารักดา เราจะไม่ปล่อยดาเด็ดขาด!” เสียงตอบกลับมาภายใต้ความมืดมิดนั้นดูแข็งกร้าว กานดาแทบไม่อยากจะเชื่อว่าคนที่กำลังปลุกปล้ำเธออยู่นี้ เป็นคนคนเดียวเท่ากับเด็กหนุ่มตัวผมมบาง ซึ่งคอยดูแลและช่วยเหลือเรื่องเรียนเธอมาตลอด

“นายเป็นบ้าไปแล้วโต!” กานดาพูดเสียงลั่นด้วยความตกใจ เธอไม่อยากจะเชื่อว่าตัวเองผ่านพ้นความเลวร้าย ของพวกเดนสังคมในเมืองใหญ่มาได้ แต่จะมาพลาดทำให้กับเด็กหนุ่มบ้านนอก ที่เธอมองว่าเขาเป็นได้แค่เพื่อนชายธรรมดาคนหนึ่งเท่านั้น

เขาดึงเธอเข้ามาในห้องนอน และเมื่อแผ่นหลังเธอแตะพูกนอนแข็งหยابนั้น กานดาก็ปล่อยสะอื้นออกมา

“ทำไมถึงทำกับดาอย่างนี้...บอกเราสิโต”

เด็กหนุ่มซึ่งกำลังทาบทับร่างเธออยู่นั้นชะงัก แต่ก็เพียงชั่ว

อึดใจ เขาก็ปล่อยเสียงอันสั้นเทาออกมา

“เรารักดา...และทำอะไรตั้งหลายอย่างให้ดา และสิ่งที่เราต้องการจากดา มันก็ไม่เสียหายอะไรมิใช่หรือ ในเมื่อดาก็เคยมีอะไรกับคนอื่นมาแล้ว ซึ่งเป็นคนที่ไม่ได้รักดาเลย แต่เรารักดานะ...รู้มั๊ยเพื่อน ๆ เขายังหัวเราะเยาะเราเลย ว่าเราโง่...ที่ปล่อยให้ดาไปมีอะไรกับไอ้ผู้ชายหลอกหลวงคนนั้น!”

เด็กหนุ่มก้มลงที่ใบหน้าสวย แต่สิ่งที่สัมผัสได้ก็เพียงหยาดน้ำเค็มปร่า...เขาชะงัก แล้วปล่อยร่างนั้นให้เป็นอิสระ พอดีกับที่ไฟในห้องสว่างไสว กานตามองเด็กหนุ่มอย่างเจ็บปวด และน้ำตายังเปื้อนแก้มสวย

“ดาไม่คิดเลยว่านายจะคิดอย่างนี้ ดาคิดว่าโต่แตกต่างจากผู้ชายคนอื่น ๆ แต่จริง ๆ แล้วไม่ใช่อย่างที่เราคิดเลย ในความเป็นจริงนายเป็นคนที่แย่ที่สุด เพราะนายเป็นคนที่ดาคิดว่าเป็นเพื่อน เป็นเพื่อนผู้ชายเพียงคนเดียวของดา! ต่อไปนี้...เราไม่มีอะไรต่อกันแล้ว สิ่งที่ทำนายทำเพื่อเรา เราขอใช้ด้วยความรู้สึกเจ็บปวดในเวลานี้ก็แล้วกัน” พุดจบกานดาก็วิ่งลงจากบ้านไป

“ดา...เราขอโทษ” เด็กหนุ่มพึมพำ ก่อนซบหน้าลงกับท่อนแขนตัวเอง สะอื้นออกมาอย่างสุดกลั้น เพราะความเขลาของตัวเอง ที่ทำให้ทุกอย่างพินาศอย่างนี้ ความสัมพันธ์ที่มีต่อกันตั้งแต่เล็ก บัดนี้มันเหลือเพียงความปวดร้าวที่ต้องยอมรับว่า ตัวเขานั้นไม่ได้ต่างจากผู้ชายเลวมาดดีที่หลอกหลวงกานดา และไม่ได้ต่างจากไอ้สวะสังคมจากเมืองใหญ่สองคนนั้นเท่าไร เขาเป็นแค่คนเลขที่แสนโง่เขลาเท่านั้น ไข้แล้วเขาเป็นไอ้ชื้อบื้อ เป็นตัวมีเขาซึ่งสมควรจะไปไถนา มากกว่าจะเป็นนักเรียนดีเด่นประจำโรงเรียน

“ดา...เราขอโทษ เราจะขอใช้ให้ดา” เด็กหนุ่มพึมพำ ดวงตาแดงก่ำนั้นเลื่อนลอย

บทที่ 5

กานดาวิ่งฝ่าสายฝนเข้ามาในบ้านเนื้อตัวเปียกปอน หยาดน้ำเปรอะเปื้อนไปทั่วดวงหน้านั้น ช่วยอำพรางความผิดปกติที่เกิดขึ้นกับเธอได้เป็นอย่างดี

“เดี๋ยวก็ไม่สบายกันพอดี” นรีเปรยเบาๆ ก่อนบอกหลานสาว ไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า แล้วให้ออกมาทานข้าวด้วยกัน

“น้ำร้อนคนเดียวเถอะ วันนี้ดาไม่หิวเท่าไร” พุดจบกก็เดิน ลี้วไปที่ห้องน้ำ

เมื่ออยู่ในชุดนอนเรียบร้อยแล้ว กานดาก็นั่งเหม่อมองสายฝน อย่างหดหู่ เมื่อคิดถึงเหตุการณ์เมื่อครู่ กานดารู้สึกเจ็บปวดและ ผิดหวังอย่างรุนแรง เมื่อรู้ว่าคนที่เคยมองเธอเลอเลิศมาตลอด บัดนี้มันไม่ใช่

โตก็เหมือนกับผู้ชายในโรงเรียนคนอื่นๆ ที่มองเห็นเธอใจง่าย และทำเหมือนเธอจะนอนกับใครก็ได้ คนอย่างกานดาถ้าจะมีอะไร กับใคร ขอให้คนนั้นเป็นคนที่เธอเลือกแล้ว ถึงแม้การเลือกของเธอ จะผิดพลาด แต่ก็ยังดีกว่าถูกผู้ชายที่ไม่ได้เลือกข่มเหง

กานดาเกลียดผู้ชายที่รังแกผู้หญิง และเธอก็ไม่ยอมมีชีวิต เหมือนนางสาว แต่เมื่อเจอเข้ากับตัวเองถึงสองครั้งอย่างนี้ แม้จะรอด

มาได้แต่กานดาก็เข้าใจความรู้สึกของผู้เป็นน้ำสาว เมื่อถูกผู้ชาย
ชมเหยงอย่างไม่มีทางสู้ มันเจ็บและแค้นอยู่ในอก กานดาจะไม่มีวัน
อภัยให้กับโธ่เด็ดขาด ไม่ว่าจะอะไรจะเกิดขึ้น ถึงตายก็ไม่มีวันไปเผาผี!

“ดา ดา ตื่นเร็ว!” นรีทูปประตู่ห้องหลานสาวเร็วไวใบหน้า
อัปลักษณ์นั้น เต็มไปด้วยความตื่นตระหนก

“มีอะไรน้ำรี ปลุกแต่เช้าเชียว วันนีวันเสาร์นะ” กานดางัวเจีย
มาเปิดประตู่ มองน้ำสาวอย่างไม่สบอารมณ์นัก

“ดา! ไอ้โธ่นะมันตายแล้ว”

ความง่วงที่มีก่อนหน้านั้น ตีปีกบินจากไปอย่างรวดเร็ว
กานดาหน้าซีดเผือด ปากคอสั่นขณะถามออกไปว่า

“ตาย! ทำไม่ถึงตายล่ะน้ำรี...” ร่างบางทรุดลงกับพื้นห้อง ถึง
แม้เธอจะโกรธโธ่ แต่กานดาก็ไม่ได้อยากให้มันจบลงเช่นนี้

“คนที่ตลาดเขาเล่าว่ามีนกรีดข้อมือตัวเอง เลือดนองเต็มห้อง
ไปหมด น่ากลัวจริงๆ เลย พ่อแม่และพี่మ్มาเจอเอาเมื่อเช้ามืด
หลังจากกลับจากบ้านลุงมัน ว่าแต่ดาเถอะเมื่อคืนเจอกับโธ่นะ
ทำทางเขามีอะไรผิดปกติหรือเปล่า” ท้ายประโยคหันมาตั้งคำถาม
เอากับหลานสาว

กานดาสายหน้า ปล่อยสะอื้นออกมาในที่สุด เป็นการร้องไห้
ซึ่งเหมือนผลึกอะไรบางอย่าง ที่หนักอึ้งจากภายในออกมา มัน
มากกว่าการเสียใจธรรมดา...

นรีมองหลานสาว รู้สึกถึงความไม่ชอบมาพากล แต่ก็ไม่ได้
ถามไถ่อะไรมากกว่านั้น... พุดออกมาเพียงว่า

“แกไม่ต้องออกไปไหน...เดี๋ยวน้ำจะไปช่วยงานเขาก่อน”

ผู้เป็นน้ำสาวเดินจากไปแล้ว แต่กานดา ยังนั่งร้องไห้อยู่ที่เดิม
ทำไมชีวิตเธอมันมีแต่เรื่องบ้าๆ เรื่องที่ไม่ได้คาดฝันเกิดขึ้นเสมอ...

ทำไมได้ถึงได้ทำกับเธอแบบนี้ กานดาไม่อยากจะมารับ ว่าตัวเองเป็นต้นเหตุให้เด็กหนุ่มฆ่าตัวตาย แต่เพราะตัวเอง...โง่เขลา และไม่ซื่อสัตย์ต่อความเป็นเพื่อน ที่เธอมอบให้ต่างหาก เธอไม่ได้ทำผิดอะไร...กานดาคร่ำครวญอย่างคับแค้นใจ

กานดาขังตัวเองในห้องกระตังเที่ยงวัน นรีก็มาเคาะประตูห้อง เธอโผล่หน้าออกมาด้วยดวงตาแดงก้ำ และดวงหน้าสวายนั้นยังมีรอยคราบน้ำตา

“เขาลือกันนะ ว่าไอ้โตมันนอกหักจากแก” นรีพูดเสียงเรียบ

กานดาแหม่ปากแน่น นัยน์ตาแดงก้ำนั้นลุกวาว

“เดอะ...แกอย่าไปสนใจเลย ปากคนมันก็พูดไปเรื่อย แต่เรื่องที่ถูกไปบ้านมันเมื่อคืน มีคนเห็นมัย” ท้ายประโยคหันมาตั้งคำถามกับหลานสาว

กานดาส่ายหน้า มองหน้าสาวเหมือนไม่แน่ใจ

“น้ำรู้ว่ามันต้องมีอะไรอยู่บ้าง แต่ถ้าดาไม่อยากเล่าก็ไม่เป็นไร...” ผู้เป็นน้ำเอ่ยสรุป ทำท่าจะเดินจากไป

“น้ำรีคะ...ดาจะบอกความจริงกับน้ำรี”

นรีหันกลับมามองหลานสาวอีกครั้ง ก่อนจะจูงมือเข้าไปในห้องนอน กานดาเล่าทุกอย่างที่เกิดขึ้น แม้แต่คำพูดทั้งหมดที่ทั้งสองโต้เถียงกันให้ผู้เป็นน้ำสาวฟัง

นรีนั่งลงไปชั่วคราว ก่อนเอ่ยออกมาเสียงเรียบ

“มันเป็นกรรมแกอย่าไปคิดมาก และก็อภัยเขานะ”

“ไม่ค่ะน้ำรี โตทำอย่างนี้ รู้มัยว่าชีวิตดาจะแยกลงไปกว่าเดิม ผู้คนจะมองดาเลวร้ายมากยิ่งขึ้น ดาเกลียดความโง่เขลาและไม่รู้จักคิดของเขา และดาจะไม่ให้อภัยด้วย เขาต่างหากที่ต้องขอโทษดา!”

“มันขอโทษแกด้วยชีวิตของมัน แกยังไม่พอใจอีกหรือดา คนเรามันต้องรู้จักการให้อภัยกันบ้างสิ...แล้วตัวแกเองล่ะ คิดอะไรได้

บ้างจากเรื่องนี้” ย้อนถามเสียงแข็ง

“ก็คิดได้ว่า...ผู้ชายหน้าไหนก็ไว้ใจไม่ได้” กานดาตอบเสียง
กร้าว

นรีสายหน้า มองหลานสาวอย่างตำหนิ แล้วเอ่ยตอบไปว่า

“แก่น่าจะคิดได้แล้ว ในโลกนี้ไม่มีใครให้อะไรใครฟรีๆ โดยไม่
หวังผลตอบแทน...ทุกสิ่งทุกอย่างย่อมต้องแลกเปลี่ยนทั้งนั้น มาก
น้อยแตกต่างกันไป แล้วแกคิดเหอว่า จะมีผู้ชายคนไหนให้ทุกอย่าง
ที่แกต้องการ โดยที่แกให้เพียงความสุขและความสาวของแก
ตอบแทน...บางคนเขาอาจต้องการมากกว่านั้นก็เป็นได้” นรีพูดจบก็
เดินออกจากห้องไป ทิ้งสายตาขุ่นๆ ของหลานสาวมองตาม

เมื่อกานดาอย่างก้าวเข้ามาในโรงเรียนในเช้าวันจันทร์ สายตา
เกือบทุกคู่จะเพ่งมองมายังเธอ แล้วหันไปซุบซิบนินทากันอย่างสนุก
ปาก กานดาถึงแค้นเคืองต่อสิ่งโง่เขลาที่โต้งทำลงไปยิ่งนัก แม้แต่งงาน
ศพของเขา กานดาก็ไม่อย่างกรายไปเลย เธอไม่ให้ภัยในสิ่งที่เขาทำ
กับเธอเด็ดขาด เขาไม่รู้หรือว่า...สายตาของผู้คนที่มองเธอเหมือน
เป็นฆาตกรนั้น มันโหดร้ายต่อความรู้สึกเธอแค่ไหน ในเมื่อเธอไม่ได้
เป็นคนทำ!

แต่ถ้าจะหาฆาตกรตัวจริง ก็ไอ้พวกปากหมาช่างยุ่นั้นแหละ
พวกมันเห็นชีวิตคนอื่นพังพินาศเป็นมหรสพ!

กานดาเกลียดที่นี้ เกลียดอำเภอลี้กๆ แห่งนี้ ไม่ว่าจะอย่างไร
ไปไหน ทุกคนล้วนรู้จักกันไปทุกซอกมุมของชีวิตก็ว่าได้ และความ
รู้สึกนั้นช่างรุนแรง จนกานดาไม่อยากจะย่างกรายไปไหน...แต่เธอก็
ต้องอดทนมาโรงเรียน เพราะอาทิตย์หน้าจะสอบแล้ว เมื่อเรียนจบ
กานดาจะต้องดิ้นรนหนีไปจากอำเภอนี้ให้ได้ ไปให้ห่างไกลจากผู้คนที่
ที่เธอรูจักและรู้จักเธอ

เมื่อเดินขึ้นห้องเรียน กานดาก็ได้แต่นั่งเหม่ออยู่มุมห้อง ปล่อยให้เพื่อนเฝ้ามองและซุบซิบกันไปอย่างสนุกสนาน

“ดา...มีอะไรให้ช่วยก็บอกนะ อย่างน้อยๆ เราก็เรียนห้องเดียวกัน”

กานดาหันมามองคนที่ยืนอยู่ข้างๆ แล้วเอ่ยขึ้นว่า

“ขอบใจเธอนะแก้วใจ ไม่มีใครช่วยฉันได้หรอก...เธอพยายามเป็นคนดีเสมอ”

“แก้วมานี่ อย่าไปยุ่งกับเขาเลย เพราะคนอย่างนั้น ไม่เคยเห็นน้ำใจหรือความดีของใครเขาหรอก” เพื่อนสนิทของแก้วใจร้องบอก แต่แก้วใจก็ยังยืนอยู่ข้างๆ โต๊ะกานดา

“ดา...ไม่ทุกคนหรอกนะที่มองเธอในแง่ร้าย ถ้าเธอดูดีๆ ก็จะทำให้เห็นว่ามีคนที่ยังห่วงใยและเข้าใจเธอ...”

แก้วใจพูดจบก็เดินไปที่โต๊ะเรียนของตัวเอง ซึ่งอยู่แถวหน้า กานดาปราชัยตามองอีกฝ่ายอย่างครุ่นคิด และเมื่อถึงเวลาเลิกเรียน กานดาก็เดินไปหาแก้วใจ ซึ่งกำลังเตรียมตัวไปซ้อมบาสฯ เหมือนเช่นทุกวัน

“ขอบใจเธอจริงๆ นะแก้วใจ คนอย่างฉันอาจไม่ใช่คนดีอย่างเธอ แต่ฉันก็ไม่เคยอยากให้ใครจับชีวิตลงแบบนี้ ฉันไม่ผิดใช่ไหม? ที่เลือกทางเดินสำหรับตัวเองแล้ว”

แก้วใจส่ายหน้า มองอีกฝ่ายอย่างเห็นใจ

“ทุกคนมีสิทธิ์ในชีวิตตัวเองทั้งนั้น โตเองเขาก็เลือกของเขาแล้วล่ะ”

กานดาตามองแก้วใจเนิ่นนาน เหมือนจะมองเห็นสิ่งที่ซ่อนอยู่ในใจของอีกฝ่าย ก่อนจะยิ้มบางๆ แล้วเดินจากไป

แก้วใจมองตามร่างสูงบาง ก้าวย่างผ่านผู้คนบนระเบียบที่

จ้องมองราวเธออย่างเยาะหยันดูแคลน หากแต่แฝงความริษยาใน
เด็กสาวบางคน แต่กานดาก็ยังเป็นหงส์สวย ที่เยื่อหยิ่งและเชื่อมั่น
เธอไม่แม้แต่จะปรายตาผู้คนเหล่านั้นเลยสักนิด

“เขามาพูดอะไรกับเธอหรือแก้ว” เพื่อน ๆ ที่แอบมองอยู่
ห่าง ๆ กรูเข้ามาหาแก้วใจ

“ไม่มีอะไรหรอก...” แก้วใจครั้นที่จะบอกกล่าว เพราะทุกคน
รอบ ๆ ตัว ไม่ได้มองเห็นในสิ่งที่แก้วใจเห็นในตัวของท่านดา ทุกคน
มีทางเดินชีวิตต่างกัน และไม่สามารถบอกได้ว่า ทางเดินของใครจะ
ดีกว่า มันอยู่ที่ความต้องการของคนคนนั้นมากกว่า

สำหรับแก้วใจชีวิตของเธออยู่ที่นี้ บ้านหลังเล็ก ๆ แต่อัดแน่น
ไปด้วยความรักของคนในครอบครัว บริเวณบ้านมีสวนดอกไม้หลาก
สีสีน เพื่ออวดเหล่าผีเสื้อและแมลงอื่น ๆ อย่างตั้งใจ มันเป็นภาพที่
เกิดขึ้นในชีวิตของแก้วใจ ซึ่งเฝ้ามองได้อย่างไม่รู้เบื่อ เป็นความสุข
และอิมเมจใจ เมื่อได้อยู่กับพ่อแม่ แล้วพูดคุยถึงเรื่องต่าง ๆ ในชีวิต
ทั้งที่เกิดขึ้นและยังไม่เกิดขึ้น...แต่ก็ล้วนสร้างความคิด และแง่มุมบาง
อย่างให้กับชีวิตเธอได้มากทีเดียว

แต่ชีวิตครอบครัวของท่านดา มีบางอย่างที่ขาดและเกินในอยู่
เวลาเดียวกัน ความไม่สมดุลนั้นทำให้กานดาเรียกร้องบางอย่าง
ทดแทน เพื่อจะทำให้รู้สึกดีกับชีวิตตัวเองที่เป็นอยู่...ความฝันและ
เป้าหมายในชีวิตของแต่ละคนจึงแตกต่าง เพราะบางอย่างในชีวิตไม่
ได้มาจากเป้าหมายเดียวกัน

กานดาหมกตัวเองอยู่แต่ในห้อง หลังจากที่ไปรับใบ
ประกาศนียบัตรจบมัธยมปลายเรียบร้อยแล้ว เธอจบมาได้ด้วยเกรด
เฉลี่ยที่ไม่สวยนัก แต่มันก็ไม่ได้สำคัญอะไรกับเธอ แค่เรียนจบมาได้
ก็ถือว่าบรรลุเป้าหมายของเธอแล้ว ทางที่จะต้องเดินต่อไปต่างหาก

คือสิ่งที่เธอคิดหนัก

น้ำสาวของเธออยากให้เธอเรียนต่อวิทยาลัยครูในเมือง กานดาไม่อยากเป็นครู และไม่อยากเป็นอะไรทั้งนั้น นอกจากสิ่งที่วาดหวังไว้ ชีวิตที่เพียบพร้อมไปด้วยทุกอย่าง เงิน เกียรติ และทุกสิ่ง...ซึ่งเธอไม่ได้จากชีวิตที่เป็นอยู่ทุกวันนี้

แต่เธอจะผ่านช่วงเวลาสำคัญนี้ไปได้อย่างไร หากไม่มีใครสักคนช่วยเหลือ ในเมื่อเป้าหมายของเธอคือเมืองใหญ่ สังคมที่เต็มไปด้วยความล่อแหลม และอันตรายรอบด้าน แต่หากใครผ่านสิ่งเลวร้ายนั้นไปได้ กานดาเชื่อว่าที่นั่นจะเป็นทุกอย่างที่เธอต้องการ หากชายหนุ่มลูกชายผู้ว่าคนนั้น ไม่เป็นคนหลอกลวง ป่านนี้เธอคงไม่ต้องจมปลักอยู่กับความคิดที่ไร้รูปรอยเช่นนี้

“ไอ้คนเลว! สักวันแกจะต้องชดใช้ในสิ่งที่แกทำกับฉัน” กานดา เช่นเขี้ยวเคี้ยวฟันอยู่คนเดียว ในมือยังกำสร้อยทองคำขาวจีเพชรรูปหัวใจที่เขากำหนดให้ และมองเสื้อผ้าหลายชุดซึ่งวางระเกะระกะอยู่เบื้องหน้า

“ของแค่นี้เทียบไม่ได้หรอกกับสิ่งที่แกเอาจากฉันไป” กานดา พึมพำอย่างเคียดแค้น

“ดา...ออกมาที่หน่วยจะลูก” เสียงเรียกที่ดูหวานนุ่มของแม่ ทำให้กานดารู้สึกว่าแม่ต้องการบางอย่างจากเธอ กานดาเปิดประตูห้อง มองหน้าที่ยิ้มแย้มเหมือนคนถูกหวย หรือเล่นการพนันได้ของผู้เป็นแม่

“แต่งตัวสวย ๆ นะลูก เดี่ยววันนี้แม่กับพ่อจะพาไปเลี้ยงที่ลูกเรียนจบ ไปร้านอาหารหรู ๆ ในเมือง วันนี้แม่เล่นได้เยอะมาก...” นวลบอกลูกสาว พลังเข้ามาเลือกเสื้อผ้า ที่กานดารื้อออกมาจากตู้เมื่อครู่

“ชุดนี้สวยมากเลยลูก แม่ยังไม่เคยเห็นลูกใส่เลย ใส่คืนนี้เลย

นะลูก”

“วันนี้ดาไม่ออกไปไหนเลย เปื่อ...” กานดาบอกแม่ตรง ๆ

“ไม่ได้นะลูกต้องไป เรื่องอะไรมาซึ่งตัวเองอยู่แต่ในห้อง นือย่าบอกนะว่ายังคิดถึงไอ้ลูกชายผู้ว่าคนนั้น เขาไม่เอาเรากี่ช่างหัวมันลิ... คนอื่นที่รวย ๆ ยังมีนะลูก ก็ลูกของแม่สวยออกอย่างนี้” นวลเอื้อมมือไปลูบแก้มลูกสาวเหมือนรักใคร่

“ดาไม่ได้ต้องการแค่คนมีเงินเท่านั้น แม่ไม่เข้าใจ!” กานดาแผดเสียงขึ้นอย่างหงุดหงิด เพราะเธอบอกแม่ไปตั้งหลายครั้ง ว่าเธอต้องการอย่างอื่นด้วย นอกเหนือจากความร่ำรวย

“เถอะน่า...แม่เข้าใจ แต่ลูกก็ต้องเข้าใจนะว่าเงินต้องมาก่อนอย่างอื่น มันถึงจะตามมา ก็ดูอย่างพวกที่เล่นการเมืองสิลูก ถ้าไม่มีเงินก็เป็นส.ส.ไม่ได้ แล้วอำนาจ วาสนา เกียรติยศจะตามมาได้อย่างไร” นวลอ้ำงเหตุผลยืดยาว จนกานดาคร้านจะโต้แย้ง เพราะรู้ว่าอย่างไรแม่ก็ต้องลากตัวเธอไปตามความต้องการให้ได้ และกานดาารู้ดีว่ามีบางอย่างรออยู่ ซึ่งแม่ยังไม่ยอมมปรีปากบอกเธอเท่านั้น

จริงอย่างที่กานดาคิดไว้ เมื่อพอกับแม่พาเธอเข้ามาในสวนอาหาร ซึ่งเป็นของเฮียเต็งผู้กว้างขวางของจังหวัด

“นี่พอกับแม่จะทำอะไร?” กานดาโพล่งถามตรง ๆ เมื่อหาที่นั่งได้ถูกใจแล้ว

นวลกับแวงมองหน้ากันอย่างอึดอัด ก่อนพยักพืดให้อีกฝ่ายเป็นคนพูด

“ถ้าไม่มีใครพูดอะไร ดาจะกลับ!” กานดาขู่ นวลจึงเป็นฝ่ายเอ่ยขึ้นเสียงขลาด ๆ

“คืออย่างงี้จะลูก พอกับแม่ติดหนี้เฮียเต็งเขาอยู่ประมาณหกเจ็ดหมื่น”

“หา! ทำไม่มากมายยังงั้นคะแม่...” กานดาแทบจะร่วงลงจาก
เก้าอี้

“ก็เล่นเสีย...แล้วก็ไม่เงินใช้บ้าง ก็กู้เขามาใช้จ่ายต่าง ๆ นั้น
แหละ ซื่อเสื่อผ้า ข้าวของเครื่องใช้ให้ลูกด้วยไง” นวลอ้าง เหมือน
ต้องการให้ลูกสาวมีส่วนรับผิดชอบในเรื่องนี้ด้วย

“โถ...แม่! ก็แม่บอกดาว่า เงินที่ซื้อของให้ดาณะคือเงินที่เล่นได้
นี่นา”

“ก็มีที่เล่นได้ แล้วก็ที่ยืมเขามากี่” นวลสารภาพเสียงอ่อน

“ถ้าไม่จ่ายเขาภายในสิ้นเดือนนี้ เขาเอาเราตายแน่ลูกเอ๊ย...”
แวงเอ๋อขึ้นเสียงท้อแท้

“แล้วจะทำยังไงดีล่ะ...จะให้ดาทำยังไง เงินตั้งมากมาย”
กานดาขึ้นเสียงอย่างมีโทสะ พ่อกับแม่ของเธอก็เป็นได้แค่นี้ กานดา
อยากตายแล้วเกิดใหม่ มีพ่อกับแม่ที่ดีพร้อมกว่านี้ กานดาคร่ำครวญ
ทั้งที่รู้ว่าเป็นเรื่องเง่า มันจะอยู่ในความคิด เวลาที่เห็นความไม่เอา
ไหนของพ่อกับแม่เท่านั้น

“เฮียเต็งเขาสนใจลูก...เขาบอกจะเลี้ยงดูอย่างดี” นวลเอ๋อขึ้น
มองลูกสาวอย่างหวาดวิตก

“แม่! ดาไม่อยากเป็นเมียเก็บของใครเขานะ ชีวิตดาต้องดีกว่า
นั้น”

“แต่ตอนนี้มันยังไม่มียอะไรดีกว่า ก็ยอม ๆ ไปก่อนเถอะ มันจะ
อะไรมากมาย ในเมื่อลูกก็ไม่ใช่สาวบริสุทธิ์มาจากไหนแล้ว ใคร ๆ ก็
รู้ว่าลูกหนีไปกรุงเทพฯ กับลูกชายผู้ว่าฯ แล้วยังไ้ไต่อีก คนเขาลือ
ว่าแกกับมันนะมีอะไรกัน แล้วแกทั้งมัน มันเลยฆ่าตัวตาย!”

“แม่! นี่แม่เชื่อคนอื่นหรือ...” กานดากลืนก้อนแข็ง ๆ ที่จุกแน่น
ในลำคอ

“มันไม่ใช่เรื่องลำคัญหรอก จะจริงหรือไม่จริงนะ ยังไงไ้ไต่

มันก็ตายไปแล้ว มันโง่เองก็ช่างมัน! แต่แม่แค่อยากให้ลูกช่วย หรือ แกจะปล่อยให้เขาฆ่าพ่อกับแม่ทิ้ง แกคิดเองก็แล้วกัน”

นวลทิ้งประโยคที่ทำให้ผู้เป็นลูกอวยากกลืนใจตายเสียตรงนั้น บุญคุณที่ลูกต้องทดแทนให้กับคนเป็นผู้ให้กำเนิด คือเงินตราเท่านั้น หรืออีกหรือ...กานดาอยากจะร้องไห้ออกมาดัง ๆ นึก แต่สิ่งที่เลิศรอด ออกจากเรียวปากสวยอันนั้นระริกแล้ว

“ถ้าพ่อกับแม่คิดว่า นี่คือการทดแทนบุญคุณ ที่ลูกควรมีให้ กับพ่อแม่ ดาก็จะทำ...”

นวลกับแวงหันมามองหน้ากัน แล้วยิ้มอย่างมีชัย

“พ่อกับแม่โชคดีเหลือเกินตา...ที่มีเอ็งเป็นลูก”

กานดาสะอื้นในใจ เป็นครั้งแรกที่เธอรู้สึกว่าการที่ตัวเองนั้นเกิดมา โชคร้าย แต่ทุกอย่างจะผ่านไป เพราะถ้าความสุขของเธอ มันเป็น เหมือนดาบสองคมในชีวิต ซึ่งที่ผ่านมามีคมดาบนั้นบาดลึกเข้าไปใน ร่างกายและหัวใจเธอมากพอแล้ว มันก็คงต้องถึงเวลาที่คมดาบ นั้น จะหันไปทางอื่น...ทางที่ทำให้เธอครอบครองทุกอย่างที่เธอ ต้องการ

กานดาตามองพ่อกับแม่ ที่ทานอาหารกันอย่างเอร็ดอร่อย และ ดื่มเบียร์กันอย่างมีความสุข พลังหยอกเย้าหัวเราะครื้นเครง ใน ขณะที่เธอทานอะไรไม่ลง พ่อกับแม่ช่างเป็นคู่สร้างคู่สมที่ลงตัวจริง ๆ กานดาไม่เคยเห็นผิวเสียकुไหนในอำเภอเล็กๆ นี้ เข้ากันได้เป็นปีเป็น ชลุษเหมือนพ่อกับแม่เธอเลย

กานดาไม่เข้าใจแม่ ในเมื่อแม่ชอบและต้องการความสุขสบาย ในชีวิต ทำไมแม่ไม่เลือกผู้ชายที่มีทุกอย่างเป็นสามี ทำไมถึงเลือก พ่อ ผู้ชายที่เป็นเพียงคนขี้เหล้า เล่นการพนันแทบทุกอย่าง และไม่มี ทรัพย์สินสมบัติอะไรเลย

หรือเพราะ...ความรัก กานดาไม่อยากจะเชื่อว่าแม่จะมีความรัก

ตั้งแต่เกิดมา กานดายังไม่เคยสัมผัสในสิ่งนั้นจากตัวแม่ หรือพ่อเลยสักครั้ง...หรือถ้าจะมี สิ่งนั้นจริง ๆ มันก็ถูกโยงด้วยเงื่อนไขบางอย่าง... ด้วยเหตุนี้จึงไม่เห็นแปลกที่กานดาจะไม่รู้จักความรัก มากไปกว่าความต้องการของตัวเองเท่านั้น

“นั่นไงเฮียเต็งมาแล้ว!” นวลเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น

ชายสูงวัยร่างท้วมเดินดุ่มมาหา โดยมีชายฉกรรจ์สองคนเดินขนานข้าง

“เป็นไงอาหารอร่อยถูกปากมั๊ย” ถามไถ่ด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม ก่อนจะโบกมือไล่ลูกสมุนทั้งสองไป

“อร่อยมากเลยคะเฮีย...” นวลตอบเสียงหวาน

“แล้วหนูคาล่ะ...” เฮียเต็งหันไปมองทางกานดา อย่างชื่นชม และพึงใจในความสวยของเด็กสาวแรกรุ่ง

กานดายกมือไหว้เฮียเต็ง ก่อนผินยิ้ม

“ก็อร่อยค่ะ...” ตอบสั้น ๆ แล้วขอตัวเข้าห้องน้ำ

กานดาตามองตัวเองในกระจกบานกว้าง ใบหน้าเรียวสวยประกอบด้วยไรควักโค้งสวยเหมือนวาด กับดวงตาดำขลับที่ประดับด้วยแพขนตา ที่ยาวอนพยับไหวคล้ายปีกผีเสื้อ จมูกโด่งสวยพอดีกับรูปหน้า เรียวปากหยักสวยอิม เป็นสิระเรื่อโดยไม่ต้องแต่งแต้ม เรือนผมยาวเคลือบใสสลวยและนุ่มราวแพรไหม

กานดาไม่อยากเชื่อ...ว่าสิ่งที่เธอภูมิใจนักหนา ซึ่งเหมือนจะเป็นสิ่งเดียวที่เธอมี ต้องมาสังเวทให้กับชายแก่คร่าวพ่อ ซึ่งไม่มีคุณสมบัติอะไรจะทำให้เธอพอใจได้ นอกจากเงิน กานดาไม่ต้องการผู้ชายที่มีเพียงเงิน...เธอต้องการมากกว่านั้น และผู้ชายคนนี้ไม่มีทางหามาให้เธอได้ แต่เอาเถอะ...เพื่อทดแทนบุญคุณที่พ่อกับแม่เรียกร้องในเวลานี้ เธอจะกล้ากั้นความไม่พอใจต่าง ๆ ไว้ จนกว่าทุกอย่างจะเรียบร้อย...และเธอจะต้องหาทางพาชีวิตตัวเอง ออกไปให้

พี่ชายแก่คร่าวพ่อคนนี่ให้ได้

เมื่อگانดาลกลับมาที่โต๊ะ ก็ไม่เห็นพ่อกับแม่แล้ว มีเพียงเฮียเต็งกับลูกสมุน ซึ่งกำลังทำอาหารรื้อกัน มากกว่าจะพูดคุยกันธรรมดา กานดานั่งลงที่เก้าอี้ตัวเดิม

“หนูดาจะทานอะไรอีกหรือเปล่าละ” เฮียเต็งถามไถ่อย่างเอาใจ

กานดาอึ้งแล้วส่ายหน้า

“งั้นเรากลับกันเถอะ”

“คะ...” กานดาลุกเดินเคียงข้างชายแก่คร่าวพ่อไปอย่างว่องไว

แดดยามบ่ายอ่อนแสงไปมากแล้ว เมื่อแก้วใจกับเพื่อนสนิทสองคนคือเหมี่ยวกับกระแต ซึ่งร่ำเรียนมาด้วยกันตั้งแต่โรงเรียนเดิมพากันเดินออกจากวิทยาลัย ตรงไปยังรถสองแถว ที่จอดรอรับผู้โดยสารอยู่ฝั่งตรงข้าม

วันนี้แก้วใจกับเพื่อนตั้งใจจะไปทานก๋วยเตี๋ยวเรือรสเด็ดเจ้าประจำ ซึ่งอยู่ใกล้กับตลาด จากวิทยาลัยนั่งรถไปประมาณสิบนาที

“แก้วรู้เรื่องของยัยกานดาหรือเปล่า...” ขณะนั่งอยู่ในรถที่มีผู้โดยสารแค่แก้วใจกับเพื่อนทั้งสอง กระแตก็ถามขึ้น

“เรื่องอะไรละ” แก้วใจย้อนถามเสียงเรียบ

“ก็เรื่องที่ยัยกานดาเขาไปเป็นเมียเก็บของเฮียเต็งไง...” เหมี่ยวเฉลยให้

“ก็ได้ยินคนเขาพูดเหมือนกัน” แก้วใจตอบเหมือนไม่ใส่ใจ

“ไม่อยากจะเชื่อนะว่ากานดาจะเลือกหนทางแบบนี้” กระแตเปรยเบา ๆ

“เราคิดว่าเขาจะมีเป้าหมายที่ดีกว่านั้น” เหมี่ยวพิมพ์

“ดาอาจไม่มีทางเลือก” แก้วใจว่าสั้น ๆ

“ก็อาจจะใช่แหละ เพราะรู้ๆ กันอยู่ว่าพ่อกับแม่ของกานดาเป็น
หนี้เสียเตียงอยู่มากโขเหมือนกัน” กระแตพูดเหมือนนึกขึ้นได้

“น่าสงสารกานดานะ” เหมือนว่าอย่างเศร้าๆ

“อู๊ย! เหมือนถ้ากานดารู้ว่าเธอคิดอย่างนี้นะ เขาจะต้องมา
แหกอกเธอแน่ คนอย่างกานดาไม่ใช่คนที่จะต้องน่าสงสาร เพราะ
เขาคิดอยู่ตลอดเวลาว่าทุกคนน่าจะอิจฉาเขา เพราะเขาดีเลิศ สวยเด่น
ที่สุด” กระแตจิบปากจิบคอกพูด

“ฉันว่าเขาหลอกตัวเองมากกว่า บางทีเขาอาจคิดสงสารตัว
เองด้วยซ้ำ ที่ต้องเป็นเมียเก็บของผู้ชายคราวพ่ออย่างนั้น...”

“เสียบได้แล้วจะ...” แก้วใจก็ปราชญ์เพื่อนทั้งสอง เมื่อมีคนทยอย
ขึ้นมาในรถ ทั้งสามนั่งเสียบกระทั่งเมื่อรถจอดสนิทหน้าตลาด ก็พา
กันเดินไปอีกนิดหน่อยก็ถึงร้านก๋วยเตี๋ยวเรือ

เมื่อหาที่นั่งได้แล้ว ทั้งสามก็จัดแจงสั่งเครื่องดื่ม และก๋วยเตี๋ยว
ในแบบที่ตัวเองต้องการ

“ว้าย! ผู้ชายคนนั้นหล่อจังเลย” อยู่ๆ เหมือนก็อุทานเสียง
ตื่นเต้น

“ไหนๆ คนไหน...” กระแตทำท่าตื่นเต้นขึ้นมาบ้าง

“โหน่งโหน่งอยู่ด้านหลังเราไง” เหมือนทำท่ากระซิบ กระแตหัน
ขวับไปทันที

ชายหนุ่มคนหนึ่งกำลังก้มหน้าก้มตาทานก๋วยเตี๋ยว ด้วย
ท่าทางหิวโหยและก๋วยเตี๋ยวคงเอร์ดีอร่อย ทำให้เขาไม่สนใจสิ่งรอบ
ข้างใดๆ เลย ปากที่เคี้ยวหมับๆ อยู่นั่นแดงจัด มีเหงื่อไหลย้อยที่
ขมับ และเกาะพรราวทั่วใบหน้าคมหล่อ จังหวะนั้นเขาเงยหน้าขึ้น
เหมือนรับรู้ว่ามีคนจ้องมอง เขาชะงักไปชั่วครู่ ก่อนจะยิ้มน้อยๆ ให้
สองสาว

“ว้าย! เขายิ้มให้เราด้วยแหละ” กระแตส่งยิ้มตอบ

“เขายืมให้ฉันต่างหาก” เหมือนแย้ง ก่อนยิ้มตอบบ้าง
แม่สองสาวก็เลยได้แต่นั่งมองชายหนุ่มแปลกหน้ารูปหล่อ
ตาไม่กะพริบ ในขณะที่แก้วใจไม่สนใจจะหันไปมองใครทั้งนั้น
นอกจากชามถ้วยเตี้ยที่วางอยู่ตรงหน้า

“เส้นอืดหมดแล้วนะเพื่อน” แก้วใจทักขึ้นนั่นแหละ ทั้งสองจึง
ดึงสายตาจากชายหนุ่มมาได้ แต่กระนั้นก็ยังทานสลบไปกับการหัน
ไปมองชายหนุ่มอยู่ดี และชายหนุ่มก็ยังยิ้มทักทายเช่นเดิม เมื่อเห็น
ว่าสองสาวยังหันมามองด้วยความสนใจ

แต่แล้วแม่สองสาววัยรุ่น ก็รู้สึกขัดเคืองใจเป็นอย่างยิ่ง เมื่อ
สายตาของชายหนุ่มที่เบนไปทางอื่น...และดูเหมือนว่าสิ่งนั้นจะนำ
สนใจ จนทำให้ชายหนุ่มถึงกับตะลึงงัน กระแต่กับเหมียวหันไปตาม
สายตาของชายหนุ่มแปลกหน้า ที่แสนหล่อคนนั้น ก็เห็นหน้าสวย ๆ
ของกานดา ซึ่งย่างก้าวเข้ามาในร้าน

“ยัยกานดานี่เอง! ที่ทำเอาเขาตาค้างไปเลย” กระแต่เอ่ยขึ้น
อย่างหงุดหงิด

“ตอนนี้ฉันชักอิจฉายัยกานดาขึ้นมาจริง ๆ แล้วล่ะ” เหมียวว่า
น้ำเสียงสะบัด

แก้วใจหันไปมองกานดา จังหวะเดียวกันกับที่กานดาหันมา
ทางเธอพอดี ทั้งสองยิ้มให้กัน ถึงแม้จะไม่มีคำพูดทักทาย แต่ทั้งสอง
ก็รับรู้ถึงความรู้สึกดี ๆ ที่มีให้แก่กัน

เมื่อทานอิมเรียบร้อยแล้ว แก้วใจก็ถูกเพื่อนทั้งสองลากออก
จากร้านอย่างรีบเร่ง เธอหันมายิ้มน้อย ๆ ให้กานดาอีกครั้ง ก่อนจะ
เดินตามแรงจูงใจของเพื่อนไป

กานดาติดตามร่างของแก้วใจ ที่อยู่ในชุดนักศึกษาของ
วิทยาลัยครู กานดารู้สึกหดหู่นับมาทันที เมื่อนึกถึงสิ่งที่ตัวเองกำลัง
เป็นอยู่ในตอนนี้ เรื่องราวของเธอจากที่เคยรับรู้แคในอำเภอที่เป็น

บ้านเกิด เวลาที่กระจายไปทั่วทั้งจังหวัดเลยก็ว่าได้ เหตุเพราะเฮียตั้งเป็นคนกว้างขวางนั่นเอง และเขาก็ขยันพาเธอไปไหนต่อไหนด้วยตลอด เหมือนอยากให้ผู้คนรับรู้ว่าเป็นสมบัติของเขา ดูเหมือนเขาจะภาคภูมิใจเหลือเกินที่ได้ครอบครองเธอ ก็แน่ละละในเมื่อคุณสมบัติที่กานดามีอยู่นั้น มันให้ความรู้สึกแสนพิเศษ กับผู้ชายที่ครอบครองเธออยู่แล้ว เป็นเรื่องธรรมดา

กานดาไม่ได้คิดว่าตัวเธอเป็นเหมือนของขวัญที่สวยงามและราคาแพงสำหรับผู้เป็นเจ้าของซีโอไว้รอดโชว์ผู้คนเท่านั้น เธอคิดว่าตัวเองมีค่ากว่านั้น...และผู้ชายอย่างเฮียตั้งไม่คู่ควรที่เธอจะฝากชีวิตไว้

กานดาหันไปมองชายหนุ่มที่นั่งอยู่โต๊ะข้างๆ เพราะเธอรู้สึกว่าเขาจ้องเธออยู่นานแล้ว

“ไม่เคยเห็นคนรียังไง!” กานดาว่าเสียงสะบัด มองอย่างชายหนุ่มอย่างรำคาญ

กานดายอมรับว่าชายหนุ่มคนนี้หน้าตาดีมาก แต่จากการแต่งเนื้อแต่งตัว ก็เป็นแค่ผู้ชายธรรมดาๆ คนหนึ่งเท่านั้น เขายังห่างไกลจากเป้าหมายที่เธอวางไว้ยิ่งนัก กานดาไม่อยากเสียเวลากับคนที่ไม่ใช่...และที่สำคัญกานดาเคยพลาดทำกับผู้ชายหน้าตาดีจัดมาแล้วคนหนึ่ง และเธอยังแคঁใจไม่หาย

“ขอโทษครับ...” ชายหนุ่มเอ่ยขึ้นด้วยยิ้มเก๋ๆ ก่อนจะเดินออกจากร้านไป

กานดาตามองตามรุ่งสูงโปร่งนั้นอย่างน่าทึ่ง แม้จะอยู่ในสภาพที่ดูมอซอ ในชุดเสื้อยืดสีหม่นกับกางเกงยีนส์สีซีด และรองเท้าผ้าใบเก่าๆ เขาก็ยังดูดี ในท่าทางที่ดูสง่าอย่างน่าแปลกใจยิ่งนัก กานดาเสียตายเหลือเกิน ถ้าเพียงแต่เขาไม่ใช่ผู้ชายธรรมดาอย่างที่เธอเห็น เขาก็เป็นเป้าหมายที่รูปลักษณะถูกใจเธอที่สุด แต่ช่างเถอะ...ยังงใจเขา

ก็ไม่ใช่... อย่าเสียเวลาคิดเลย

กานดาปัดชายหนุ่มแปลกหน้าคนนั้นออกไปจากห้วงคิดทันที
จับไวเหมือนภาพจากจอคอมพิวเตอร์ ที่ลบออกเพียงปลายนิ้ว
สัมผัส